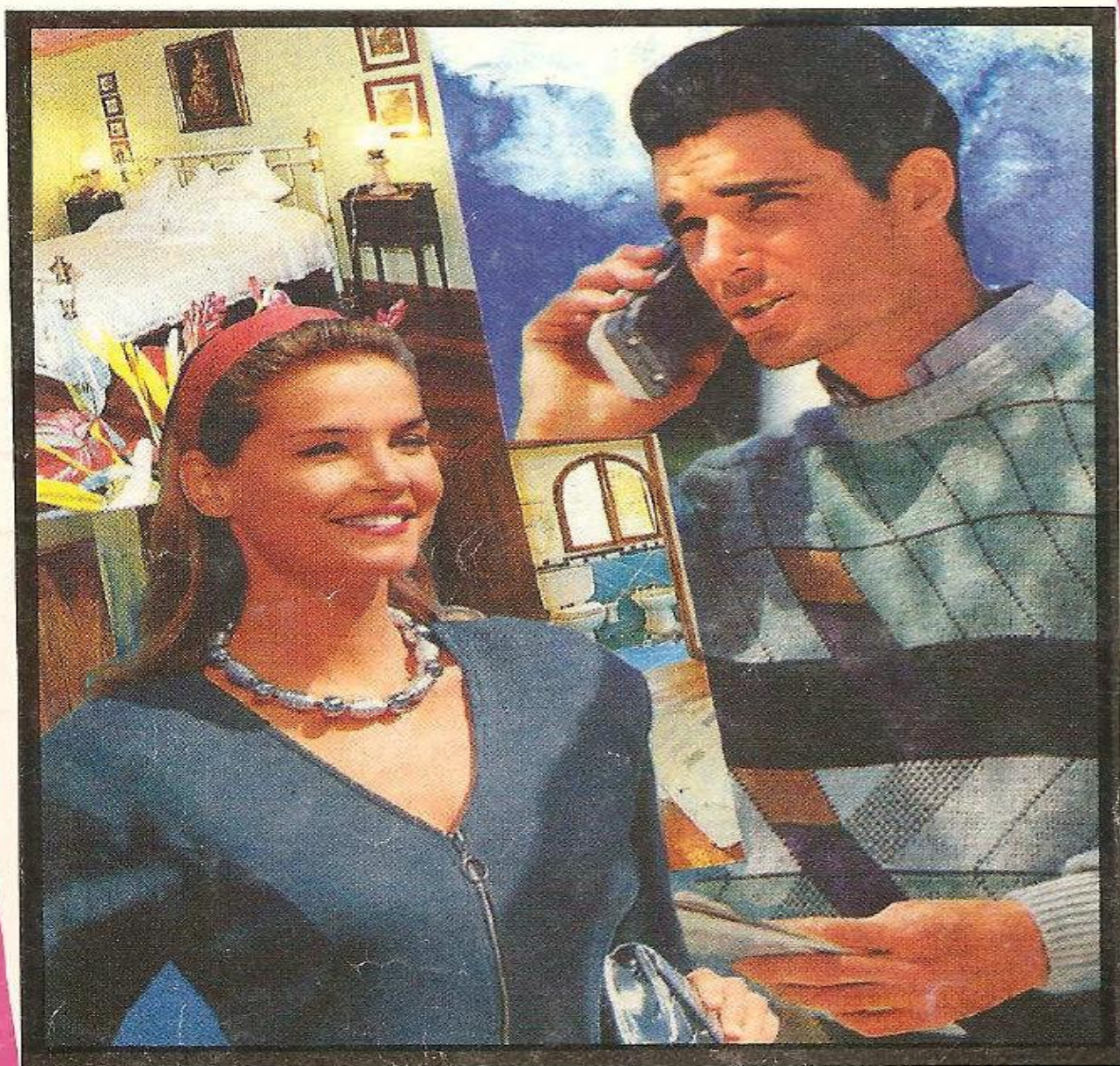

MADE IN USA

42

АН-МАРИ КЛАРК

РОМАНТИЧНО
ПРЕДЛОЖЕНИЕ

АН-МАРИ КЛАРК РОМАНТИЧНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Превод: Теодора Момчева

chitanka.info

Трезвият разум непрекъснато повтаря на Сюзън: „Той е най-върлият ти конкурент в бизнеса! Той е твой враг! Опасен е! Бягай надалеч от него!“, но сърцето ѝ си знае своето и трепетно замира при всяка среща с искрящите очи на Роджър Гордън. Един двубой между любовта и омразата, чийто изход е предрешен.

I

— Иде ми да го убия този негодник! И един ден наистина ще го направя! — Сюзън хвърли чантата си на бюрото и изглеждаше толкова разгневена, че секретарката Руби Шийл слисано я погледна. — Познай кой получи поръчката на Лъки Мартин?

— Значи пак този ужасен Роджър Гордън — поклати глава Руби.

— Позна!

Сюзън отметна назад водопада от тъмноруси къдрици, които се спускаха като разкошен ореол около лицето ѝ. Беше направо бясна.

— И този път моля те не ми казвай, че пак е правил мили очи на дамата и затова е успял. Лъки Мартин не е вчерашна, та тя вече гони осемдесетте.

— На седемдесет и осем е — уточни Руби.

Сюзън се усмихна презрително.

— И какво от това? Старата лейди дори не благоволи да ме приеме. Уведоми ме чрез съдружника си, че ангажиментът е предоставен на друг. Аз естествено не си тръгнах веднага и поисках да разбера, кой се крие зад всичко това. Когато узнах за кого става въпрос, едва не се пръснах от яд.

— Кафе? — Руби се изправи.

— Ще ме изнерви още повече.

Сюзън измъкна една цигара от кутията на масата и щракна със запалката. Обърна се и седна на ръба на бюрото си. Изпод късата пола на елегантния ѝ костюм се откри вълнуваща гледка на дългите ѝ стройни крака.

— Вероятно ѝ е влязъл по някакъв начин под кожата. В негово присъствие дори и една мумия не би могла да бъде в безопасност. Този отвратителен, долен мошеник!

— Но ти изобщо не познаваш Роджър Гордън — обади се Руби.
— Сигурно изглежда заслепяващо.

— Не ме интересува! Да изглежда ако ще и като Робърт Редфорд. Казвам ти, че този мъж работи с някакви нечисти методи. Аз се

разсипах от работа за тази дяволска реклама на бебешката каша, а изведнъж се появява този подлец и всичко отива по дяволите. Казвам ти, Руби, рекламната ни агенция ще фалира, ако това чудовище продължи да се подвизава в Ню Йорк и да прави поразии.

— Ако трябва да бъдем откровени обаче, работите му са доста добри.

Сюзън я изглежда така, като че ли всеки момент щеше да я стисне за гърлото. Секретарката вдигна ръце.

— Само не се вълнувай, Сюзън. Вдругиден заминаваш за Лос Анжелис. Сигурна съм, че проектите ти за новата козметична серия ще удовлетворят напълно Тед Хоукинс. Този път Роджър Гордън не може да ти попречи.

— Откъде знаеш какви връзки има този тип!

Сюзън толкова енергично смачка цигарата си в пепелника, като че ли правеше това в лицето на самия Роджър Гордън.

Конкурентът ѝ беше открил едва преди два месеца рекламната си агенция на 32-ра улица. Отначало не му обърна никакво внимание, но това трая само до момента, в който започна да ѝ създава първите трудности. Никога не беше срещала Роджър Гордън, пък и изобщо не държеше на това.

Веднага след колежа Сюзън бе учила няколко семестъра история на изкуството и графика. Тъй като баща ѝ великодушно ѝ бе предложил финансовата си подкрепа, Сюзън скоро отвори собствена рекламна агенция. Имаше трима сътрудници и всичко вървеше гладко. Използвайки връзките на баща си, си осигури първите поръчки. Като че ли нищо не можеше да попречи на кариерата ѝ, докато не се появи Роджър Гордън.

— Време е за обяд — напомни Руби. — Да отидем при италианеца. Можеш да пийнеш чаша червено вино с храната, то ще те успокои.

Искрящо зелените очи на Сюзън все още хвърляха мълнии.

— Нищо не може да ме успокои. Само да ми падне този Роджър Гордън! Със собствените си ръце ще му извия врата!

— Глупости — Руби се усмихна снизходително. — Плановете ти за убийство няма да те доведат доникъде. Забрави го.

— Лесно ти е да го кажеш! Какво ли не вложих от себе си в проектите за тази бебешка каша! По цели нощи да стоя будна и да

работя като луда, за да попадна на оригинална идея! И изведнъж идва този гад и ми отмъква договора изпод носа.

— Свободна пазарна икономика!

— Не му е за първи път! — каза мрачно Сюзън. — Явно е решил да стигне дотам, че да не мога да получа вече нито една поръчка в Ню Йорк.

— Би могла да работиш заедно с него. Ще бъдете чудесен екип.

— По-скоро ще скоча от двајсет и третия етаж! — изфуча Сюзън. — Та това не е човек!

Руби почука с химикалката по бюрото си.

— Видях снимката му в „Хералд трибюн“. Наистина не изглежда зле този хубостник. Както се чува, жените лудеели по него. Сигурно притежава нещо, което силно влияе на другия пол. Казват, че сменял приятелките си като носни кърпички. Изглежда, че е истински сексуален ненаситник.

— Отвратително!

— Хайде — Руби сложи ръка на рамото ѝ. — Вече ти казах — забрави го. Така или иначе договорът в Лос Анжелис ти е в кърпа вързан, затова престани най-после да се тровиш с този Роджър Гордън.

— До края на живота си няма да забравя какво ми направи негодникът му с негодник! И един ден ще му го върна.

Руби се засмя.

— Отмъщението явно ще бъде сурово. По-добре отиди при него още сега и му кажи направо какво мислиш. Вероятно един час по-късно вече ще бъдеш в леглото му.

Сюзън се задъха.

— За каква всъщност ме мислиш? Вместо с този мъж по-скоро бих легнала с Кинг Конг...

— Гладна съм — нетърпеливо я прекъсна Руби. — Отдавна е време за обяд, така че престани да се ядосваш вече, и то за минали неща. В края на краищата, този Роджър Гордън не заслужава да се занимаваш толкова с него. Кой по дяволите е той?

— Права си — въздъхна Сюзън. — Хайде да вървим при Марио. Въпреки че нямам абсолютно никакъв апетит.

— Той ще дойде с яденето, бъди спокойна. А след обяда ще прегледаме още веднъж плановете за Тед Хоукинс. Мисля, че идеята ти

за лосиона за тяло е направо фантастична. Полугола жена на кон — това възбужда сетивата, сигнализира за еротика, за страст...

Сюзън изведнъж помръкна.

— Понякога си мисля, че съм една неудачница.

— Ти страдаш от комплекси. Я погледни проектите си. Във всеки един от тях има по нещо толкова оригинално, което е характерно само за твоя метод, и което ги прави достойни и за най-реномираните продукти на големите фирми. И изобщо, ако питаш мен, натрий му носа на този Роджър Гордън! Триста пъти си по-добра от него и при всички случаи не може да ти се закачи и за малкото пръстче.

Сюзън се усмихна.

— Ти винаги се опитваш да ми дадеш кураж, Руби. Но наистина се чувствам ужасно депресирана и разстроена.

— Най-доброто лекарство в този случай е един чудесен обяд и чаша вино. Така че да вървим. Ще видиш, че ще ти стане по-добре. В края на краищата, няма да капитулираш пред някакъв си мъж, нали?

— Този звяр! — изсъска Сюзън и праметна бялата си чанта през рамо, следвайки Руби през голямата стъклена врата към изхода.

Пътюм се сети за Лос Анжелис и Тед Хоукинс, с когото вече беше работила веднъж. Ако успееше да получи поръчката за козметичната серия, всичко щеше да бъде наред. Повече не искаше да мисли за бебешката храна и най-вече за Роджър Гордън.

Роджър стоеше пред огледалото и се бръснеше. Приглушеното бръмчене на самобръсначката тази сутрин го дразнеше и засилваше още повече главоболието му. Той критично огледа образа си в огледалото, търсейки следи от изминалата бурна нощ. Беше поканен на едно парти и танците почти до четири сутринта не бяха единственото му занимание. Платиненорусата Памела се бе оказала много темпераментна личност. И това не можеше да не му се отрази. Ъгълчетата на устните му се свиха с лека досада. Всъщност, около него винаги се въртяха рояк момичета и повечето от тях му се натискаха и предлагаха като че ли беше единственият мъж на света.

„Поне веднъж да се бях влюбил истински!“ — помисли си и остави самобръсначката. Френският лосион ухаеше свежо и тръпчиво. Напръска лицето и врата си и се почувства малко по-бодър.

Среса гъстата си късо подстригана черна коса. Още един критичен поглед на сивите му очи в огледалото. „Все още изглеждам малко напрегнат и уморен“ — установи мрачно. Но плътният шоколадов тен, получен с усърдно лежане на плажа всеки ден, прикриваше някои от последствията на безсънието и сексуалното пренатоварване.

Роджър напусна банята, облицована със скъпи тъмнокафяви плочки, и влезе в обширния хол от шейсет квадратни метра. Беше наел този луксозен апартамент на трийсетия етаж преди два месеца, когато откри рекламната си агенция. Черната гарнитура от бизонова кожа контрастираше с модерните бели мебели. Това беше едно типично мъжко помещение, без излишни финтифлюшки и размекващо разточителство. Изглеждаше семпло и делово, а същевременно удобно и елегантно. Няколко палми в красиви керамични саксии бяха поставени пред огромните прозорци. Те обаче изчерпваха цялата украса и декорация, която Роджър си беше позволил.

Той включи радиото и го усили, когато от високоговорителя се разнесе приятна мелодия. Студеният душ бе оказал благотворното си влияние и беше ободрил духа му. Въпреки това все още се чувстваше мъничко уморен.

Влезе в спалнята, чиято практична и семпла мебелировка се състоеше от огромно френско легло, нощно шкафче и гардероб с вградено голямо огледало. Облече чиста бяла риза, сложи си кожена вратовръзка — тясна и виненочервена — една от любимите му. Избра си панталон от мек плат в същия цвят, но в малко по-тъмен нюанс, черен жакет и черни обувки. В кухнята включи кафе машината и се зае да приготви сутрешното си кафе. Обичаше го силно и горещо, без захар. Един кроасан към него и ето ти чудесна закуска. Седна и бавно започна да се храни.

„Всичките онези напитки нощес...“ — сети се отново за партито. При това трябваше да бъде абсолютно отпочинал и с бистър ум, тъй като тази вечер имаше делова среща в Лос Анжелис. Тед Хоукинс щеше да го приеме веднага, така му беше обещал. Роджър беше сигурен, че безпроблемно ще склучи този договор, който всъщност беше поводът за пътуването му.

На милионера фабрикант сигурно щяха да му харесат рекламните идеи, които беше разработил за новите му продукти. От

няколко дни вече упорито се трудеше над оригиналните си хрумвания, докато ги оформи накрая във високо професионални рекламни предложения.

Изведнъж музиката го подразни и той изключи радиото. Погледна през прозореца към мъгливото оловносиво небе. „Вероятно днес ще завали, може би още по обяд. Но все едно. След час вече ще седя в самолета за Калифорния.“

В банята събра тоалетните си принадлежности, сложи ги в кожен несесер и го хвърли в куфара. Главоболието му беше спаднало до поносима степен, но някаква притъпена тежест все още му действаше на нервите. „Проклет да е този алкохол!“ — стисна зъби.

Телефонът извъня. Роджър се поколеба и погледна часовника на ръката си. „Може би е някой от — сътрудниците ми, който иска да попита нещо.“ Неохотно вдигна слушалката.

— Хелю! — изчурулика женски глас.

— Здравей, Пам — отвърна той. — Вече си будна?

— Искях непременно да ти кажа довиждане, за да не ме забравиш. Кога ще се върнеш в Ню Йорк?

Роджър се прозя.

— Най-вероятно вдругиден.

— И ще ми се обадиш веднага, нали?

— Сигурно, Пам. Въпреки че имам чувството, че ще ми трябват двайсет и четири часа, за да се наспя.

— Не си много галантен, Роджър. Нощес ми хареса значително повече.

— Нощес бях изпил шест-седем двойни уискита.

— Но това е направо отвратително, Роджър. Трябва ли да разбирам, че ме желаеш само когато си пьян?

— Ти наистина си една зашеметяваща жена, Памела — рече Роджър, без да демонстрира излишна страст с тона си. — Но знаеш ли, налага се да мисля и за работата си.

— Окей, ясно ми е. Вече ми се насити достатъчно и сега мога да си обирам крушите.

— Защо така агресивно? Тази сутрин не съм в най-доброто си настроение, както можеш да се досетиш. И освен това, трябва да тръгвам за летището, иначе ще изпусна самолета. Ще се видим, Пам. До скоро.

Памела въздъхна шумно.

— Не ме забравяй, Роджър.

— Не се безпокой. Ще се чуем.

Роджър остави слушалката и се прозя отново.

Памела беше едно от тези момичета, които се срещат най-често по партитата. Без съмнение доста апетитна, притежаваща най-вълнуващия бюст, който Роджър някога беше виждал. „Само да не беше толкова глупава и ограничена! Какво друго можеш да правиш с Пам, освен едно-единствено «нещо»? А на всичкото отгоре, изглежда, че напълно се е побъркала по мен. Трябва да оставя нещата постепенно да отшумят — реши той. — Ще ѝ се обаждам все по-рядко и по-рядко, докато накрая разбере, че е безсмислено да настоява повече. А може дори да е разбрала това и сега“ — помисли си с надежда.

Взе куфара си, заключи апартамента и се качи в асансьора. „Пак в последния момент!“ Но така беше винаги при него — успяваше за самолета едва при последното повикване.

Портиерът на сградата му се усмихна и му пожела приятен ден, когато мина покрай него и излезе през остъклената врата. Махна на едно такси и се качи.

— Летище „Кенеди“ — каза кратко и затвори очи за секунда, докато колата се включи в натовареното движение. Реша, че ще поспее в самолета. До Лос Анжелис полетът щеше да трае няколко часа.

Усмихнатата стюардеса придружи Сюън до мястото ѝ. Младата дама поздрави учтиво, когато се настани до Роджър. Той разлистваше без всякакъв интерес някакво списание. Отвърна вяло на поздрава ѝ, но веднага установи, че момичето с белия костюм изглежда фантастично.

Сюън се ядоса, че мястото ѝ не е до прозореца. Но след това си каза, че във въздуха и без това няма много за гледане, освен ясно синьо небе и от време на време облаци.

Обичаше да пътува със самолет. Летенето ѝ доставяше голямо удоволствие и, ако имаше възможност, би обиколила целия свят. Веднъж ѝ се случи да пътува с „Конкорд“ и това беше едно незабравимо преживяване.

Тя закопча колана и погледна към съседа си, който все още разгръщаше списанието. В този момент се появи стюардесата и се обърна към него.

— Трябва да сложите колана си, сър. Ще излетим след няколко минути.

Роджър кимна и го стори. Когато погледна встрани, срещна погледа на Сюзън. Тя му се усмихна.

— Не се ли боите да летите? — попита я.

— Мисля, че е супер — отвърна Сюзън. — Мога да прекарам половината си живот в самолет.

Роджър се засмя.

— Защо не сте станала стюардеса?

— Защото дарбата ми е съсредоточена в друга област.

— А именно? — той изглеждаше толкова заинтересован, че Сюзън неволно се изчерви.

— Пътувам по работа за Лос Анжелис — избягна директния отговор тя.

Роджър отново я погледна замислено.

— Да не сте актриса? Или модел?

— Нищо подобно. Продължавайте да отгатвате.

Той затвори списанието и го остави до себе си на седалката.

— Журналистка?

— Отново не познахте.

— Защо просто не ми кажете, че сте секретарка и отивате да посетите шефа си в Лос Анжелис?

— Защото не обичам да лъжа.

— Значи не искате да ми издадете с какво се занимавате. Това толкова голяма тайна ли е? — Роджър се наклони към нея. — Може би се снимате в порнофилми?

Сюзън му хвърли възмутен поглед.

— Как можа да ви хрумне!

Той се засмя.

— Ще ми бъде наистина интересно да узная какво работите. Така ще се досетя за вашата дарба, за характера ви.

— Ако това ще ви успокои, ще ви кажа — усмихна се и Сюзън.

— Е, целият съм в слух.

— Имам рекламна агенция.

За момент Роджър замлъкна и се втренчи в нея.

— Защо ме гледате така?

Той се окашля.

— Притеснявам ли ви? Значи рекламна агенция. Интересна професия. Ще ми съобщите ли и името си? Ще се опитам да позная. Казвате се Грейс.

— Май не сте много силен в отгатването, нали?

— Е, не си изкарвам парите с това.

— Така си и мислех. Казвам се Сюзън.

— Аз съм Роджър.

— Роджър?! — повтори Сюзън и направи физиономия, като че ли току-що беше отхапала парче лимон. — Ненавиждам до смърт това име.

— Но защо? Струва ми се, че не звучи лошо. Все още не съм срещал момиче, което да не харесва името ми.

— Аз не мога да го понасям. Противно ми е.

— Трябва да ми обясните това по-подробно. Откъде идва тази антипатия? Да не би баща ви да се казва Роджър и вие да не можете да го търпите?

— Баща ми се казва Франк и аз го обичам. Това с Роджър е съвсем друго нещо и няма нищо общо с роднините ми.

— Не искате ли да ми разкажете? Ще умра от любопитство.

Двамата изобщо не бяха забелязали, че самолетът отдавна е набрал височина и вече се намират във въздуха. Светлинното табло отпред показваше, че коланите не са необходими повече и пушенето е отново разрешено. Сюзън обърна внимание на Роджър върху това и двамата разкопчаха коланите си.

— Та, какъв е проблемът с името Роджър — попита той.

— Ха, но вие наистина сте много любопитен. Знаете ли, че дори сте твърде недискретен?

— Има само недискретни отговори, не и недискретни въпроси.

— И четете Оскар Уайлд — установи Сюзън. — Не ми изглеждате толкова образован.

— Благодаря — отвърна Роджър иронично.

— Не исках да ви засегна — тя се усмихна отново. — Но добре изглеждащите мъже обикновено са малко повърхностни.

— Имате ли още подобни учтивости в запас?

— Извинете ме. Наистина ли ви обидих?

— Аз не мога да бъда наранен толкова бързо. Освен това, искам да знам, защо не можете да понасяте името Роджър.

Сюзън въздъхна.

— Ще ви кажа.

И започна да му разказва накратко, откъде идва омразата ѝ към това име. Роджър не повярва на ушите си, когато осъзна, че става въпрос за самия него.

— Роджър Гордън е един толкова подъл, отвратителен мошеник, че с най-голямо удоволствие бих го удушила. Винаги ме изпреварва, каквото и да започна, и ме отстранява в това ужасно състезание. Този мъж иска да ме разори. Мразя го повече и от чума.

На Роджър му се струваше, че сънува. Естествено, че и той беше чувал за Сюзън Престън. Беше му толкова забавно да седи в този момент до нея. „Ако знаех по-рано, как изглежда тази Сюзън Престън...“

— Сега разбирате ли, защо ненавиждам това име?

— Познавате ли го този тип?

— Никога не съм го виждала, а и нямам никакво желание за това. Господинът спокойно може да си остане непознат за мен. Но с удоволствие бих му направила един номер, който той добре да запомни. И един ден ще успее. Ще му отмъкна изпод носа най-големия договор за всички времена. Ще има да се чуди тогава.

— Изглеждате фантастично, когато сте ядосана. Бих могъл да се влюбя веднага във вас.

— Ах, така ли! — Сюзън смутно отметна назад една руса къдрица от челото си.

— Действително, намирам ви за изключително привлекателна.

Роджър се засмя и тя изведнъж установи, че не може да устои на очарователната му усмивка. Изобщо по някакъв необясним начин този мъж странно я предразполагаше към близост. Не можеше точно да определи що за чувство беше това, но то имаше нещо общо с едно силно физическо привличане. Под погледа му Сюзън се чувстваше неспокойна и нервна.

— А вие какво ще правите в Лос Анжелис? — попита тя.

— Аз съм търговец — отвърна Роджър бързо. — Експорт-импорт.

— Разбирам. Ще останете ли дълго там?

— Няколко дни, въпреки че с удоволствие бих останал и повече. Обичам Калифорния, особено климата. Слънцето, морето...

Сюзън въздъхна.

— Значи и вие сте като мен.

— Най-последно започваме да откриваме общи черти — забелязатой. — Това ме радва.

Сюзън се усмихна примирително.

— Нямам нищо против вас.

— Още по-добре. Аз наистина ви харесвам много.

— Това толкова бързо ли става при вас?

— Или смяташ някого за симпатичен, или пък ти е неприятен. Вие ми харесавате още в първия момент, когато ви видях. Като се качих в самолета бях смъртно уморен, а ето че сега се чувствам съвсем бодър. И това се дължи само на вас.

— Не знаех, че въздействам толкова възбудително.

— Сега вече знаете. Имате ли някакъв ангажимент в Лос Анжелис тази вечер?

Сюзън не можа да сдържи усмивката си. Внезапно почувства особен гъдел по гърба си и бързо кръстоса крака.

— Тази вечер съм свободна. Ще се видя с работодателя си едва утре сутринта.

— Чудесно! — зарадва се Роджър. — Може ли да ви покана на вечеря в такъв случай — с цялото си уважение и без каквито и да е обвързващи задължения?

Тя го погледна недоверчиво.

— Сигурен ли сте, че държите точно на всяка своя дума?

— Разбира се, може да ми вярвате.

Сивите му очи изглеждаха невероятно невинни в този момент.

— Познавате ли добре Лос Анжелис?

— Бил съм там няколко пъти, така че разчитайте на мен и няма да се изгубите. Е, какво ще кажете?

— Имам на разположение още няколко часа, за да размисля.

Роджър се засмя.

— Ще се опитам да ви убедя в честните си намерения. Всъщност, аз имам кратка делова среща тази вечер, но след това чак до сутринта мога да посветя времето си на вас.

— Привлекателно предложение — пошегува се Сюзън, но усети как сърцето ѝ затуптя по-бързо.

— В кой хотел ще отседнете? — осведоми се тя.

— Както винаги в „Лос Анжелис парк“.

— Аз имам резервация в „Хилтън“.

— Това не е основателна причина, за да ми откажете — забеляза Роджър с очарователната си усмивка. — Бихте могла да анулирате резервацията си или пък аз да се преместя в „Хилтън“.

— Не е необходимо.

— Кой знае?

Той отново се усмихна загадъчно и я погледна по такъв начин, че Сюзън усети как я обливат горещи вълни.

— Но както казахте вече, имаме още няколко часа време да обмислим всичко.

Стюардесата дойде и ги попита, желаят ли нещо. Сюзън си поръча портокалов сок, а Роджър помоли за един аспирин.

— Сигурно сте имал тежка нощ, нали? — попита Сюзън, когато стюардесата отмина.

— Съвсем нормално парти — отвърна Роджър. — Но както обикновено става... тези дяволски уискита...

— Трябва да поплувате, когато пристигнем в Лос Анжелис. Много помага при махмурлук.

— Дотогава се надявам да бъда съвсем добре — той се засмя.

— А стомахът ви как е? — заинтересува се Сюзън съчувствено. — Опитайте с пресен ананас, това успокоява стомашните нерви.

— Откакто седя до вас, се чувствам значително по-добре.

Погледите им се срещнаха и двамата усетиха, че между тях се заражда нещо, което надхвърля границата на първоначалната обикновена симпатия. Беше нещо като спонтанно привличане, примесено с възбуждащи еротични вълни, които телата им излъчваха. Сюзън ставаше неспокойна при мисълта, че тези изразителни мъжки устни биха я целували. А до това щеше да се стигне — усещаше го със сигурност. „Дали наистина съществува такова нещо като любов от пръв поглед“ — запита се тя. Чувстваше се като замаяна, но трябваше да си признае, че това е едно много приятно състояние.

II

Роджър седеше като на тръни. Тед Хоукинс безкрайно дълго разглеждаше скиците и за кой ли път изслушваше предложенията му. Той се разсмя и почука с пръст по една рисунка.

— Този проект за рекламата на сапуна е много находчив, много подходящ. Най-после нещо по-различно, много хитро! Когато нещо успее да разсмее хората, това се запомня.

Роджър се усмихна обнадежден. „Дано най-после свърши този Хоукинс?“ Изгаряше от нетърпение да види Сюзън отново, а от друга страна искаше на всяка цена да получи тази поръчка. Когато Сюзън разбере за това, сигурно щеше да се ядоса. Но по този въпрос Роджър Гордън беше непоколебим. Работата и удоволствието бяха две съвсем различни неща, а в края на краищата той трябваше да мисли преди всичко за бизнеса си.

— Телевизионната реклама... — започна Тед Хоукинс и се отпусна назад в огромното кожено кресло. — Трябва да поговорим още за телевизионната реклама.

— Това означава ли, че одобрявате предложенията ми?

— Да — кимна Хоукинс. — Смятам, че са отлични. Точно така си представях рекламата на новите продукти. Много успешно сте осъществил собствените ми идеи.

— Винаги съм се опитвал да удовлетвори вкусовете ви, мистър Хоукинс.

— Но това голо момиче под душа... — обади се колебливо асистентката. — Дребна, закръглена и очилата — избрана навярно от съпругата, за да не изкушава мъжа ѝ.

— Оставете това, Моли, съвсем правилно е. Хората искат да гледат точно такива неща.

„Глупава гъска“ — помисли си Роджър, но се усмихна пленително.

Моли го изглежда навъсено като председателка на девическо сдружение, но той невъзмутимо игнорира този поглед.

— Обмислил съм още няколко проекта за телевизионната реклама — каза делово.

— Ами споделете ги тогава.

Роджър започна да говори. Беше напълно концентриран, но същевременно нервен и излагаше вижданията си сбито и набързо. Сюзън се бе загнездила нейде дълбоко в съзнанието му. Не искаше да я кара да го чака прекалено дълго. Бяха се разделили веднага след като кацнаха на летището. Тя си бе взела такси до „Хилтън“, а Роджър се отправи директно за частното бюро на клиента си. Това бе станало преди два часа.

— Неспокоен сте, приятелю — забеляза Тед Хоукинс, но на лицето му се появи добронамерена усмивка. — А и вече наистина стана късно. Нека да оставим продължението на разговора си за утре. Какво ще кажете да се срещнем за обяд?

Роджър се почувства изведнъж толкова облекчен, че това му пролича.

— Ще ми бъде много приятно, мистър Хоукинс.

— Сигурно имате някаква уговорка в Лос Анжелис?

Той поглади брадичката си.

— Точно така. В самолета се запознах с едно невероятно красиво момиче.

Хоукинс се подсмихна.

— Е, вървете тогава, не искам да ви лишавам от удоволствието. Пожелавам ви една прекрасна вечер, Гордън. Идеите ви са наистина превъзходни, убедихте ме. Ще подпишем договора с вас.

— Благодаря, много съм ви задължен, мистър Хоукинс.

Роджър стана.

— Без гръмки думи, млади човече. Бях убеден, че ще се сработим. Не ми е приятно, когато обяснявам надълго и нашироко всичко, а накрая ми се представи нещо съвсем различно от очакванията ми. Вие сте ме разбрал веднага и безпогрешно сте улучил, какво съм имал предвид. Поздравявам ви, наистина съм много доволен.

— Но това голо момиче под душа... — намеси се Моли.

Хоукинс нетърпеливо въздъхна.

— Идете и ми направете едно кафе, Моли — отпрати той асистентката си и отново се обърна към Роджър: — Някога наистина

ще ме изкара извън нерви. Ексцентрична стара девица.

— Значи момичето под душа остава?

— Естествено. А сега побързайте, Гордън. Все пак и аз съм бил млад. Ще се видим утре на обяд.

Роджър беше в блестящо настроение, когато минути по-късно седеше в таксито, което го откарваше към „Хилтън“. „Какъв ден!“
Беше получил поръчката и бе срещнал Сюзън. Чувстваше се толкова бодър, като че ли току-що се събуждаше след здрав, освежителен сън. Нощта, дълга и тайнствена, беше пред него и неудържимо възбуждаше въображението му. Като примамлива магия караше съзнанието му да рисува безброй видения и картини, за които цялото му същество копнееше в момента. Дали щяха да станат реалност? Веднага бе усетил, че Сюзън го харесва. Испита парещо желание да я вземе в ръцете си, да я докосва нежно, навсякъде. „Мили Боже, та аз съм се влюбил в това момиче!“

Сюзън го очакваше в бара. Беше в къса ефирна рокличка в пясъчен цвят, която се придържаше на изящните ѝ рамене от тънки като спагети презрамки. На този фон великолепно се открояваха гъстите ѝ руси къдрици, които се спускаха като пухкав облак до средата на гърба ѝ.

Дългата бухнала женска коса винаги бе разпалвала еротичното въображение на Роджър.

— Изглеждате ослепително! — възкликна той.

Погледът му изразяваше толкова пламенно възхищение, че Сюзън отново почувства ускорените удари на сърцето си.

— Тъкмо мислех да си тръгвам — рече тя, тъй като в момента просто не ѝ дойде наум подходящ отговор. — Известно ми е колко могат да се проточат деловите разговори.

— Ще пийнем ли нещо? — попита Роджър.

— На мен не ми се пие. По-добре да идем край морето.

— Още сега?

— А защо не? Свежият въздух и на двама ни ще се отрази добре. Какво става с вашия махмурлук?

— Нищо. Това означава, че отново се чувствам добре — Роджър се засмя. — Така че да наемем една кола и да отидем до Цума бийч. Там е много хубаво.

— Не ми е познато, но аз обичам изненадите, особено приятните. Не искате ли първо да се отбиете в хотела и се освежите? Както виждам, все още носите куфара си.

— Държа да бъда точен за срещата и затова не минах през хотела си. Пък и какво ли изобщо да правя там? Искам да бъда близо до вас. Обзалагам се, че веднага ще получа стая тук.

— Нямахте ли резервация за „Лос Анжелис парк“?

Роджър поклати глава.

— Никога не правя резервация, но досега все още не ми се е случвало да остана на улицата. Почакайте ме един момент. Ще уредя това набързо и ще взема кола под наем — и се отправя към рецепцията.

Сюзън замислено се загледа след него. Допадна ѝ походката му — гъвкава и плавна, напомняща за движенията на хищно животно. Изведнъж по цялото ѝ тяло премина тръпка на горещо желание и растяща възбуда. Почувства приятна слабост в корема си. Беше толкова отдавна, когато се бе любила за последен път.

Сюзън не беше момиче, което ще легне с първия срещнат, но внезапно почувства такъв силен копнеж да лежи гола в обятията на Роджър, че ѝ се зави свят. Когато погледна отново към рецепцията, видя го да идва широко усмихнат и с ключ в ръката. Взря се в тези усмихнати чувствителни устни и отново се почувства като замаяна от желанието, обхванало цялото ѝ тяло. Краката ѝ така изтръпнаха, че ѝ се стори, че никога няма да може да слезе от стола.

— Само ще отида да оставя куфара си и се връщам. Колата е уредена, така че нощта ни принадлежи, красавице.

— Престанете с това — сръза го Сюзън сурово. — Как звучи само!

В този миг Роджър беше на косъм да ѝ се обясни в любов, но реши да отложи за по-късно. Сега не беше подходящият момент, нито пък мястото беше подходящо.

— След две минути ще бъда тук — обеща той и се отправи към асансьора.

Сюзън припряно си запали цигара. Не можеше да разбере какво става с нея. „Защо така внезапно се поддадох на невероятния чар на този мъж? Защо така отчаяно копнея за близостта му?!“

През последните месеци поради естеството на работата си се беше срещала със стотици мъже, без да изпита нито към един от тях дори и за миг духовно или физическо влечение. Изведнъж почувства непреодолима потребност да докосва Роджър, усети диво желание да опознае тялото му, да се наслаждава на присъствието му. Сякаш не беше на себе си...

Пред входа на хотела ги чакаше колата, която Роджър беше наел, и двамата се качиха. Сюън седна отпред и замечтано се взря пред себе си. Изглеждаше някак замислена.

— Цума бийч — отрони тихо. — Звучи много екзотично...

— Съвсем обикновен плаж — отвърна Роджър.

Погледна я и с вълнение забеляза, как стегнатите ѝ гърди изкусително се очертават под роклята ѝ, как се повдигат и спускат при дишането ѝ. Под тънката материя прозираха загадъчно розовеещите им зърна, изпънали мекия шифон.

— Ето че те срещнах! — каза Роджър и гласът му достигна като приятна, топла вълна до Сюън.

Тя си пое дълбоко дъх и се опита да придаде небрежност на интонацията си.

— Звучи така, като че ли не ти е неприятно.

— Боже мой! — той посегна към волана и поклати глава. — Аз съм луд по теб.

— Да не би случайно да си женен?

Роджър се разсмя.

— Бракът не е за мен. Ще се окова в тези вериги по-късно, когато остарея и посивея.

— Това означава, че днес си с една, утре с друга, така ли?

Пътуваха по магистралата, която водеше на запад.

— Не мога да твърдя, че съм живял като отшелник — кимна той.

— Но това би могло коренно да се промени. Винаги съм очаквал да попадна на подходящата. Ти можеш да бъдеш това момиче, Сюън.

Тя отметна косите си назад и го погледна.

— Сигурно го казваш на всяка.

— Не — отвърна Роджър сериозно, — не е така. Никога не давам обещания, които не мога да спазя. Но мили Боже, Сюън, ти си в

състояние да обърнеш всичките ми принципи с главата надолу.

Сюзън се почувства поласкана, но запази дистанцираността си.

— Аз приемам тези неща много сериозно, Роджър. Любовта за мен не е просто едно приключение, а нещо много повече.

— Любовта крепи света. Тя е тази, която движи всичко. Това би могло да бъде едно дяволски хубаво чувство и мисля, че съм на път да го изпитам.

Сюзън не знаеше какво трябва да отговори. Чувстваше, че ако сега той я прегърне, ако я целуне, тя веднага ще се поддаде. Не можеше да устои на този мъж, но не искаше това да бъде само една авантюра, да го обича днес, а утре да го забрави. Искеше много повече.

След като изминаха двайсетина мили, Роджър паркира в началото на улицата, която се виеше покрай брега. Излязоха от автомобила и веднага почувстваха свежия бриз, който полъхваше от морето. Роджър остави якето си на седалката и хвана ръката на Сюзън, когато тръгнаха по мекия пясък. Слънцето залязваше и хвърляше красива огнена диря върху искрящата морска повърхност. Чайки прелитаха с напевен крясък през светлото петно и крилете им проблясваха за миг, осветени като нежни бели светкавици на фона на синьо-виолетовото небе. Вълните с леко шумолене пълзяха по брега и влажният пясък жадно поглъщаше пенливите морски пръски. В далечината се виждаше някаква двойка с куче. Иначе плажът беше пуст.

— Това е лудост — каза Роджър тихо. — Вчера изобщо не те познавах, а днес те чувствам толкова близка, че едва издържам да не те грабна в обятията си.

Погледът на Сюзън се плъзна от лицето му към водата. Знаеше, че сега трябва да вземе решение. Или веднага трябваше да се върне в колата, като измисли някакво глупаво извинение, или...

Но в този момент отново я обзе желание — онзи непреодолим копнеж, който я подлудяваше и объркваше напълно. „По дяволите!“ Беше се влюбила в този непознат и дълбочината и силата на зародилото се чувство я уплаши и удиви едновременно.

Роджър като че ли отгатваше мислите ѝ. Погледна я замислено, после внезапно спря, нежно я обгърна през раменете и я притегли към себе си. Опиянен от възбуждащата ѝ близост, впи бавно, но настойчиво устни в нейните. Сочната им сладост и пълнота го омая. Езикът му

жадно си проби път между тях, преплитайки се с нейния и изтръгвайки подлудяващи сладострастни тръпки в тялото на Сюзън. Тя беше като омагьосана от страст и зашеметена се отпусна в ръцете му. Чувстваше се като завладяна от най-сладката лудост на света. Дланите на Роджър се плъзнаха по голите ѝ рамене и докоснаха гърдите ѝ с набъбналите от удоволствие твърди връхчета.

— Ние не сме на себе си! — прошепна задъхано Сюзън, когато най-сетне се откъснаха един от друг. — Съвсем сме полудели.

Роджър отново я притисна към себе си — толкова силно, че Сюзън почувства възбудената му мъжественост. Телата им се стремяха едно към друго като наелектризирани, сякаш се страхуваха, да не би това да е някаква магия, която ще се стопи в мига, когато се отдалечат. Очите им блестяха, пръстите им се преплитаха и се впиваха в плътта им до болка — болка сладка и влудяваща. Целуваха се толкова страстно, толкова диво и необуздано, че Сюзън се оказа на ръба на припадъка от вълнение.

Двамата дойдоха на себе си и се пуснаха, когато голямото черно куче, лаейки, се приближи към тях. Страните им горяха и те с усилие се огледаха в реалния свят наоколо.

С треперещи ръце Сюзън вдигна презрамките на роклята си.

— Хората... — отрони тихо.

Двойката стопани на кучето се приближаваха бавно. Запъхтяното животно беше клекнало неподвижно до Роджър и Сюзън. После ги подуши, хвърли им още един поглед и установявайки, вероятно, че двамата млади не заслужават повече вниманието му, с големи скокове се втурна назад към господарите си.

— Защо всъщност дойдохме тук? — попита Роджър, навивайки една от русите къдрици на Сюзън около пръста си. Погледна я нежно. — Какво искахме да правим изобщо тук? Трябва да бъдем сами — ти и аз — дълго, много дълго...

Сюзън почувства коленете си да омекват и познатата пареща тръпка отново премина през корема ѝ. Двойката с кучето мина покрай тях, отдалечи се бавно и дори не обърна внимание на двамата влюбени.

— Хайде да се върнем обратно в хотела — помоли Роджър. — Имаме толкова малко време.

— Цяла нощ... — прошепна Сюзън.

Изпитваше горещото желание да остане завинаги при него. Това не биваше да бъде единствената им среща, връзката им трябваше да продължи. Вдиша дълбоко свежия морски въздух и се загледа в далечината.

Роджър се приближи към нея, наведе се и ефирно докосна с горещите си устни врата ѝ.

— Сюзън... — прошепна.

— Недей, Роджър, не тук... — потръпна тя. — Иначе няма да мога да се овладея.

— Толкова съм влюбен в теб! Искам те завинаги при себе си...

Тя се отдръпна.

— Утре ще го кажеш на някоя друга.

Роджър внимателно взе лицето ѝ в дланите си и нежно я загледа.

— Този път е различно. Искам те, Сюзън, толкова те искам! Никога не съм изпитвал такова нещо към друго момиче.

— Всичко стана така бързо...

— Не го ли искаш, Сюзън? Не, ти също ме желаш.

Очите му бяха впити настойчиво в нейните.

Изведнъж и последните остатъци колебание у Сюзън се стопиха и всяка съпротива се срина. Тя отново се озова в прегръдките му. Щяха да отидат в хотела и щяха да се любят, тъй като между тях беше пламнало чувство, по-силно от всякакви задръжки, от всякакви съмнения...

Влязоха в неговата стая — хубаво, добре поддържано и въпреки това съвсем анонимно помещение. Сюзън изобщо не забеляза елегантната гарнитура до прозореца, пердетата в пастелни тонове, нито пък оригиналната стояща лампа. Виждаше само широкото легло и Роджър, който я наблюдаваше с неприкрита страст и разпалваше до полуда едва сдържаното ѝ желание. Когато си помисли за предстоящите мигове, през тялото ѝ премина тръпка на удоволствие и възбудата отново я зашемети.

— Сами сме, скъпа... — каза Роджър с дрезгав глас и по такъв начин, сякаш това беше нещо, което Сюзън все още не можеше да проумее. — Най-сетне сами...

Той я притегли към себе си и я целуна. Когато езикът му докосна нейния, стори ѝ се, че ток я прониза чак до вътрешната страна на бедрата ѝ, където се разля приятна тръпнеща топлина.

— Обичам те, Сюзън. Обичам те, обичам те...

Роджър бавно смъкна презрамките на роклята ѝ и тя леко се плъзна на пода. Сюзън остана неподвижна и трепереща пред него само по миниатюрни бикинки.

— Роджър... — прошепна едва чуто. — Роджър...

Той бързо съблече дрехите си, вдигна я и я отнесе върху леглото. Легнаха плътно притиснати един до друг върху ослепително бялата постеля. Роджър внимателно се отдръпна, приповдигна се леко и с възхищение се загледа в голото тяло на момичето до себе си. Бавно погали гърдите ѝ, вдлъбнатинката между тях, после ръката му се спусна надолу към корема ѝ. Дланта му се притисна към изпъкналото ѝ венерино хълмче и Сюзън задиша учестено. Роджър мъчително бавно изхлузи надолу бикините ѝ. Ръката му пролази отново нагоре, изследвайки лакомо вътрешната страна на разкошните ѝ гладки бедра и предизвикателно очертания тъмен триъгълник. Когато пръстите му се вмъкнаха навътре, докосвайки изтръпналата ѝ влажна плът, Сюзън простена от наслада и тялото ѝ се изопна в дъга. Притисна се бурно към него и ръцете ѝ, срещнали твърдия му напирещ пенис, се плъзнаха с копнеж по горещата му повърхност. От гърлото на Роджър се изтръгна дрезгав вопъл. С ръка все още между бедрата ѝ и без да спира да я гали бавно и наелектризиращо, той се изпъна леко назад и даде възможност на дланите ѝ да продължат безумната си игра. Дишайки тежко, едва успя да пророни:

— Ах, Сюзън..., невероятна малка прелъстителко... мое божествено момиче...

Сюзън трепереше цялата, усещайки топлите му пръсти да се промъкват дълбоко в нея — и после бавно навън и нагоре, пак навътре, отново и отново... Ръцете ѝ импулсивно следваха този ритъм и предизвикваха същите невероятни усещания у Роджър. В един момент, когато му се стори, че няма да издържи повече, той внезапно спря, обърна я по гръб и с помътен поглед се надвеси над нея.

— Целуни ме, Роджър! О, моля те, целувай ме... — простена Сюзън и обви ръце около врата му, привличайки го към себе си.

Очите му се откъснаха от нейните, Роджър се плъзна надолу и устните му се заключиха около настръхналото розово връхче на гърдата ѝ. Ръката му докосна другото, пръстите му нежно го разтъркаха. После езикът му ловко се завъртя и зъбите му леко гризнаха зърното, което бе

осмукал. Когато Сюзън изхлипа високо, той ѝ се усмихна и се спусна още по-надолу.

— Роджър... не, не... — прошепна тя като в транс, но бедрата ѝ сами се разтвориха, призовавайки го.

— О, да, Сюзън, да...

Зарови лице между тях, отново проникна с пръсти в утробата ѝ и леко заобхожда с език влажната ѝ гореща плът.

Сюзън се заизвива неистово под него, стенейки и шепнейки името му. Изведнъж спря и мускулите ѝ се стегнаха. Роджър вдигна глава и прошепна:

— Не още, любима, не сега...

Гласът му беше толкова дълбок и гальовен, че Сюзън имаше чувството, че той е по-възбуждащ и от най-дръзката ласка.

— Ела, скъпи, искам те, искам те целия...

Когато Роджър проникна в нея, тя извика и за миг замръзна неподвижна. После бавно се задвижи под него, приемайки с безкрайна наслада безбройните му нежни тласъци, ставащи все по-бързи и по-настойчиви. Впили очи в очи, в този миг те се чувстваха безкрайно близки, съединени в едно, и сякаш най-голямото кощунство на света би било да се разделят, макар и за част от секундата.

— Сега, Роджър, сега! — изхриптя Сюзън и — тялото ѝ се изви неистово, движено от невероятната сила на разтърсващ оргазъм.

С диво стенание Роджър притисна устни в шията ѝ и едновременно с нея изживя върховното освобождаване от изригващата страст...

— Не знаех, че мога да се чувствам така — промълви Сюзън, когато вълнението поутихна и двамата лежаха все още леко потръпващи един до друг.

— Ти си прекрасна, Сюзън — въздъхна Роджър и покри гърдите и раменете ѝ с целувки. — Най-прекрасната жена, която някога съм познавал.

В гласа му прозвуча искрено възхищение.

Сюзън го погледна и видя толкова нежност в очите му. Почувства и у себе си същото завладяващо чувство. Започна да милва тялото му, гальовно да притиска лице в гърдите му. Неотшумялото все още

шеметно изживяване я караше да потръпва отново и отново в ръцете му.

— Искам да бъда много, много дълго време заедно с теб, скъпа — Роджър нежно отметна кичур влажна коса от челото ѝ. — Толкова много те желая.

— И аз те желая, Роджър — тя отново го погледна и се удиви от доверието, установило се между тях.

— Колко си хубава! — ръцете му подновиха изследователската си мисия. — Прекрасните ти гърди, дългите ти изваяни крака...

— Не е само едно приключение, нали, Роджър?

— Какви мисли те спохождат само! — той се взря в нея сериозно. — Обичам те, Сюзън. Искам да те виждам всеки ден, когато се върна в Ню Йорк. Искам всяка нощ да бъда при теб.

Ръката му бавно се спусна надолу и Сюзън отново почувства прииждащото желание. Не можеше да устои на този порив, всичко у нея се стремеше към Роджър. Устните им се срещнаха, разпалвайки страстен огън в телата им. Тя се опита да избегне ласките на този невероятен мъж, но усети, че няма сили за това. Беше като в нирвана, в един водовъртеж от възприятия и емоции — по-хубав от всичко, което бе изпитвала през живота си.

— Моя Сюзън, моя дива и нежна Сюзън! — простена Роджър, когато тя обхвана напрегнатата му до краен предел корава мъжка плът.

— Роджър... Роджър... — отрони се задъхан шепот от устните ѝ.

Той я притегли върху себе си и дланите му погълнаха жадно стегнатите ѝ гърди. Ново безшумно опиянение ги понесе във вихъра си, сближавайки ги още повече, разтърсвайки ги с неповторимия си безпаметен екстаз...

Сюзън щеше да скъта в сърцето си завинаги последвалите вълшебни мигове. Тази приятна умора, сладкото изтощение... Обзе я дълбоко чувство на сигурност, когато след вулканичната възбуда се сгуши унесена в прегръдките на Роджър. Беше ѝ толкова хубаво, омайващо и съвсем естествено! „Дали изобщо някога съм била влюбена в друг? Чувствала ли съм с друг мъж същата интимност?“ Спомените бяха изчезнали, нямаше ги. Само Роджър съществуваше в мислите ѝ...

Когато малко по-късно излезе от банята, Роджър беше запалил две цигари. Подаде ѝ едната и тя, гола, напълно съзнавайки

пленителната си хубост, грациозно се отпусна на ръба на леглото. Роджър нежно сложи ръка на бедрото ѝ и Сюзън му се усмихна.

Стаята се изпълни с тютюнева мъгла. През прозореца надничаше луната, кръгла и ясна, озаряваща нощното небе. Някъде наблизо беше морето.

Погледът на Сюзън отново се върна към Роджър. Почувства се напълно щастлива и изпълнена с любов, когато се взря в светлите му очи, в разбърканата тъмна коса, в предизвикателната извивка на устните му, които можеха да бъдат толкова неизразимо нежни...

Нито за момент не се усъмни, че ще види Роджър отново в Ню Йорк. Че пак ще лежат в обятията си, ще се любят. „Всичко, всичко ще правим заедно, без задръжки, без граници и с пълно доверие един към друг. Такава трябва да бъде любовта — точно каквато е между нас“ — помисли си.

В този момент ѝ се прииска да направи някаква лудория, нещо палаво и детинско, но само се наведе към Роджър и съвсем леко докосна с устни неговите.

— Нямах никаква представа, че денят ще завърши по този начин — каза той и дръпна от цигарата си. — Но сега разбирам, че съм се влюбил в теб още в първия момент, когато те видях в самолета. В очите ти имаше нещо особено, някакъв стаен копнеж...

Сюзън отметна дългата си руса коса назад и мечтателно се усмихна.

— Може би наистина е било така...

— След това онези дълги часове по време на полета, когато разговаряхме — продължи Роджър. — Каза ми толкова много за себе си, може би, без да съзнаваш това. Още тогава почувствах, че между нас ще се случи нещо, а щом пристигнахме в Лос Анжелис, вече бях съвсем сигурен.

Сюзън извърна лице към него. Беше спокойно, открито и обсебено от някакво вътрешно удовлетворение — лице на жена, която обича.

— Само името ти да беше друго!...

Роджър се засмя.

— Все още ли обръщаш внимание на това?

Тя изгаси цигарата си в пепелника. Вмъкна се при него под леката завивка и се сгуши на гърдите му.

— Отсега нататък за мен Роджър е най-хубавото име на света.

— Какво значение има едно име? Аз те обичам, Сюзън, винаги трябва да помниш това.

— Как бих могла да забравя? — усмихна се Сюзън.

Двамата лежаха един до друг безмълвни и всеки усещаше успокояващата топлина на другия. Изведнъж съвестта на Роджър го загложди. Учуди се, че чак сега се сети за това. „Не трябваше ли да кажа истината на Сюзън? Може би точно сега е подходящият момент? Така или иначе не мога да крия вечно, че аз съм мъжът, когото тя толкова ненавижда. Каква лудост е всичко това! Ако сега ѝ обясня всичко съвсем спокойно, може би ще ме разбере и ще ми прости.“

— Мразя този Роджър Гордън — изведнъж изтърси Сюзън.

Роджър се покашля.

— Може би той е много по-добър, отколкото си мислиш. Сигурно е малко прекалено амбициозен в работата си, но иначе е съвсем мил човек. Ти не го познаваш лично. Може пък дори и да се влюбиш в него.

Тя си пое рязко въздух и сърдито го погледна.

— В такъв тип никога не бих могла да се влюбя. И освен това, за мен не съществуват вече никакви други мъже, освен един.

Надвеси се над него, целуна го и Роджър установи, че това не е моментът да ѝ каже истината.

— Ела, дай да ти стопля краката — каза той. — Съвсем са премръзнали. Чувствителните жени често имат студени крака.

Сюзън се разсмя и се притисна към него.

III

— Защо ли изобщо ми трябваше и на мен собствена стая? — подхвърли Сюзън, докато на сутринта седяха с Роджър в залата за закуска на хотела. Бяха се самообслужили на бюфета и сега сервитьорът им наливаше кафето.

Когато той се отдалечи, Роджър каза:

— Следващия път, когато пътуваме заедно, в самото начало още ще си вземем двойна стая.

— Следващия път ще се видим в моя апартамент в Ню Йорк — отвърна Сюзън. — Кога ще приключат преговорите ти тук?

— Едва утре ще мога да пътувам обратно.

— Аз трябва да успея за полета днес в четири след обяд. Имам неотложни ангажменти в Ню Йорк — тя погледна часовника и отмести чашата си. — Време е да тръгвам. Не искам да карам мистър Хоукинс да ме чака. Този път Роджър Гордън няма да ми се изпречи на пътя. Ще получа на всяка цена тази поръчка, а за обяд ще се срещнем, както се уговорихме...

Роджър се чувстваше страшно неловко, но все пак се усмихна.

— Защо не зарежеш Хоукинс и не прекараме заедно времето до полета ти?

— Да не си полудял? — Сюзън се засмя. — Аз дойдох тук, за даключа този договор и нищо няма да ми попречи да направя това — дори и да изгарям от желание да остана целия ден само с теб.

— Ах, Сюзън... — Роджър погали ръката ѝ.

— Какво има? Каква физиономия правиш само! Нещо не е ли наред?

— Толкова ми е трудно да се отделя от теб. Тази нощ...

— Ще има още много нощи. Не бива да губим разсъдъка си, само защото сме влюбени един в друг. Сега наистина трябва да тръгвам, Роджър. В един ще се видим тук, в бара — стана и взе чантата си. — Освен това, трябва бързо да изнеса нещата си от стаята. Между другото, мислех, че и ти имаш среща тази сутрин.

— Разбира се — отвърна бързо Роджър. — Но искам да изпия на спокойствие още една чаша кафе.

— Добре, аз ще си поръчам такси. Доскоро, Роджър.

Той се изправи и я целуна за довиждане. Загледа се след нея, как се отправя със стегнатата си грациозна походка към изхода на залата. Сюън се обърна още веднъж и се усмихна. Роджър ѝ махна с ръка и отново седна.

„Ама че в хубава история се забърках! Сюън ще побеснее, щом разбере, кой съм в действителност. Ако още в началото ѝ бях казал истината, нещата щяха да се развият по съвсем друг начин. Изобщо... — Роджър се усмихна. — Но какво пък толкова! Това е дори една много пикантна игра, която спокойно мога да продължа още известно време. Вълнуващо и малко опасно е, разбира се...“

Може би Сюън щеше да се смее един ден, когато откриеше истинската му самоличност. Той от своя страна щеше да се постарее повече да не ѝ се изпречва на пътя в бизнеса. Сюън беше толкова трогателна в своята амбиция и в гордостта от независимостта си.

Роджър си запали цигара и отново потъна в мисли. Утре сутринта имаше един ангажимент в Санта Моника. Ставаше въпрос за реклама на плодови сокове. Сега поне беше сигурен, че Сюън няма нищо общо с Франк Харисън и неговата поръчка. Когато се върнеше вкъщи, веднага щеше да ѝ телефонира и да я види колкото се може по-скоро. Още отсега се чувстваше невероятно потиснат и самотен, като си представяше, че следобед ще се раздели с нея. „Боже мили! Никога не съм се влюбвал така в друго момиче...“

Тръгна с колата към Малту и слезе да се разходи по плажа. Беше горещ ден. Слънцето ярко грееше, както винаги в Калифорния. Небето изглеждаше блестящо синьо, без нито едно облаче, докдето стигаше погледът.

Колкото повече напредваше времето, толкова по-нервен ставаше Роджър. Сигурно Сюън вече бе разбрала, че той е сключил договора с Тед Хоукинс, и сега беше извън себе си от яд. Докато пътуваше обратно, той отчаяно се мъчеше да измисли по какъв начин да я успокои. Вече я познаваше достатъчно добре, за да знае, че ще му бъде много трудно да обуздае кипящия ѝ гняв.

И се оказа прав. Още щом влезе в хотела, забеляза я да го чака във фойето. Отново беше облечена с елегантния бял костюм. Голите ѝ

крака с лакирани в яркочервено нокти бяха обути в ниски кожени сандалети с каишки, увити около глезените. Той нежно я целуна, но Сюън бързо се отдръпна от него.

— Това чудовище! — избухна тя. — Този подъл, отвратителен негодник. Пак му провървя! Ако имах пистолет, бих го застреляла веднага, на място!

Роджър я прегърна през раменете.

— Но успокой се, скъпа. Ти изобщо не си го виждала, така че не можеш да го застреляш.

— Всеки път едно и също. Пропътувам хиляди километри, за да направя тук една сделка, и се оказва, че мистър Роджър Гордън отново е пристигнал преди мен и си е свършил работата. Сигурна съм, че го прави нарочно. Той явно е решил да ме довърши.

— Може би дори не е и чувал за теб, така че се успокой най-сетне, Сюън. Хайде да изпием по нещо, преди да обядваме.

— Да, наистина имам нужда от едно питие — тя го последва към бара. Скоро сервитьорът постави пред тях две високи тънки чаши с джин тоник.

— Всичко ще се оправи, когато се прибереш отново в Ню Йорк — окуражи я Роджър.

Сюън го стрелна с поглед.

— Защо си толкова сигурен в това? Този мръсник ми отмъква всички договори. Изглежда, че точно такава е целта му — да ме преследва, докато ме унищожи.

— Но, Сюън, та той е бизнесмен.

— Ти също. Но съм сигурна, че никога не би могъл да бъдеш толкова брутален.

Роджър отпи една голяма глътка от чашата си.

— В много случаи аз също съм безцеремонен. Понякога това е единствената възможност. Но винаги се опитвам да остана човечен.

Сюън нежно докосна с пръсти бузата му.

— Ти си съвсем различен — великодушен и благороден. Иначе не бих могла да се влюбя в теб. Но този Роджър Гордън е един извратен негодник. Сигурно е имал нещастно детство.

Роджър се разсмя.

— Спри да мислиш вече за него. В края на краищата, той не е толкова важен. Освен това, остават ни само още няколко часа да бъдем

заедно, скоро трябва да тръгваш. Толкова ще ми липсваш, Сюзън.

— Ти също ще ми липсваш — тя отпусна глава на рамото му. После се изправи отново и го погледна в очите. — Дяволски много ще ми липсваш, Роджър. Но скоро ще се видим пак, нали?

— Разбира се — кимна той и се усмихна. — Веднага щом се върна в Ню Йорк, ще ти се обадя.

— Ще ви очаквам, мистър Милър — прошепна закачливо Сюзън и очите ѝ влюбено грейнаха.

Естествено, тя бе поискала да узнае фамилията му и на него не му бе дошла на ум по-подходяща. Просто каза Милър и Сюзън го прие.

Но Роджър се чувстваше все по-потиснат и напрегнат. Твърдо реши, че щом се върне в Ню Йорк, ще ѝ признае истината. Играта беше може би прекалено опасна, а той в никакъв случай не искаше да загуби Сюзън. Чувството, което толкова спонтанно го бе връхлетяло, вече изпълваше цялото му същество. Никога не си беше представял, че нещо подобно може да му се случи.

— Този проклетник ми развали удоволствието да бъда с теб — каза Сюзън и отпи от питието си. — Още една черна точка в негова вреда.

— Откъде си сигурна изобщо, че Гордън е замесен в случая?

— Хоукинс естествено не пожела да ми каже, но аз го узнах от неговата асистентка. А и нямаше как да не разбере, в противен случай не бих имала нито минута спокойствие.

Роджър с раздразнение си спомни за закръгленото момиче, което още от пръв поглед му стана неприятно.

— Трябва да видиш проектите ми! — заяви Сюзън амбицирано.

Явно тази тема не ѝ даваше мира.

— Костваха ми толкова усилия! Идеите на Гордън не може да са били по-добри. Кой знае как винаги успява? Може би има заплашителен поглед или пък мафията го подкрепя.

Роджър отново избухна в смях.

— Какви мисли само ти идват, скъпа!

— Всичко мога да допусна — не мириясваше тя. — Толкова много разчитах на този договор, имах такива планове...

— Не се разстройвай, любима. Имам чувството, че следващия път ще успееш.

— Искаш да ме успокоиш, нали?

— Защото те обичам. Нали знаеш, че оптимизмът дава сили?

— Чувала съм за това — Сюън се усмихна. — Трябвало е да те срещна много по-рано.

След като изпиха напитките си, двамата напуснаха хотела и се отправиха с колата към Бевърли Хилс. Сюън не искаше да пропусне възможността да разгледа разкошните вили на холивудските знаменитости! Движеха се бавно надолу по булеварда. Роджър се опитваше да я откъсне от мрачните ѝ мисли, но за нея явно наистина денят беше провален. Какво щяха да кажат Руби и сътрудниците ѝ, когато узнаеха за поражението ѝ? Гневът ѝ постепенно се превърна в апатия.

Не след дълго спряха пред едно кокетно ресторантче извън града, за да обядват. Сюън естествено нямаше почти никакъв апетит и Роджър направо я принуди да хапне няколко залъка. После пиха кафе и разговаряха, докато стана време да тръгват за летището.

Минаха през Хилтън да вземат багажа на Сюън. Тя плати на рецепцията и отново се настани в колата до Роджър. Въпреки че той окуражаващо ѝ се усмихваше, остана потисната. Настроението ѝ се влоши още повече от мисълта, че след малко щяха да се разделят. „Какви вълшебни часове изживяхме заедно!“

На паркинга до летището дълго се целуваха.

— Защо се разстройваш толкова? — попита я Роджър. — Това не е сбогуване завинаги.

— Знам, но ми става много тъжно, като си помисля, че те оставям тук. Би било чудесно да пътуваме заедно обратно.

— Утре трябва да бъда в Санта Моника. За съжаление няма друг начин, Сюън. Знаеш, че ще ти се обадя веднага щом се върна.

Тя въздъхна.

— Дано! — после по навик отметна рязко косите си назад и се засмя. — Извинявай! Държа се като глупава гъска. Но никога не съм била толкова влюбена.

— В такъв случай, аз се чувствам също като теб — отвърна Роджър и я притисна в обятията си.

В Ню Йорк валеше. Сюън беше оставила колата си на летището. Качи се в нея и веднага потегли към къщи. Имаше малък апартамент

точно до „Сентръл парк“ и беше наела това жилище най-вече заради хубавия изглед.

Не се чувстваше никак изморена от дългия полет. „Дали гневът ми към Роджър Гордън държи духа ми буден? Или причината е копнежът по мъжа, който така внезапно се появи в живота ми?“ Не знаеше. Тя спря да мисли повече за това.

Взе си душ и се загърна в дългия си бял халат. После се приближи към прозореца и погледна навън. От петнайсетия етаж се виждаха короните на дървета в парка. Беше много тихо и някакво отморяващо спокойствие сякаш влиташе в апартамента.

Сюзън вдигна поглед към призрачното небе, забулено от дъждовната завеса, и мислите ѝ полетяха към Роджър. Изминалата нощ се завъртя като на филмова лента пред очите ѝ. Видя озареното от страст лице на Роджър пред себе си, стори ѝ се, че отново усети вкуса на устните му. „Толкова е далеч сега — помисли си и потръпна от копнеж за близостта му, за горещите му обятия...“

До преди два дни дори не беше и сънувала, че може да бъде толкова влюбена. Това чувство я грабна изведнъж, като вихър. Но беше фантастично. Само споменът за онова, което се случи, разливаше блажена топлина в цялото ѝ тяло. Искаше ѝ се да види Роджър, колкото е възможно по-скоро, да го обича и да бъде до него — винаги, всеки миг.

Тъкмо реши да си ляга, когато телефонът извънтя. Припряно грабна слушалката и до нея достигна топлият, дълбок глас на Роджър.

— Не можех да те оставя да заспиш, преди да ти пожелаая лека нощ, скъпа.

— Само ако знаеше колко много си мислех за теб цяла вечер — прошепна тя. — Сякаш си чувствал това.

Роджър се засмя.

— Аз също мислих за теб цяла вечер, любима, а също и през целия ден, откакто тръгна. Но скоро ще бъда при теб, скъпото ми момиче. Значи ти липсвам?

— Ужасно.

— И аз се чувствам така. Само като се сетя за миналата нощ...

— Недей, Роджър, не сега — рече Сюзън умоляващо. — Иначе изобщо няма да мога да заспя. И без това съм достатъчно развълнувана. О, Роджър...

— Скъпа, скъпа Сюзън! — промълви той толкова нежно, че кръвта ѝ отново закипя.

Поговориха още известно време, докато накрая Сюзън се реши да се сбогува с него. Трябваше да прекъсне този разговор, в противен случай наистина нямаше да може да затвори очи цялата нощ. Никога не си беше представяла, че може до такава степен да бъде луда от копнеж...

Дълго се въртя в леглото, преди да заспи. Събуди се от пиукането на будилника. Отвори очи още при първия сигнал, скочи от леглото и забърза към банята. Скоро излезе освежена и бодра, закуси набързо и напусна апартамента. Седна в колата и потегли към офиса си.

Руби тъкмо приключваше един телефонен разговор, когато Сюзън влетя в агенцията. Тя остави слушалката и се обърна любопитно.

— Е, как мина?

— Не ме питай! Само това не ме питай! Няма да повярваш, като ти кажа. Едва ли и за миг си допускала такова нещо. Този проклет Гордън отново ме измести. Хоукинс е възложил рекламата на него.

Руби удари с юмрук по бюрото.

— Не може да бъде!

Сюзън горчиво се усмихна.

— За съжаление, може. Но моля те да не говорим за това. Иначе пак ще се ядосвам. Ах, само да ми падне този тип!

— Изглежда, като че ли е решил да те разори.

— Именно. Този негодник!

Руби въздъхна.

— Значи престоят ти е бил изключително неприятен.

За свое удивление веднага забеляза, че Сюзън се усмихва. Много необичайно и загадъчно.

— Не съм казала това.

— Ей, да не си получила някаква друга поръчка?

Сюзън се облегна назад в креслото.

— Не, но срещнах мъжа на мечтите си. Знам, че звучи прекалено драматично и театрално, но е точно така. Толкова съм влюбена, Руби!

Секретарката ѝ я гледаше втренчено и безмълвно.

— Прекрасен мъж! — разпали се Сюзън. — Седяхме един до друг в самолета. Там започна всичко. Единственото, което ме смущава,

е името му — тя се усмихна. — Но всъщност вече свикнах.

— Да не би да се казва Роджър? — възкликна Руби.

— Позна. Роджър Милър — Сюзън сви рамене. — Но какво пък, съвсем нормално е да се казва така. В края на краищата това е мъжът, за когото бих направила всичко. С удоволствие бих станала мисис Милър.

— Охооо! — Руби подсвирна. — Я спри за малко, Сюзън! Ти изобщо не познаваш толкова добре този мистър Милър.

Сюзън разпери ръце и се протегна блажено.

— О, Руби, прекарах най-прекрасната нощ в живота си.

— Аха, значи такава била работата! Щом се любиш веднъж с някой мъж, това непременно означава, че трябва да се омъжиш за него, така ли? Та ти никога не си била авантюристка.

— Именно — кимна Сюзън. — Ако не бях така безумно влюбена...

— Както и в момента, разбира се — допълни Руби.

— Мили Боже, да. Роджър се връща утре и веднага ще ми се обади. Ще се видим отново, пак ще бъдем заедно... Това ще ми помогне да забравя онзи проклетник Гордън.

— С какво се занимава?

— Експорт-импорт. Както виждаш, не е мъж, който ще се меси в работата ми. Освен това е съвсем различен от Гордън — порядъчен и коректен, — а не безогледен като повечето бизнесмени. Убедена съм, че печели цял куп пари.

— Е, значи всичко е наред — констатира Руби. — Моите най-сърдечни благопожелания!

— Знаеш ли какво е това да се чувстваш безкрайно щастлив? Познато ли ти е това чувство, Руби?

— Чувала съм да се тръби за това — асистентката се засмя. — Но голямата любов все още не ме е спохождала.

Сюзън замечтано погледна през прозореца навън.

— Няма нищо по-хубаво на света — каза тихо.

— Сега обаче е време да се върнеш отново в реалността и да поговорим за работа. Мистър Рандал се обади още веднъж. Следващата седмица иска да види проектите ти за коприненото бельо.

Погледът на Сюзън се върна отново към Руби.

— А, този с възбуждащото бельо. Бях толкова заета с проекта за Хоукинс, че все още не съм мислила нищо за това. Но няма страшно, ще оправдая очакванията на мистър Рандал. Дори в момента ми идва наум една идея за копринените нощници.

— Не става въпрос само за нощници.

Сюзън се засмя.

— Знам. Веднага започвам.

Но внезапно отново я обзе меланхолия.

— За какво ли изобщо работя още? Кой знае дали Роджър Гордън и сега не си точи зъбите за този договор? Другата седмица ще почукам на вратата на Ник Рандал и какво ще ми каже той?

— Че ще получиш поръчката.

— Наистина трябва да стане така, в противен случай ще я закрия тази агенция.

— И гледай да не си загубиш разсъдъка по мистър Милър — предупреди я Руби. — Наистина ли си сигурна, че ще ти се обади?

Сюзън потресена се взря в нея и поклати глава.

— Ще бъде истинска катастрофа, ако не го направи. Не ми се и мисли за това. Как може да ти идват такива идеи, Руби?

Секретарката ѝ повдигна рамене.

— Никога не се знае. Мъже!

Сюзън неспокойно се размърда.

— Не, не — заобяснява тя бързо, сякаш имаше нужда по-скоро да убеди себе си. — Роджър не е такъв. Още снощи ми позвъни от Лос Анжелис. Защо щеше да го прави, ако не беше влюбен в мен? Сигурна съм, че ще го видя пак.

— Пожелавам ти го — каза Руби искрено. — Наистина ти го желая, Сюзън. Искаш ли сега едно кафе?

Тя поклати глава.

— Благодаря ти, но въпреки вече пих на закуска. Сега наистина трябва да се хващам за работа. Не искам да мисля за нищо друго, освен за коприненото бельо на Ник Рандал.

Руби се разсмя.

— Как звучи само!

— Няма значение, ти разбираш какво имам предвид — съблече синия си памучен блейзър и го преметна на облегалката на стола си. —

Имам цял куп работа — добави и се надвеси над белите листи пред себе си.

— Най-последно! — възкликна Роджър и притискайки нежно Сюън към себе си, я целуна. — Най-последно отново си при мен, малката ми!

Тя с наслада се сгуши до гърдите му. Помисли си, че никога няма да се насити на целувките му, които я възбуждаха по толкова прекрасен начин.

— При теб или при мен ще отидем? — попита Роджър и отмахна кичур къдрици от челото ѝ.

Усмихна ѝ се нежно и я загледа влюбено.

Бяха се срещнали пред входа на „Сентръл парк“, който се намираше точно срещу жилищната сграда, където живееше Сюън. Когато се видяха, втурнаха се един към друг и се прегърнаха така, като че ли бяха разделени от месеци.

— Аз живея тук — каза Сюън. — Значи ще бъде по-практично да останем у дома.

Той я прегърна и отново я притисна до гърдите си.

— Колко дълго ми се стори времето без теб!

— Не знаех, че любовта може да бъде толкова силна — прошепна Сюън. — Господи, колко ми липсваше!

Тръгнаха бавно към входа на високата сграда.

— Но сигурно си била влюбена и преди. Ти не си малко момиче вече. Някога трябва да си изпитвала подобно чувство и към друг.

Тя го погледна и се засмя.

— Естествено, имала съм приятели, флиртове. Но нищо наистина сериозно. Нищо като това, което е в момента, Роджър — внезапно стана сериозна. — Откакто те познавам, целият свят ми изглежда променен.

— Силно казано — забеляза той с усмивка.

— Но е така, както го чувствам. При теб не е ли нещо подобно?

— Да. Точно така е, Сюън. Мисля, че съм луд по теб.

В асансьора се целуваха дълго, страстно и Сюън отново почувства познатата пареща възбуда, която я замайваше цялата.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита тя, когато влязоха в апартамента.

— Имаш ли бира? Жаден съм — Роджър се огледа. — Много е приятно тук, уютно и оригинално обзаведено. Изглежда, че печелиш доста добре.

Сюзън се усмихна.

— Щях да печеля още повече, ако го...

Той нежно постави ръка върху устните ѝ.

— Ако го нямаше този Роджър Гордън — допълни.

— Правилно.

Сюзън целуна върховете на пръстите му и се хвърли в прегръдките му. Едва след една дълга и страстна целувка тя се откъсна от него.

— А, да, бирата...

Роджър въздъхна и разхлаби връзката си.

— Всъщност, искам само теб, Сюзън.

Тя отиде в кухнята и се върна с кутийка изстудена бира и чаша. Погледът ѝ бе забележимо потъмнял от обхваналото я желание.

Роджър я придърпа до себе си на широката кушетка, тапицирана с мек велур в розово и сиво.

— Съвсем забравих, колко си прекрасна.

— А аз не съм забравила нито един израз на лицето ти — отвърна тя и отвори бирата.

Той си наля и отпи.

— Изглежда, че наистина си жаден — забеляза Сюзън с усмивка.

— Жаждата ми по теб е много по-голяма.

Роджър остави чашата си на масата и я сложи на коленете си. Бавно и нежно разтвори с език устните ѝ и я целува толкова дълго, докато усети, как тялото ѝ потръпна в ръцете му и дишането ѝ стана забързано и тежко. Разкопча ѝ блузата и я смъкна от раменете ѝ. Започна да гали гърдите ѝ и да ги притиска с длани. Пръстите му леко масажираха розовите им връхчета, докато те се втвърдиха и потъмняха от притока на кръв. Сюзън отметна глава назад и почувства устните му върху врата си, усети дъха му в косите си. После той подлудяващо бавно се спусна надолу. Езикът му оставяше гореща влажна диря по копринената ѝ кожа, настръхнала от възбуждащите му ласки. Зави ѝ се свят и сподавен стон се отрони от устните ѝ, когато Роджър зарови глава в гърдите ѝ и устните му се сключиха първо около едното ѝ набъбнало зърно, засмуквайки го, после около другото.

— Ела, Роджър... — прошепна тя задъхано. — Нека да го направим сега.

Слезе от коленете му и го хвана за ръката подканващо. Той се изправи, обърна я към себе си и ръцете му отново обхванаха гърдите ѝ, докато устните му се впиха пак в нейните. Започна да я целува протяжно и дълбоко, изследвайки последователно, без нищо да пропусне: езикът ѝ, всичките извивки и издатини на устата, небцето, зъбите. Сякаш беше решил да я подлуди окончателно. Продължи играта толкова дълго, че Сюън така и не разбра, дали тази целувка бе траяла минути или часове. Вече не чувстваше нищо друго, освен пулсиращата топлина между бедрата си. Тялото ѝ конвулсивно се притисна към Роджър, търсейки у него ответна реакция и усещайки напирателната му буйна мъжественост. Несъзнателно задвижи ханша си, потривайки с него набъбналата издутинка в панталона му. Не можеше да издържи повече на това сладко мъчение. Коленичи на пода и вдигна изпълнен с луд копнеж поглед към него. Забелязал с безкрайна нежност омайното ѝ безсилие, той бързо се съблече, отпусна се на колене срещу нея и внимателно я постави по гръб. Вдигна полата ѝ високо нагоре, откривайки корема ѝ, изхлузи бикините ѝ и ги захвърли встрани. После легна върху нея и с умели, точни движения се плъзна дълбоко в тръпнещата ѝ влажна плът. Започна с леки тласъци, наслаждавайки се на горещите вълни, обливачи тялото му. За миг спря, но под напора на ураганна страст си пое остро дъх и се втурна влудяващо в утробата ѝ. Секунди преди върха Сюън впи нокти в гърба му, рязко се повдигна и обви бедра около хълбоците му, издавайки див вопъл на неописуема наслада.

Роджър изхриптя и отмалял се отпусна на пода до нея.

— Беше още по-хубаво, отколкото през нашата първа нощ! — прошепна Сюън задъхана и потна.

— Каква невероятна жена си ти! — отвърна Роджър и притисна горещото ѝ тяло към себе си. — Не искам никога повече да чувствам липсата ти.

— Няма и да ти се налага, любими. Аз ще бъда винаги при теб.

— Винаги? — попита той. Обърна се по гръб и замислено се втренчи в тавана. — Това е голяма дума.

Сюън гальовно прокара пръсти по косата му.

— Все същата стара игра — тя го целуна бързо по бузата. — Никой не знае в началото, колко дълго ще продължи. Няколко нощи? Няколко седмици? Цял живот?

— И все пак какъв е твоят отговор?

Сюзън се сгуши до него.

— Ще видим. Ще почакаме и все някога ще можем да кажем със сигурност как ще бъде.

— Моя сладка, малка Сюзън. Мое прекрасно момиче...

Отидоха да вечерят при Марио на 32-ра улица. Толкова щастлива и въодушевена Сюзън не се беше чувствала никога. Жизнеността и доброто ѝ настроение се излъчваха от всяко нейно движение, от всеки поглед и жест. Роджър я гледаше възхитен и чувстваше, че се влюбва още повече, ако това изобщо беше възможно. В малкия ресторант седнаха един срещу друг, пийнаха от искрящото червено вино, вдигайки наздравници за още дълги, прекрасни мигове заедно. Сюзън изведнъж усети, че е страхотно гладна и се нахвърли върху храната.

Чувстваше се така, като че ли се намираше в най-скъпия луксозен ресторант. А когато Роджър ѝ се усмихнеше, сърцето ѝ се разтапяше от неговото. „Любовта наистина е най-прекрасното чувство на света“ — помисли си за кой ли път, откакто бе срещнала Роджър.

Никога не би ѝ се наситила.

— Разкажи ми малко повече за себе си — помоли тя и обгърна с длани чашата пред себе си. — Как живееш? Къде? Непременно трябва да ми опишеш жилището си.

Той с удоволствие започна да ѝ разказва, но когато разговорът се прехвърли към работата му, отговорите му станаха мъгляви, разтегнати, а понякога и без всякаква връзка с темата. Отново се почувства потиснат и по някакъв странен начин виновен.

„Ето, седя си сега срещу това прекрасно момиче, обичам го, а продължавам да го лъжа дори и в този момент. По дяволите, как искам да се измъкна най-сетне от тази каша! Но дали Сюзън няма да ми издере очите, като узнае кой съм?“

Беше крайно време да ѝ признае истината, но обяснението не трябваше да се състои сега, не сега. Вечерта беше толкова хубава, за да я разваля. Ужасяваше се при мисълта, какво би станало, ако Сюзън не пожелаеше да го разбере.

— А сега — десертът?

Марио, съдържателят на ресторанта се изправи до масата им. Той с усмивка изброи на Сюзън дълъг списък от италиански специалитети и я погледна с очакване.

Роджър удивен ги наблюдаваше.

— Разбра ли какво иска да каже? — обърна се към Сюзън.

— Ще вземем ванилов сладолед с горещи череши — реши тя.

Марио одобри избора ѝ с многократно кимане с глава и се отдалечи.

— Наистина ли разбра всичко?

— Не съвсем, но знам кое е най-вкусното тук. Ще видиш, че сладоледът ще ти хареса.

Той взе ръката ѝ в своята и целуна нежно дланта ѝ.

— Ще ми хареса всичко, което ти харесваш.

— Не сега, не тук... — прошепна тя. — Само като ме докоснеш и... — Сюзън издърпа ръката си.

Десертът им беше поднесен бързо. Марио дискретно напълни още веднъж чашите с вино и побърза да ги остави сами. С опитното си око беше забелязал веднага, че са двама влюбени, които не желаят да бъдат смущавани.

— А след десерта? — попита Роджър тихо и настойчиво потърси погледа ѝ.

— Ще останеш ли при мен тази нощ? Чак утре сутринта трябва да отида в агенцията, а дотогава... — очите ѝ заблестяха.

— Отдавна очаквах тази покана — засмя се той. — Обичам жилището ти, но все още не съм виждал спалнята.

— В такъв случай незабавно да запълним този пропуск — предложи Сюзън и двамата избухнаха в смях.

IV

— „Нощта ще бъде по-хубава с «Веашу» — новото копринено бельо на «Рандал»“. Как намираш това? Тук отгоре се появява надписът, тук образът на мъжа, който свива устни, като че ли ще свирне, а тук във фотъйла се е излегнала манекенката, невероятно съблазнителна сред тези прозрачни воали, наподобяващи нощница. Е? — Сюзън сложи скицата пред Руби на бюрото!

Секретарката кимна одобрително.

— Може би трябва да обърнеш още мъничко внимание на фотомодела, да извадиш момичето по някакъв начин на по-преден план.

Сюзън навли ръкавите на синия си пуловер и критично се загледа в проекта, накланяйки глава.

— Знаеш ли, че имаш право — съгласи се след малко. — И на мен като че ли все още не ми харесват нещата като цяло. Липсва нещо много малко, но важно. Ще помисля още.

— Пита ли вече другите?

Руби погледна към голямото студио отсреща през стъклената преграда, където пред широки чертожни маси работеха един млад мъж и едно момиче.

— Още не — отвърна Сюзън. — Но все още не съм доволна. Боже мой, в момента изобщо не мога да се концентрирам.

— Има ли това нещо общо с мистър Милър?

Сюзън въздъхна и се усмихна.

— Напълно е възможно. Той ангажира цялото ми съзнание по много приятен начин — тя се отпусна на ръба на бюрото и замислено потърка длани в белите си джинси. — Как може един мъж да бъде толкова завладяващ и неустоим? Има невероятен чар, притежава чудесно чувство за хумор и излъчва страхотна сексуалност. Последната дума е с много големи букви.

— Господи, любовта наистина трябва да е хубаво нещо. Но и много натоварващо — поклати глави Руби.

Телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката.

— Рекламна агенция „Престън“. О, мистър Рандал. Да, тя е тук. Момент, моля.

— Здравейте, мистър Рандал — започна Сюзън. — Чудесно е, че ми се обаждате. Тъкмо работя по вашите проекти. Да, първите са готови. Ще спазя срока. В четвъртък в четири след обяд ще бъда при вас. Не, защо трябва да има забавяне? Ще ви представя комплексна реклама. Не се безпокойте, мистър Рандал, ще ви предложи най-добрите идеи, които можете да купите в Ню Йорк. Вече се разбрахме, мистър Рандал. Давам ви стопроцентова гаранция, че може да разчитате напълно на мен.

След още няколко обичайни учтивости тя затвори телефона.

— Господинът нещо се е разбързал — забеляза Руби.

Сюзън нервно прекара пръсти през гъстите си къдрици.

— Изглежда ми мил човек. Сега обаче наистина трябва сериозно да се заема с работата. Имам само пет дни. И трябва да направя такива проекти, че мистър Гордън да удари на камък, ако и сега се опита да пробутва собствените си предложения.

— Може би мистър Рандал изобщо не е ангажирал друга агенция. Трябва да допусках и тази възможност.

— Само да нямаше този отвратителен Гордън такова хубаво име! Наистина не ми е ясно, как успява за толкова кратко време да направи скиците си и да въздейства на клиентите си. Но сега ми е много любопитно да видя Ник Рандал. Има приятен глас и беше подчертано приятелски настроен. Всъщност, до този момент съм разговаряла само с един от сътрудниците му, който ми възложи да направя проектите за рекламната кампания.

— В четвъртък ще знаеш повече.

— Ако успея до четвъртък — въздъхна Сюзън. — Трябва да престана да мисля постоянно за Роджър. Това е някаква лудост. Не ми излиза от главата нито за миг.

— Не можеш просто да оставиш чувствата си пред вратата, когато идваш тук.

— Сега само ще работя — заяви Сюзън твърдо. — Трябва да шашна този Ник Рандал.

— Бъди сигурна, че така и ще стане, още щом те види.

Сюзън се засмя.

— Мислиш ли?

— Е, много добре знаеш, как въздействаш на мъжете.

— При Тед Хоукинс това не ми помогна особено — Сюзън сбърчи чело. — Но за Роджър Гордън също не искам да мисля повече. Смятам да не се занимавам вече с него.

— Това е най-правилната позиция — зарадва се Руби. — Откъде всъщност е твоят мистър Милър? Тук ли е роден?

— Не, от Минесота е. Родителите му имат там голяма ферма.

— Минесота? Къде ли се намира това? Никога не съм чувала.

Сюзън се засмя.

— Въпреки всичко е разкошен мъж.

— Все още ли си мислиш за онова малко златно нещо, което се носи на пръста на лявата ръка? — напомни ѝ Руби.

— Още не сме говорили за женитба, а и защо ли е нужно? Един ден това ще се реши от само себе си.

— Но ти искаш да се омъжиш за него, нали?

Сюзън посегна да вземе един молив. Сети се какво ѝ беше казал Роджър тогава за брака. „Тогава... Боже мой, та това беше едва миналата седмица“ — учуди се тя. Струваше ѝ се, че са минали месеци от този ден. Толкова беше свикнала с любовта си към Роджър, че сега ѝ се струваше съвсем естествена.

— Разбира се, че искам да се омъжа за него — каза тя. — Той е мъжът, с когото завинаги бих се чувствала щастлива.

— Такова нещо не съществува никъде — забеляза Руби.

— Защо мислиш така? Как може човек да бъде толкова песимистично настроен!

— Като се огледаш около себе си и видиш всичките тези разводи...

— О, глупости! — Сюзън се разпали. — Аз лично познавам две или три семейства, които са женени повече от трийсет години и сега са щастливи както някога, та дори и повече.

— Именно — каза Руби.

— Престани, моля те, с тази тема. Трябва най-сетне да се концентрирам върху това дяволско белъо на мистър Рандал.

— Да се надяваме, че мистър Гордън няма същите планове.

— Не се опитвай да рушиш ентусиазма ми по този начин. Освен това чувствам, че този път Гордън ще се провали. Просто предвкусвам

успеха си. Най-сетне един светъл лъч на хоризонта.

— По-добре стискай палци или чукни на дърво. Такива работи не бива да се говорят предварително.

Сюзън тръсна къдрици и после ги отметна назад.

— Но аз не съм суеверна, просто знам, че мога да се справя. На това отгоре съм и щастливо влюбена. След като в личния ми живот и в професията ми всичко е наред, какво може да ми се случи?

Руби почука силно по бюрото и замислено отбеляза:

— Дано да е така. Да се надяваме, че всичко ще се уреди. А за суеверието май че си права — присъщо е на хора с повишена емоционалност.

— „Кралицата на нощта“. Как ти звучи това за бельото на Рандал? Не, не, трябва да измисля нещо друго.

Унесено се отпусна назад и затвори очи.

Роджър тъкмо се беше прибрал от работа вкъщи и смяташе да си приготи едно сухо мартини, когато на вратата се позвъни. Имаше цял куп работа този ден и освен това един дълъг разговор с важен клиент, затова се чувстваше малко напрегнат и не беше настроен за посещения. Унило тръгна да отвори.

— Хей, здравей! — платиненорусата красавица в плътно прилепнала по тялото ѝ оскъдна на дължина черна кожена рокля му се усмихна насреща лъчезарно. — Забрави ли ме вече, Роджър, скъпи?

— Здравей, Памела. Колко мило, че те виждам отново.

— Какво, няма ли да ме поканиш вътре? Или трябва да стоя права тук в коридора? Очаквах малко повече учтивост от теб — Памела нацупи устни като сърдито дете.

Роджър я пусна да влезе и леко ритна вратата след нея.

Момичето го погледни.

— Лошо настроение, а? Такъв изобщо не те познавам. Пие ми се нещо. Какво ще кажеш да ми приготиш една напитка?

Тя вече беше влязла в хола и Роджър я последва. Настроението му не вървеше към оправяне, а като че ли точно обратното.

— Предстои ми още един служебен ангажимент.

— Така ли се нарича сега поновому?

— Какво означава това, Памела? В края на краищата не сме женени.

Памела се намръщи. Големите ѝ сини очи потъмняха.

— Повече от седмица си в Ню Йорк, а не ми се обади нито веднъж. Ако си спомняш, беше ми обещал, че ще го направиш веднага, щом се върнеш.

— Работа, работа... — Роджър се засмя. — Сигурно си мислиш, че по цял ден се излеждам и се чудя какво да правя.

Тя несприхотливо се отпусна в един фотьойл и вдигна поглед към него.

— В събота има парти у Робърт и Алис. Ти обеща, че ще дойдеш. Роджър прокара пръсти през тъмната си коса.

— Съвсем бях забравил. Но когато имаш толкова други неща в главата си...

Памела предизвикателно се втренчи в него и устните ѝ леко се отвориха. Усмихна му се с премежен поглед.

— Какво става с питието?

— Тъкмо мислех и аз да си приготвя едно мартини.

— Не се притеснявай, аз имам време.

Памела свали ципа на коженото си яке, под което се показва дълбоко изрязано деколте и преливащата плът на разкошните ѝ пълни гърди. Роджър забеляза това, но преднамереността на жеста ѝ го подразни и той се обърна към дървения плот на вградения бар, където бяха подредени една дузина най-различни бутилки. Смеси съдържанието на няколко от тях, изсипа го в миксера и се зае да приготвя мартинитата.

— Видях те в сряда в „Клуб 21“ — каза Памела, — но ти беше в компанията на двама господи. Не исках да те притеснявам и затова не се обадох.

— Клиенти — измърмори Роджър.

— Така си и помислих. Но въпреки това да ме забравиш съвсем...

Той отвори едно бурканче с маслини, пушна по една в двете чаши и ѝ подаде едната. Тя я пое с бавно движение и го погледна с очакване.

— Наздраве! — Роджър небрежно протегна ръка и се чукна с нея.

— Приготвяш martinито както никой друг — похвали го Памела след първата глътка. Очите ѝ заблестяха, когато продължи: — Но аз знам, че имаш и други качества...

— Хубаво е, че мислиш така за мен.

— Луда съм по теб, Роджър! Не мислиш ли, че вече е време да задълбочим познанството си? Може би още сега?

— Вече ти казах, че имам важна среща.

— Винаги намиращ някакво извинение. Като се сетя колко добре се разбирахме с теб на онова парти...

— Това беше някога — отвърна Роджър и запали цигара. — Знаеш ли, Памела, ти и аз не си пасваме. Твърде различни сме.

— Точно това е вълнуващото.

— Нямам предвид онова, което си мислиш. Става въпрос за основните неща. Ти очакваш от живота едно, аз — друго. Затова имаш нужда от друг човек, а освен това аз съм твърде възрастен за теб с моите трийсет години.

Памела се задави и се закашля.

— Какви са тези старомодни възгледи? — възкликна, когато отново бе в състояние да говори. — Какво значение имат някакви си девет години?

— Голямо — кимна той. — Ти си чудесно момиче, Пам, но аз просто не съм влюбен в теб.

— А на партито? — попита тя с разширени очи.

Роджър се усмихна.

— Знаеш как става по партитата. Един флирт не може да трае вечно.

— Как можеш да бъдеш толкова брутален! — Памела остави рязко и шумно чашата си върху малката кръгла маса до фотьойла си и внезапно избухна в плач.

Потресен, Роджър се вгледа в нея. Изобщо не бе подготвен за такава реакция и сега не беше сигурен как трябва да се държи. От една страна я съжаляваше, а от друга с радост би се освободил от нея. Обичаше Сюзън и вече нямаше място за други приключения в живота му.

След като изпиеше martinито си, имаше намерение да ѝ се обади, тъй като целия ден беше плътно ангажиран със служебни

задачи. Искаше да я види тази вечер и да прекарат нощта заедно — тази мисъл го беше радвала през целия напрегнат работен ден.

— Толкова си подъл и груб — изхлипа Памела. — Цяла седмица чакам да ми се обадиш, а сега ми казваш просто така, че не можеш да ме понасяш.

Роджър сложи ръка на рамото ѝ.

— Не изопачавай думите ми, Пам. Никога не съм казвал такова нещо. Наистина ми е приятно с теб.

Памела обърна към него разплаканото си лице.

— Но не си влюбен в мен.

Роджър въздъхна.

— Не, не съм.

Тя скри лице в дланите си и отново се разрида. Роджър не знаеше как да я успокои. В никакъв случай не биваше да е нежен с нея, тъй като погрешно би го изтълкувала и би се възползвала от това. Но все пак трябваше да направи нещо, за да я накара да спре да плаче. Пък и наистина му ставаше жал като я гледаше.

— Никога не съм ти обещавал звезда от небето — започна той.

Това обаче се оказа погрешно и Памела захлипа още по-силно.

— А аз толкова се влюбих в теб...

Роджър се почувства неловко.

— Слушай, Пам, ще ти направя едно предложение. Ще зарежа ангажимента си и ще отидем да вечеряме някъде. Какво ще кажеш?

Тя постепенно утихна и се успокои, вдигна поглед и се усмихна недоверчиво.

— Наистина ли?

— Върви в банята и се оправи. Да сложим край на тази сцена. Но те моля за едно, не разчитай повече, че ще се получи нещо между нас. Това, което ти казах преди малко, остава в сила. Ние не си подходяме и ти трябва да проумееш това най-после.

Памела изобщо не обърна внимание на последните му думи. Вече беше на път за банята, окрилена от нова надежда.

Роджър с въздишка погледна след нея. Трябваше да се отърве от това момиче на всяка цена. В края на краищата, нямаше нищо, което да го свързва с тази хлапачка. От друга страна, не желаше да бъде прекалено суров — това не беше в характера му. „Все някак ще сложа

точка на тази история. По-късно ще се обади на Сюън и ще ѝ обясня всичко.“

— Има един френски ресторант на 24-та улица — изчурулика Пам, когато се върна от банята.

Беше оправила грима си и устните ѝ блестяха, прясно начервени.

— Окей, да вървим.

Сюън остана да работи до късно, а Руби ѝ правеше компания. Тя живееше още при родителите си и не изгаряше от нетърпение да се прибере вкъщи. А в момента нямаше и приятел, който да ангажира свободното ѝ време.

— Така-а-а — Сюън въздъхна. — Мисля, че сега вече успях. Това трябва да се хареса на мистър Рандал.

Руби се надвеси над раменете ѝ и съсредоточено зараглежда проектите за рекламната кампания.

— Чудесно! Сигурна съм, че ще бъде въодушевен — Сюън погледна часовника на стената. — Роджър не се обади...

— Може би е бил зает, знаеш как е в неговия бранш. Имахте ли твърда уговорка?

— Не.

— Ето, виждаш ли. Знаеш ли какво? Остави го да почака малко. Нека да се обади и да не те намери. Един мъж никога не бива да бъде прекалено сигурен в позициите си.

— Изтъркани методи — усмихна се Сюън.

— Въпреки това са много ефикасни. Какво ще кажеш да отидем да вечеряме някъде? Умирам от глад.

Сюън погледна приятелката си и поклати глава.

— Ти винаги си гладна — забеляза иронично. — Още не съм срещала човек с такъв постоянен апетит.

Руби безгрижно се разсмя и поглади ханша си.

— То се вижда къде се лепи. Много скоро пак ще трябва да се подложи на диета. Сега е излязла една нова и много ефикасна — бананова. Килограмите просто се топят от нея.

— И също толкова бързо се възстановяват.

— Моля те не ми разваляй удоволствието. Хайде да тръгваме. Чух за един френски ресторант, където можело да се нахраниш

чудесно.

— Французите са известни с това.

Руби й смигна.

— И не само с това. Но един френски стек с огромна гарнитура и Маринована салата към него ще ми дойде много добре сега.

— Забрави френското шампанско.

— Ах, да. Виното е много добро допълнение.

Сюзън се поколеба.

— Роджър все пак сигурно ще се обади.

— Е, добре. След вечерята можеш да се прибереш веднага вкъщи. Наистина би могла да го накараш поне веднъж да понервничи. Недей да се чувстваш постоянно зависима от него.

— Много добре говориш. Но ти не знаеш, какво е да си луда по един мъж.

— Лудостта ти може да почака до след вечерята — възрази Руби.

— Е, какво ще кажеш?

Сюзън въздъхна.

— И без това няма да ме оставиш на мира.

Пет минути по-късно двете седяха в колата. Ресторантът на 24-та улица не беше далеч и не след дълго Сюзън вече търсеше място, където да паркира. Слязоха и се насочиха към обляното в светлина заведение.

— Небето е ясно тази вечер — констатира Руби, вдигнала поглед нагоре. — Утре ще бъде слънчево.

— Ще видим.

Влязоха в ресторанта, който по това време беше вече пълен. Настаниха се на една странична маса и Руби доволно потърка ръце.

— Най-напред по едно сухо шери — предложи тя. — А какво ще кажеш за френски аперитив? Иначе няма да бъдем стилни.

— Окей — съгласи се Руби.

Един усмихнат сервитьор се приближи до тях и заговори с толкова приятен акцент, че Сюзън внезапно се почувства завладяна от обкръжаващата я атмосфера. Двете момичета съобщиха избора си на келнера и Руби си запали цигара. Оживената гълчава наоколо почти заглушаваше тихата музика, която се лееше нейде от репродукторите. Подрънкваха чаши, отекваше смях.

— Много е приятно тук — каза Сюзън.

— Знаех си, че ще ти хареса — Руби отвори папката с менюто и облиза устни.

— Човече, какви фантастични неща предлагат тук!

— Мисли за банановата диета!

— Тази вечер — в никакъв случай! — решително заяви Руби. — Тази вечер ще пирувам. Толкова е хубаво, че се съгласи да дойдеш, Сюзън! Мисля, че първо ще взема суфле „Лорийн“, а чак след това френски стек и онази фантастична салата. Вътре има сардели и всякакви други работи, знаеш ли?

— Боже мой, ти явно наистина си гладна!

— Така е — отвърна Руби развеселена й затвори менюто, когато сервитьорът се върна с напитките.

— Избраха ли си дамите вече?

— Какво решаваш? Ще вземеш ли и ти стек? — попита Руби.

— Да, но без суфле. Ще бъде прекалено много за мен.

Сервитьорът си записа всичко, кимна с усмивка и се отдалечи.

Руби отпи от чашата си и одобрително поклати глава.

— М-м, има чудесен вкус. Много по-добро е от сухото шери.

— Според мен мартинито по нищо не му отстъпва.

— Консерваторка! — скара й се шеговито Руби.

Сюзън повдигна вежди.

— Обичам това, с което съм свикнала.

— Разнообразието подслажда живота — възрази й Руби. — Ах, с какво удоволствие бих отишла в Париж. На теб не ти ли се иска да попътуваш из Европа?

— Иска ми се, разбира се. Защо не?

— Като че ли не си много въодушевена. А аз бих искала да видя всичко. Виена, Мюнхен, Рим, Лондон и всичко останало — Руби отпи още веднъж и замечтано се загледа пред себе си.

— А аз пък преди всичко съм нетърпелива да видя Мистър Рандал — каза Сюзън.

— Престани вече да мислиш за работа! — Руби отново вдигна чашата си, но внезапно я сложи обратно на масата и се ококори.

От вълнение по лицето й плъзна червенина. Тя се наведе и възбудено прошепна:

— Не се обръщай сега. Ще се побъркаш, ако ти кажа, кой е седнал отзад на масата до колоната.

— Президентът ли? — попита Сюън невъзмутимо.

— Не говори глупости! — Руби облиза устни. — „Любимият ти приятел“ Роджър Гордън.

Сюън едва се сдържа да не се обърне, но не искаше да изглежда прекалено любопитна.

— Наистина ли?

— Щом ти казвам! В компанията е на една много екстравагантна блондинка.

— Естествено! — Сюън отново почувства, че я обзема познатият кипящ гняв. — Вече се знае що за тип е този негодник.

— Непременно трябва да го видиш. Наистина е много впечатляващ мъж. Само да не беше толкова кофти човек! — Руби не можеше да откъсне очи от Роджър.

Сюън наблюдаваше внимателно приятелката си и я впечатли оживения ѝ, блестящ поглед и замаяната усмивка. Вече не можеше да се противопостави на растящото любопитство. Съвсем бавно се извърна на стола си и погледна назад.

— Покажи ми го.

— Погледни малко по-наляво. Тъмнокосият мъж до колоната — това е той.

Сюън проследи погледа на Руби и в следващия миг се чувства така изумена, като че ли я бяха ударили изневиделица с юмрук в корема. Не можеше да произнесе нито дума, само се взираше с широко отворени очи в Роджър и русото момиче.

— Е, как го намираш? Беше ли си го представяла по този начин? И можеш ли изобщо да продължаваш да му се сърдиш?

Сюън не чуваше нищо. В главата ѝ цареше пълен хаос. Внезапно ѝ прилоша и целият ѝ апетит се изпари.

— Не се ококорвай така — дочу много отдалече гласа на Руби, — иначе ще привлечеш вниманието му.

Обърна се механично отново напред. Беше пребледняла, но за щастие Руби не го забеляза.

— Е, сега вече познаваш лицето на заклетия си враг. Върви при него и го унищож. Отдавна мечтаеш за това, нали? — Руби се усмихна, без да има и най-бегла представа, каква буря се разразява в душата на приятелката ѝ. — Какво става, Сюън? Езикът ли си глътна?

— Сигурно си се заблудила. Това не може да е Роджър Гордън — Сюзън се учуди, че все още може да говори.

— Той е, обзалагам се на всичко, каквото поискаш. Нали ти казах, че видях снимката му във вестника. Веднага го познах. И естествено, пак води със себе си едно от онези типични „парти момичета“. Блондинката изглежда така, като че ли не би могла да преброи до пет.

— До три — поправи я Сюзън.

— Все едно. Ей, аперитивът е чудесен. Искаш ли да вземем още по един преди вечерята?

— Трябва да тръгвам. Изведнъж ми стана зле на стомаха. Веднага трябва да глътна малко свеж въздух.

Руби подозрително се взря в лицето ѝ.

— Наистина изглеждаш много бледа.

Сюзън измъкна една цигара от пакета и приятелката ѝ с учудване забеляза треперещите ѝ пръсти.

— Явно много се вълнуваш, че си в едно помещение с конкурента си — установи тя.

— Наистина ли си сигурна, че това е Роджър Гордън?

— Боже мой, Сюзън! Успокой се! Ако знаех, че ще го вземеш толкова навътре, изобщо нямаше да ти кажа. Да, сигурна съм, че това е той. Всяка грешка е изключена.

Сюзън дълбоко си пое дъх. Усещаше как кръвта пулсира в слепоочията ѝ. „Как можа да ми се случи подобно нещо! Това не може да бъде вярно... не, в никакъв случай не може да е истина. Сигурно сънувам — хвана се като удавник за тази мисъл. — Роджър Милър... Роджър Гордън — не може да става въпрос за един и същи човек! Всичко това е лъжа, една абсурдна лъжа...“ — обърка се съвсем.

— Но какво се е случило, Сюзън? Какво има? Ти действително не изглеждаш добре. Сигурна съм, че не е от напитката.

Сюзън изтръска толкова енергично цигарата си, че тя се скъса на две. Това още повече изненада Руби.

— Но, Сюзън, кажи нещо, моля те! Сякаш съвсем изгуби дар слово.

— Не мога да ям тук — тя посегна към чантата си. — Не мога да понасям близостта на този човек.

Озадачена и изнервена, Руби възрази:

— Но ние вече поръчахме! Не можем да се измъкнем просто така!

Хвана ръката ѝ. Пръстите на Сюзън бяха леденостудени.

— Слушай, ела на себе си! Държиш се така, като че ли си видяла самия дявол. Това, че Роджър Гордън е в същия ресторант, в който си и ти, не означава нищо. Той изобщо не те познава.

Сюзън почувства, че всеки миг може да припадне. На всяка цена трябваше да събере сили и да се държи нормално. Съзнанието ѝ все още се противеше да приеме за истина това, което вече беше очевидно.

— Не издържам повече тук...

— Сюзън, но това е само един твой конкурент, а не човекоядец. Защо не се опиташ да се успокоиш и да се нахраним с удоволствие, както бяхме решили? Опитай се да не се държиш като луда само защото този мъж е тук!

— Аз тръгвам — Сюзън се изправи. — Не мога да остана нито минута повече. Моля те, помъчи се да ме разбереш, Руби.

— Аз обаче не искам да си тръгвам. Вече поръчахме храната. Наистина, Сюзън, понякога реагираш много необичайно.

Сюзън измъкна една банкнота от чантата си и я остави на масата.

— Щом искаш да останеш, плати сметката. А аз си тръгвам, нищо не може да ме спре. И без това няма да мога да вкуся нито хапка.

Руби се поколеба. Чувстваше се объркана и не знаеше какво да предприеме. Много ѝ се искаше да тръгне с нея, но от друга страна не ѝ се щеше да плаща за нещо, на което изобщо не е усетила вкуса. Освен това все още беше гладна.

— Добър апетит, Руби. Не се тревожи за мен. Ще се видим утре.

Руби се усмихна, внезапно озарена от една идея.

— Зная защо толкова бързаш да си ходиш. Страхуваш се, че ще пропуснеш обаждането на Роджър.

Сюзън се обърна рязко и се отправи към изхода. Руби замислено погледна след нея. Изобщо не можеше да разбере какво става, но внезапно се вбеси на Роджър Гордън, който тъкмо се смееше на нещо, което блондинката му разказваше.

V

Когато седна в колата си, Сюзън почувства, че цялата трепери. Порови в чантата си за цигари, но не намери. Струваше ѝ се, че е изгубила почва под краката си. През целия си живот не се бе чувствала толкова ужасно, така отчайващо нещастна.

Роджър, нейният Роджър, се оказа мъжът, когото тя ненавиждаше. Отново си спомни за първата среща в самолета, за всичко, което му беше разказала тогава. „Колко ли се е забавлявал! Какво невероятно удоволствие му е доставила цялата онази ситуация! Явно си е бил поставил за цел да ме накара да се влюбя в него, и се е чувствал страшно горд, когато още първата вечер успя да ме отведе в леглото си — толкова лесно и бързо. Всичко, всичко е било лъжа!“

Сълзи на гняв и отчаяние замъглиха очите ѝ. „Как можа Роджър да ми погоди това!“

Беше му се отдала напълно и безрезервно, с цялото си сърце и тяло. Беше се влюбила безкрайно и без задръжки в този мъж. Нещо повече — тя го обичаше, обичаше го толкова силно, че в момента мисълта за това ѝ причиняваше физическа болка.

А сега? Сега всичко беше свършило. Нямаше да има повече прекрасни нощи в обятията на Роджър — нощи, изпълнени с омайна нежност и сладостни трепети. „О, как мразя този мъж!“

Завъртя ключа на стартера и моторът забръмча. Искаше да се махне, да избяга далеч оттук. Роджър не я бе видял, в това беше сигурна. Но тя щеше да му покаже, на какво е способна, щеше да му даде да разбере! Той нямаше да се измъкне безнаказано от цялата история.

Сюзън караше като в транс и само от време на време забелязваше по крайпътните знаци, че пътува към къщи. Ядът и отчаянието се бореха в нея, състезавайки се за надмощие, и почти замъгляваха съзнанието ѝ. Руби ѝ беше казала още в началото, какво може да се очаква от Роджър Гордън. Още тогава имаше достатъчно информация за личния му живот. „Един безогледен грубиян е той, един женкар,

който днес е с тази, утре с онази. И аз съм една от тях.“ Почувства се толкова унижена, че очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

„Но все пак... Какво щастие изпитах в прегръдките му!“ Забрани си да мисли за това, защото усещаше, че в противен случай би полудяла.

Припомни си всичко, което беше разказала на Роджър за себе си. „Защо се открих толкова? Защо разкрих пред него всичките си чувства? Защо, по дяволите!“

Струваше ѝ се, че разбира напълно поведението му. „Кой знае какво пикантно удоволствие е изпитвал през цялото време, как се е задушавал от смях вътрешно! И не само това. Имаше нахалството да ми отнеме поръчката на Тед Хоукинс! Дори не се е поколебал да го направи. И като за капак на всичко, аз прекарах нощта с него!...“

По-късно Сюзън изобщо не можеше да си спомни, как се е добрала до жилището си. Първото нещо, което потърси, беше цигара, но и тя не я успокои, както се бе надявала.

Закрачи из стаята нагоре-надолу, нервна, раздразнена и дълбоко засегната. „Най-после да срещна мъжа, който означава всичко за мен, а малко по-късно да се окаже, че съм се влюбила в едно чудовище!“ Почувства, че очите ѝ отново плувнаха и сълзи.

— Роджър Милър! — извика и избухна в истеричен смях.

„Какво трябва да направя сега?“ Искаше ѝ се да си отмъсти, да му натрие здраво носа. „Но как ще постигна това изобщо? Какво означавам аз вече за Роджър?“

Загаси цигарата в пепелника, хвърли се на кушетката и се разрида неудържимо. „Как може един мъж да ме нарани толкова дълбоко!“

Внезапно се надигна. „Оптимизмът дава сили“ — беше казал Роджър веднъж. Но отмъщението можеше да направи същото. Бързо изтри очите си. Не биваше да се оставя да бъде сломена окончателно, не и от този подъл негодник! Той не биваше да се наслаждава на триумфа си. Все нещо трябваше да ѝ дойде наум, да предприеме нещо...

Отново посегна за цигара. Обикновено не пушеше много, но сега ѝ беше все едно. Роджър щеше да ѝ се обади — това беше сигурно, тъй като играта явно му доставяше удоволствие.

„А ако просто обърна ситуацията в своя полза? — Сюзън веднага се хвана за тази мисъл. — Ако кажа на Роджър, че съм знаела всичко, още от самото начало? Тогава той ще бъде този, който ще се окаже в глупаво положение. И тогава ще го отрежа — бързо и безболезнено. Безболезнено? — замисли се над тази дума. — Не, няма да мине безболезнено, не и за мен. Но Роджър не ще узнае това, никога не бива да го узнае!“

Постепенно се успокои. Вече имаше готов план. Да, тя искаше да види Роджър отново. Още веднъж искаше да говори с него. Трябваше да запази самообладание, да остане хладна и невъзмутима. Преди всичко трябваше да обмисли детайлно всички подробности. Не биваше да допуска грешка. Той трябваше да повярва наистина, че го е водила за носа, че за нея всичко е било една шега. Само така би получила поне малка компенсация и би запазила достойнството си ненакърнено — поне в очите на Роджър нещата щяха да изглеждат така.

— Чудесен ресторант! — изчурулика Памела. — Мога да остана вечно тук. Виното е фантастично.

Роджър се опита да прикрие прозявката си.

— Изморен ли си? Искаш ли да отидем у вас?

Той отпусна ръка и с досада погледна момичето срещу себе си. Бебешки сините ѝ очи гледаха малко премрежено. Памела беше изпила почти цяла бутилка вино и вече беше порядъчно пияна.

— Имах тежък ден — обясни Роджър уклончиво.

— Говориш като седемдесетгодишен мъж.

— Тази вечер наистина се чувствам на толкова.

— Можем да си прекараме чудесно, Роджър — подметна недвусмислено Памела.

— Сега не ми е до чудесни преживявания, Пам. Струва ми се, че вече ти обясних становището си. Трябва да се разделим съвсем приятелски. Освен това, има едно момиче, което означава много за мен.

Тя го загледа като ударена от гръм.

— Значи това е, което се опитваше да ми кажеш.

— Тъй като намеците ми не бяха достатъчни, налага се да бъда директен. Трябва да разбереш това, Пам. В края на краищата, между

нас не е имало нищо, което да ме задължава. Затова бъди добро момиче и ме забрави.

Памела рязко си пое дъх.

— Да ми кажеш в лицето такова нещо! — гласът ѝ беше станал писклив.

— Моля те, Памела, престани вече да се държиш така, като че ли от месеци сме били сгодени. Знаеш, че не е така, както и аз го знам. Нека да останем приятели.

— Коя е тя? Познавам ли я? Да не е Елена или Ариан?

— Не я познаваш. Моя колежка е.

— Твоя подчинена?

— Не, не е моя подчинена. Моля те, престани да ме разпитваш повече. Наистина не я познаваш.

Тя нервно хапеше филтъра на цигарата си. Беше много сърдита.

— Защо тогава ме покани на вечеря?

— Защото беше толкова нещастна. Искях да те успокоя. Освен това, не обичам да се карам с някого. Аз съм кротък човек.

— Наистина ли всичко трябва да свърши така? — попита драматично Памела.

— Нищо не е започвало, Пам. Бъди разумно момиче. Хайде да тръгваме сега. Наистина денят ми беше уморителен. Нямах време дори да си взема душ и единственото ми желание в момента е да си легна.

Тя се усмихна иронично.

— Без съмнение не сам.

— Тази вечер със сигурност сам.

— По дяволите!

Роджър вдигна ръка и махна на сервитьорката.

— Сметката, ако обичате.

— Наистина ли днес се виждаме за последен път? — запитва Памела, след като сметката беше уредена.

— Пам, моля те, не започвай отново. И престани да театралничиш така. Опитай се да си намериш друг мъж.

— Негодник! — изсъска тя.

— Ти наистина си чудесно момиче. Сигурно ще успееш да завъртиш главата на някой друг. С мен просто си губиш времето. Опитай се да разбереш най-после.

На дъното на чашата имаше още малко вино и Памела го изпи на един дъх.

— Жалко — каза тя и разсеяно впери поглед в пространството пред себе си. — Всичко можеше да бъде толкова хубаво.

— Ще те изпратя до вас — предложи Роджър. — Тази нощ ще спиш чудесно.

— Защо казваш това?

Той се усмихна.

— Виното.

— Аз въобще не съм пияна. Френското вино е като вода, изобщо не съм го усетила.

— Да тръгваме — настоя Роджър и стана. Памела унило го последва и двамата се отправиха към изхода.

„Вече е доста късно. Сюън ще се чуди, защо още не съм й се обадил. Ще й звънна веднага щом се прибера“ — реши той.

Руби, която тъкмо се бе заела с десерта си, видя двойката да излиза. Помисли си за Сюън и хвърли гневен поглед към Роджър. Този мъж й беше провалил цялата вечер. „Сюън има пълно основание да го мрази. Очевидно Роджър Гордън е един безскрупулен свалач и женкар. Но защо чак пък толкова се разстрои Сюън, когато го видя!?“ Руби не беше очаквала такова нещо. Мислеше си, че добре познава приятелката си, но реакцията й тази вечер я изненада напълно. Не беше предвидила, че тя ще вземе толкова присърце срещата с Роджър Гордън. Внезапно апетитът й се изпари и Руби отмести настрана чинийката с тортата.

— Не ви ли хареса? — осведоми се сервитьорът, който се приближи до масата.

— О, напротив, беше превъзходно. Но ми дойде твърде много — отвърна тя. — Пригответе ми сметката, моля.

— Веднага.

Руби плати, остави доста голям бакшиш и си поръча такси. Отново се замисли за Роджър Гордън. Блондинката не се държеше много сигурно на краката си на излизане от ресторанта. Руби много добре можеше да си представи как щяха да се развият събитията по-късно тази вечер.

„Този Роджър Гордън изглежда не се спира пред нищо. Най-напред напива момичето, а после го вкарва в леглото си — помисли си

с погнуса. — Дали да не се обадя на Сюън. Тя изглеждаше толкова зле, горката“ — запита се, но после се сети, че моментът може да не е подходящ. Вероятно Роджър Милър беше при нея и двамата бяха заети един с друг. Не искаше да ги притеснява. „Сутринта ще поговоря още веднъж със Сюън за Роджър Гордън. Може би междувременно ще е преодоляла шока си.“

Веднага щом изпрати Памела, Роджър се запита дали да не отиде направо у Сюън и да я изненада. Тя сигурно го очакваше, както през последните няколко вечери. Постепенно беше назрял моментът да ѝ каже истината за себе си. Сюън го обичаше, беше сигурен в това, така че навярно щеше да го разбере и да му прости.

Щеше да ѝ разкаже и за Памела, искаше да бъде на чисто с нея. Чувствата му към Сюън бяха толкова силни, че вече никое друго момиче на света не го интересуваше. Сюън напълно бе обсебила мислите му и той искаше да бъде много дълго време с нея, може би завинаги...

Тази дума леко го стресна. Завинаги... звучеше толкова категорично.

Със Сюън всичко щеше да бъде различно. С нея не би могъл да скучае, нищо нямаше да бъде еднакво, безинтересно и сиво. Винаги щеше да бъде вълнуващо и ново. „Трябва да ѝ кажа всичко това.“

Мисълта за брак изведнъж вече не му се струваше толкова невъзможна и шокираща, както по-рано. Сюън беше жената, която олицетворяваше всичките му желания и мечти. Беше страстна и нежна, самоуверена и гальовна. Такова съчетание все още не беше срещал у никоя друга. Когато я държеше в обятията си, когато усещаше гладкото ѝ като коприна голо тяло под дланите си, се чувстваше напълно щастлив — толкова щастлив, както никога досега в живота си. Дори и Памела тази вечер отново му бе помогнала да разбере, че Сюън е една много специална жена. Сега оставаше само да я убеди в искреността на чувствата си. Знаеше, че това няма да бъде много леко, след като тя разбере кой е той. „Но все пак ще успея. В края на краищата, ние се обичаме. Където има любов, там има и разбиране — каза си Роджър. — Сюън не би могла да ме отпрати просто така, след като узнае

истината. Време е да се разкрия пред нея. Наистина не мога повече да продължавам да играя на криеница.“

Когато се позвъни, Сюзън се почувства ужасно нервна и внезапно я обзе паника. Втурна се в коридора и се погледна в огледалото. Бързо прокара пръсти през косата си и се запита, дали по нещо личи, колко е напрегната. Трябваше да се усмихва и да се държи така, като че ли нищо не се е случило.

Отново се позвъни, този път по-настойчиво. Това можеше да бъде само Роджър. За секунда затвори очи. „Не се вълнувай! Запази спокойствие!“ — заповяда си тя. Трябваше да остане невъзмутима и хладна, съвсем хладна. Отвори вратата и се озова пред огромен букет цветя. Веднага след това се появи разкаяното лице на Роджър.

— Не ми се сърди, че стана толкова късно, Сюзън. Веднага ще ти обясня всичко. Купих цветята по пътя, за съжаление не намерих рози.

Той протегна ръка да ѝ връчи букета, опита се да я прегърне, но тя се отдръпна от него.

— Влез — каза и затвори вратата зад гърба му.

— Разбирам, че си ядосана, Сюзън. Трябваше да ти се обадя, но внезапно се появи Памела и буквално ми скъса нервите.

За такова нещо Сюзън не беше подготвена. Не очакваше, че Роджър ще ѝ каже истината. Но все пак имаше и една друга истина и тя беше значително по-решаваща. Роджър влезе в хола, докато тя извади една ваза от шкафа и отиде в кухнята да я напълни с вода. Не особено нежно напъха цветята вътре.

— Благодаря за букета — каза, когато се върна в хола.

Роджър тъкмо си беше запалил цигара и отправи ласкав, изпълнен с желание поглед. Тя се направи, че не го забелязва. Не искаше отново да се поддаде на страстта, която този поглед разпалваше у нея. Когато Роджър я гледаше така, усещаше, че тялото ѝ отмалява и я обливат горещи вълни. И сега някакъв стаен копнеж запълзя във вените ѝ. „Не, няма да позволя на това чувство да ме победи отново!“

— Ела, не ми се сърди.

Гласът му прозвуча умоляващо, гальовно мъркащ и Сюзън се изопна като струна.

— Памела значи — каза тя студено, въпреки вълнението си и се настани в един фотьойл по-далече от него.

— Запознахме се на едно парти, преди да те срещна. Между нас не е имало абсолютно нищо, но Памела ми направи такава сцена, като че ли сме били женени от години и аз внезапно съм решил да се разведа — Роджър се засмя. — Накрая тя така се разплака, че за да я успокоя се наложи да я изведа на вечеря. Това е всичко. Искях да я отпратя колкото се може по-бързо, за да дойда при теб.

— Реших да се разделим — рече Сюзън.

Усмихна му се почти приятелски, приятелски и много отчуждено.

Той се вцепени от изненада. Забрави за цигарата, която димеше между пръстите му и я погледна така, сякаш я виждаше за пръв път.

— Какво означава това, Сюзън? Нали веднага ти разказах за Памела. Между нас наистина не е имало нищо, вече ти обясних. И тя няма да ми досажда повече. Боже мой, Сюзън, та ти знаеш, че те обичам.

На устните ѝ отново се появи онази особена, хладна усмивка, която толкова го притесняваше и го объркваше напълно.

— Въпреки това, трябва да сложим край на тази игра. Коства ми прекалено много напрежение да продължавам по този начин. Трябва да ти кажа истината, Роджър.

— Каква истина? Вече нищо не мога да разбера.

— Скоро ще разбереш. И се страхувам, че ще се почувстваш не особено приятно. Толкова ме беше яд на теб, че когато в самолета ти се държа така приятелски с мен, реших да ти отмъстя.

— Не можеш ли да ми обясниш какво всъщност е станало?

— Точно това се опитвам да направя. Много ми е неприятно, наистина се чувствам ужасно, Роджър. Но в края на краищата, аз съм еманципирана, самостоятелна жена. И спокойно мога да имам някой мъж за една нощ, след като ми харесва, и след като съм решила така. А с теб ми хареса, затова си позволих едно малко удължение.

— Сюзън... — Роджър не беше на себе си.

— Това е, мистър Гордън.

Тя се наслаждаваше на този момент, наслаждаваше се на вцепенението, застинало върху лицето му, постепенно заменено от растящ ужас.

— Ти си знаела от самото начало...?

Сюзън успя да се усмихне.

— Естествено, че знаех. Това правеше ситуацията толкова забавна и пикантна. Искях да видя, как ще реагираш, когато злословя по адрес на конкурента си. Веднага почувствах, че ти ме хареса. Всяка жена усеща тези неща. Тогава просто не успях да устоя на изкушението, играта беше толкова вълнуваща.

— Не вярвам, Сюзън. Просто не мога да ти повярвам. Господи, та между нас има много повече от едно еротично преживяване.

— Моля те, нека не говорим за чувства. При мен поне няма смисъл да ги търсиш. Знам, че това, което направих, е много подло и до известна степен наистина съжалявам. Затова и реших да ти кажа истината. Всичко свърши, Роджър. Вече нямам никакъв интерес към този флирт. Ти не означаваш нищо за мен.

Роджър чувства как у него закипява гняв.

— И ми казваш това толкова спокойно в лицето.

Сюзън повдигна вежди.

— А какво друго трябва да направя. Ти също никога не си ме щадил, професионално имам предвид — усмихна се язвително. — Дори и в Лос Анжелис не се поколеба да ми отмъкнеш договора с Тед Хоукинс под носа и тайно да злорадстваш зад гърба ми. Мислиш ли, че ще преглътна толкова леко такова нещо?

— Това не може да бъде вярно! — поклати глава той. — Сигурно сънувам.

— Не, не е сън. Съжалявам, че през цялото време си играх с теб. Наистина съжалявам, Роджър. Не може ли да останем поне приятели?

Съвсем потресен, Роджър се изправи.

— Ти си луда, Сюзън. Сигурно нещо е мръднало в главата ти — неспокойно започна да се разхожда напред-назад и нервно да дърпа от цигарата си. — Добре, разбирам, че те е било яд на мен и че си искала да си отмъстиш. Но тогава, Сюзън... Тогава се случиха още толкова неща. Не е възможно да си играла през цялото време — застана пред фотьойла ѝ.

Тя избегна погледа му и сведе очи към пода. Чувстваше се много неудобно и цялата ситуация ѝ бе ужасно неприятна.

— Прощавам ти, Сюзън — продължи Роджър. — Искам да забравя всичко, което каза току-що. Нека да започнем отначало.

Времето, което прекарахме заедно, нощите с теб, любовта ни — не е възможно всичко да е било една лъжа.

— Не го приемай толкова навътре — Сюзън го погледна. — Скоро ще преодолееш това. Господи, та ти си имал толкова много любовни авантюри, които даже не са те и докоснали вътрешно.

— Искаш да кажеш, че за теб всичко е било само игра? — Роджър не можеше да повярва. — Нежните ти ласки... Страстните ти изблици...

С нехаен жест Сюзън отметна косата си назад.

— Хареса ми. Без съмнение ти имаш известни качества, които могат да предразположат една жена. Но това няма нищо общо с някакви по-дълбоки чувства, Роджър. Опитай се да проумееш това, моля те и нека да не говорим повече за това. В своята същност аз съм едно съвсем старомодно, романтично момиче и мечтая за голямата любов.

— Която без съмнение аз не съм.

Сюзън леко повдигна рамене и отново се усмихна.

— Съжалявам, Роджър.

Той смачка цигарата си в пепелника. Не му идваше на ум какво да каже. Рядко му се случваше да не намира думи, а този момент беше точно такъв.

— Да не правим трагедия от тази история — рече Сюзън. — Имах тежък ден. Уморена съм и искам да си легна. Ще ти бъда много благодарна, ако сега си тръгнеш.

Роджър почувства, че тя говори сериозно. В първия момент беше взел всичко за някаква шега, но сега разбра, че вече няма никакъв шанс.

— Това ли е наистина последната ти дума, Сюзън?

Тя въздъхна нетърпеливо и се изправи.

— Да, Роджър. Наистина няма смисъл да го обсъждаме повече.

Роджър впи очи в нейните и я загледа по такъв начин, че тя сведе поглед.

— Чудесно ме изигра — каза той тихо. — Никога не съм очаквал такова нещо от теб. Наистина много подла играчка си играла с мен през цялото време.

— Моля те, без упреци. Нека да се разделим мирно и тихо, като приятели. В края на краищата, имаме и приятни мигове заедно.

Роджър не издържа повече. Безмълвно си тръгна и тя не се опита да го спре. Когато вратата се хлопна зад него, Сюзън стреснато подскочи и се изправи. Внезапно цялото ѝ самообладание се срина, цялата ѝ фалшива решимост се стопи. Тя се отпусна безсилно във фотьойла и цялото ѝ тяло се разтърси от силни, неудържими тръпки. Блуждаещият ѝ поглед се спря на цветята, които Роджър ѝ беше подарил и отчаяно заплака.

„Какво чудовище!“ — мислеше Роджър, докато стигна до колата си. Настаня се зад волана и потегли към къщи. „Какво подло чудовище! А аз се влюбих в нея, като последен глупак. Като последен наивник се оставих да ме оплете в мрежите си.“

Едва сега осъзна, че Сюзън бе използвала неговите собствени оръжия. Не беше ли постъпил и той самият така, както тя постъпи сега с него? Не беше ли започнал и той една непочтена игра още в мига, когато ѝ се представи под друго име? „Може би разочарованието и мъката, които Сюзън ми причини, са съвсем заслужени и оправдани.“

Защо тогава се чувстваше така дяволски самотен и тъжен? Защо не можеше просто да я забрави, както толкова други преди нея? Не, нямаше да бъде толкова лесно.

Без да съзнава точно как се е стигнало до това, той установи в един миг, че обича това момиче, обича го безумно и отчаяно, както не беше обичал никоя друга. Заради Сюзън би могъл да се откаже от всичките си принципи. Може би, дори би се оженил за нея.

Роджър се замисли за първата им прекрасна нощ в Лос Анжелис, за ласките им, преливащи от гореща страст, и за многото нежни мигове тук, в Ню Йорк. Отново се почувства невероятно тъжен и изоставен.

Прииска му се да влезе в някой бар и да се напие. Трябваше да премахне горчивия вкус в устата си, а в този случай само уискито можеше да му помогне. Паркира под първия неонов надпис, който се изпречи пред погледа му. Всичко беше очаквал, когато тръгна към Сюзън, само това не. Влезе, седна на барплота и си поръча двойно уиски.

— Лед? Сода?

— Чисто.

Барманът го погледна така, като че ли не беше разбрал правилно, но Роджър не обърна никакво внимание на учудения му поглед и измъкна една цигара от пакета пред себе си. Тази дива болка в сърцето му...

„Проклетата Сюзън! — изруга мислено отново и посегна към чашата. — Дяволско създание! Амбицията трябва да е разяла вече цялото ѝ същество, за да се реши на такава игра, само защото е почувствала кариерата си застрашена. Що за жена е тя всъщност?“

Отново потъна в спомени. Сякаш пак видя голото тяло на Сюзън пред себе си — това прекрасно тяло, което с такава готовност му се бе отдавало. Разкопча яката на ризата си. Зашеметяващите целувки на Сюзън, нежните ѝ докосвания...

„Не може да е изиграла всичко това, никоя жена не би успяла.“ Имаше чувства, които не се поддаваха на режисура и изкуствено изпълнение. Роджър допи уискито си, бутна чашата към бармана и му кимна да я напълни отново. „Сюзън не може да се измъкне просто така. Утре ще я потърся в агенцията ѝ. Не мога да се оставя да бъде отритнат по този начин. Всичко, което ми каза тази вечер, е една абсурдна безсмислица. Тя също трябва да е влюбена в мен, трябва да чувства нещо към мен, защото аз усетих това, защото съм луд по нея. Или се лъжа? Може би Сюзън действително е в състояние да ми разиграе един толкова перфектен номер?“

— Ужасно е спокойно днес — обади се барманът. — Надявам се да се оживи, когато баскетболът по телевизията свърши.

— Сигурно — отвърна механично Роджър и отпи голяма глътка от чашата си.

Цялото му същество се разкъсваше от копнеж да бъде при Сюзън, да се наслаждава на близостта ѝ, на топлината на тялото ѝ, на нежните ѝ ласки... „Защо, по дяволите, не мога да спра да мисля за това? Защо просто не сложа край на тази история? И защо уискито не помага?!“

— Неприятности в службата? — поинтересува се барманът.

— Да.

— Утре е нов ден.

— Това без съмнение е един неоспорим факт.

Роджър се засмя, смачка цигарата си в пепелника и веднага посегна за друга. Изобщо нямаше желание да разговаря с когото и да

било. „Тази проклета Сюън!“

— С кола ли сте?

Той кимна, после изпразни чашата си на един дъх.

— Не трябва да шофирате повече, сър.

— Още едно уиски, барман.

— Наистина не е моя работа, но ако ченгетата ви спипат...

Роджър се пресегна и пое пълната чаша. „Защо тази подла Сюън не може да изчезне от мислите ми? Защо просто не мога да я намразя?!“

— Вчера разбиха заведението до нас. За втори път вече този месец — заразказва мъжът зад плота.

Роджър мълчаливо продължи да пуши.

— Не мога да го разбера този свят.

Роджър усети, че набързо изпитото уиски започва да замъглява мислите му, че вече е по-спокоен, но все още се чувстваше дяволски нещастен. „Какъв смисъл има да седя тук и да се наливам? Утре ще ме боли глава, а нещата няма да са се променили. Трябва да поговоря още веднъж със Сюън, няма да се успокоя, докато не го направя.“ Едва сега му стана напълно ясно, колко много я обича. Отмести празната си чаша встрани и поиска сметката.

VI

Руби тъкмо се занимаваше с един счупен нокът на лявата си ръка, когато Роджър влезе. От удивление изпусна пилата си, но веднага я вдигна, остави я на бюрото и отправи блестяща усмивка към неочаквания посетител.

— Добро утро, мистър Гордън.

Роджър разсеяно отвърна на поздрава и се огледа наоколо.

— Къде е мис Престън? Непременно трябва да говоря с нея.

Руби се изправи и заобиколи бюрото.

— Още не е дошла. За какво става въпрос? Може би ще мога да ви помогна.

— Не вярвам. Трябва да говоря лично с нея.

— Сюзън едва ли много ще се зарадва — каза Руби иронично. — Струва ми се, че тя не държи особено да се запознае с вас. Поне последния път, когато разговаряхме, останах с такова впечатление. Надявам се, че откровеността ми не ви обижда?

Роджър се учуди, но след това реши, че Сюзън не е сметнала за необходимо да осведоми секретарката си за своя личен живот.

Тя продължаваше да се усмихва подигравателно:

— Може би се досещате, защо на Сюзън няма да е много приятно да разговаря с вас. Вие не се държите твърде почтително и колегиално.

— Мога ли да запуша?

— Естествено — кимна момичето. — Наистина е много необичайно, че се появявате тук тази сутрин. Аз нямам нищо против вас, но когато Сюзън ви видя снощи за пръв път в онзи френски ресторант, не изглеждаше прекалено очарована. Дори точно обратното, изобщо не можа да понесе присъствието ви. Така че, наистина не разбирам, какво очаквате от една среща със Сюзън Престън.

Роджър, който тъкмо поднасяше запалката към цигарата си, бавно отпусна ръка и се втренчи в Руби.

— Тя изобщо ли не ме познаваше?

— Не — отвърна секретарката. — Аз бях виждала веднъж снимката ви в „Хералд Трибюн“ и веднага ви разпознах. Сюзън толкова се разстрои, че изобщо не дочака вечерята. Тръгна си след няколко минути и то в ужасно състояние. Наистина ли не искате да ми кажете защо сте дошъл?

Роджър запали цигарата си и дълбоко всмука дима. Изобщо не чу последния ѝ въпрос. Изведнъж нещата се представиха в съвсем друга светлина. Стори му се, че вече напълно разбира Сюзън. „Какъв глупак съм бил, да се заблудя от студеното ѝ държание и ужасните ѝ думи!“ Сега всичко му стана ясно. Сюзън едва вчера бе разбрала кой е той. Роджър си представи много добре колко наранена и излъгана се е почувствала. Видяла го е в ресторанта, на всичкото отгоре с Памела. Сигурно ѝ се е насъбрало много след такова неочаквано откритие, явно е била шокирана и отчаяна. И тогава е измислила онази ужасна история, която едва не го подлуди.

— Хей, къде се отнесохте? — сепна го гласът на Руби. — Мога ли да ви помогна с нещо? Или дойдохте само да шпионирате, за да отмъкнете отново някой наш клиент?

— Ще се върна по-късно — каза ѝ бързо. — И много ви благодаря за информацията.

Обърна се и напусна ателието.

Напълно озадачена, Руби объркано се загледа след него. Не разбираше абсолютно нищо. За каква информация ѝ благодареше Роджър Гордън? Защо изобщо беше дошъл? „Явно, че човекът не е съвсем наред. Сюзън сигурно ще остане като гръмната, когато ѝ разкажа за това посещение.“

Десет минути по-късно тя наистина се появи. Изглеждаше малко недоспала и бледа. Руби го забеляза, но не ѝ зададе никакви въпроси. Вместо това внезапно изтърси, разкъсвана от нетърпение да сподели голямата новина:

— Роджър Гордън тъкмо беше тук и искаше да говори с теб. Но след това изведнъж си тръгна. Много смешен тип е той. Държеше се някак странно, като че ли не беше съвсем на себе си.

Сюзън стреснато погледна приятелката си.

— Той беше тук?!

— Точно така — кимна Руби. — Отначало и аз не можах да повярвам.

— Какво му каза? — въпросът прозвуча като пистолетен изстрел.

— Нищо. Какво си мислиш? Само му обясних, че няма да се зарадваш особено на посещението му.

— Той и сам знае това много добре — Сюзън седна зад бюрото си. Изглеждаше много нервна. — Друго?

— Какво друго?

— За какво говорихте?

— За нищо особено. Казах му, че снощи го видяхме във френския ресторант, и че на теб ти стана безкрайно неприятно и...

Сюзън седеше застинала, втрещена, с такова безпомощно отчаяние в погледа, че едва успя да промълви:

— Ти му каза това?

— Не трябваше ли? Но какво значение има? Нека да знае, че не можеш да го понасяш.

— Боже мой! Да се надяваме, че не си му казала това, че вчера го видях за пръв път?

— Напротив... Казах му, че...

Внезапно Сюзън се разсмя толкова бурно, сякаш никога нямаше да може да спре. Но този смях не предвещаваше нищо добро и Руби започна да се плаши.

— Грешка ли направих? — попита несигурно тя.

— Само ако знаеш... — рече задъхано Сюзън, когато се поуспокои.

— Но какво става с теб, Сюзън? Какво ти е? Защо си толкова нервна? Може би Гордън просто иска да ти направи някакво делово предложение. Сигурно е решил, че с него заедно ще можете...

— Глупости — прекъсна я Сюзън. — Става въпрос за съвсем друго нещо. Ти току-що ме лиши от най-големия ми триумф.

— Нищо не разбирам...

Сюзън се замисли за миг, после безизразно каза:

— Аз съм луда по този тип, Руби. Влюбена съм до уши в него.

— В Роджър Гордън?! — очите на Руби изхвъркнаха от изумление.

— Да — кимна Сюзън. — Роджър Гордън и Роджър Милър са едно и също лице.

Секретарката зяпна от изненада и не можа да затвори уста. Бавно се отпусна в стола зад бюрото си.

— Вчера вечерта в онзи ресторант, когато ми го показва — едва тогава разбрах всичко. Затова не можах да остана и целият ми апетит се изпари.

— Ах, Боже мой! — повтори най-сетне Руби. — Каква ужасна история!

— Ще се оправя — отвърна Сюън. — Да, ще се оправя. Но ще ми трябва време. Хайде да не говорим повече за това сега.

— Значи затова той изглеждаше толкова напрегнат и развълнуван — измърмори Руби. — А аз, гъската му глупава, така да се разприказвам!

— Не е твоя вината. Ти нямаше откъде да знаеш какво се е случило. Но, както винаги, сега нещата отново се обърнаха срещу мен.

— Все още не мога да те разбера.

Тогава Сюън реши да ѝ разкаже всичко. Руби постепенно схвана каква ужасна грешка е допуснала, за съжаление обаче нищо не можеше да се промени.

— А ако наистина те обича? — попита тя накрая.

Сюън се изсмя.

— Дори и ти не го вярваш, нали? В противен случай защо да ме лъже? Щеше да ми каже истината още в началото, ако наистина е бил влюбен в мен.

— Но той е знаел какво е отношението ти към него. Сигурно много си му харесала и за да не се отдръпнеш от него, ти се е представил под друго име.

— Не искам да го виждам никога повече — заяви решително Сюън.

— Но нали сама каза, че си влюбена. И освен това, не можеш да избягваш винаги срещите с него. В края на краищата, той каза дори и тази сутрин, че ще дойде отново.

— Тогава не съм тук, ясно? С този господин не желая да разговарям никога вече, особено пък сега.

— Ей, не се вълнувай толкова. Вече ми е ясно как да се държа.

— Да се надяваме! — Сюън посегна към молива си. Наистина нямаше намерение да говори повече за Роджър Гордън.

Когато вечерта напусна офиса си и се озова на улицата, в мрачината от отсрещната стена се отдели една фигура и се насочи към нея. Цел ден Роджър се бе опитвал да се свърже със Сюън по телефона, но Руби всеки път му казваше, че нея я няма. Сега бавно се приближи и ѝ препречи пътя.

— Сюън, позволи ми да ти обясня всичко — помоли я. — Не съм искал да те лъжа, нито пък да си играя с теб. Аз наистина те обичам.

Тя само поклати глава.

— Повече не желая да имам нищо общо с теб, Роджър.

— Не можем да се разделим просто така, не разбираш ли? Още повече, че сега вече знам как стоят нещата в действителност. Вчера ме излъга, не мислеше сериозно всичко онова, което ми каза. Просто си се опитала да представиш цялата ситуация като режисирана от теб, за да изглежда така, че сякаш не аз съм те излъгал, а ти мен. Знам, че си го направила, защото си се почувствала наранена, но любима, трябва да повярваш, че чувствата ми към теб са искрени. Сюън, моля те да ми дадеш шанс да ти докажа това.

— Върви си... Не искам да те виждам никога вече Роджър, никога. Искам да се махнеш от живота ми.

— Наистина ли забрави всичко? Защо се опитва да се противопоставяш дори и на самата себе си? Та ти също ме обичаш.

— Не те обичам — каза натъртено и със стиснати зъби Сюън. — Това вече мина. Още вчера се опитах да ти обясня.

— Вчера всичко беше различно. Сюън, мила, помисли си само за прекрасните ни съвместни мигове.

Роджър се опита да сложи длани на раменете ѝ да я принуди да се спре и да го погледне в очите. Но Сюън се извърна и се отдръпна от него.

— Не ме докосвай! Чуваш ли, Роджър, изобщо не ме пипай!

— Защо не поговорим веднъж спокойно? Нищо друго няма да искам от теб.

— Няма какво да си кажем вече. А сега, моля те, върви си, иначе ще викам за помощ.

Роджър безсилно отпусна ръце и едва прошепна:

— Не искам да те загубя, Сюън.

— Ти вече ме загуби — обърна се бързо и прекоси улицата, без да погледне нито веднъж назад.

„Дали пък Руби отново не е забъркала някаква каша? Но дори и така да е, аз трябва да устоя. В никакъв случай не бива да се размеквам. Никога няма да му дам повод за триумф.“

Роджър не я последва. Увери се, че е безсмислено. Но той имаше време. Щеше да чака. Никога нямаше да се откаже от Сюзън, никога, до края на живота си.

Съдбата би трябвало да е на негова страна. Щеше ли иначе да му провърви така тази сутрин в ателието на Сюзън? Секретарката ѝ буквално смъкна тежък товар от сърцето му. Без да има и най-малка представа за това, тя му разкри истината. Сюзън не беше такава, за каквато се представяше вчера. Беше разочарована и наранена и Роджър добре разбираше това.

Но той нямаше да се раздели с нея. Никога нямаше да ѝ позволи да си тръгне от живота му. Между тях всичко беше толкова хубаво, толкова прекрасно. Отново щеше да я притиска в обятията си... някога. Беше само въпрос на време.

На другата сутрин Сюзън седеше в кухнята и пиеше обичайното си кафе, когато на вратата се позвъни. Сърцето ѝ моментално започна да бие лудо. „Роджър?“ Отново се разнесе звън. Напрегната до краен предел, тя тръгна да отвори. Отвън обаче стоеше само един куриер, който ѝ връчи огромен букет рози.

Сюзън пое цветята и даде на мъжа обичайния бакшиш. После отиде в хола и гневно натопи розите във вазата. „Роджър наистина не пропуска нито един трик, за да ме спечели обратно, но аз няма да се поддам току-така. Той в никакъв случай не трябва да се надява, че с няколко червени рози ще ме накара отново да се хвърля на врата му. Що за старомоден жест!“ Въпреки това се почувства някак поласкана и трогната.

Трябваше да се опита да разсъждава трезво. Щеше ли Роджър да ѝ изпраща цветя и изобщо да се интересува от нея, ако тя не означаваше абсолютно нищо за него? „Но може би той просто търси секса. Може би не му се ще да се лишава от удоволствието да се люби с мен. На това обаче е сложен край, окончателно и завинаги!“

Сюзън твърдо реши да го изхвърли от мислите си. Нямаше да отговаря на телефонните му обаждания, а ако се опиташе да я посети, нямаше да му отвори. Никога не би забравила това, което той ѝ причини.

Този ден обърна особено внимание на външността си и резултатът наистина бе зашеметяващ. Облече си копринена рокля в карамелен тон и обу високи обувки с щамповани цветя. Въздействието беше особено ефектно — изглеждаше крехка и много женствена, а точно такава беше целта ѝ. Имаше уговорена среща с Ник Рандал и щеше да използва всеки шанс, за да сключи договора. В крайна сметка Ник Рандал беше просто мъж.

След обяда Сюзън потегли към Кънектикът, където той я очакваше в бунгалото си. Това беше една приятна къщичка, заобиколена отвсякъде с големи тревни площи. Гигантски прастари дъбове сякаш пазеха входа. Очевидно построяването на бунгалото беше съобразено с естествената горска растителност. Остана приятно впечатлена от това, което видя...

Също и Ник Рандал ѝ допадна, когато се изправи срещу него в работния му кабинет. Трябваше да е около средата на трийсетте и младежката му осанка свидетелстваше, че редовно спортува. Лицето му беше подчертано мъжествено, с пронизателни сини очи, които приветливо се усмихваха зад очила със златни рамки. Портретът се довършваше от светлоруса, гъста и чуплива коса.

— Радвам се най-сетне да се запозная с вас, мис Престън — Ник Рандал се изправи и ѝ подаде ръка. Гласът му беше приятно дълбок и плътен. — Моля, седнете. Желаете ли някакво питие или може би кафе?

— Кафе, ако обичате — отвърна Сюзън и се усмихна.

— Веднага ще поръчам на икономката.

Той излезе и след малко се появи отново. Сюзън нямаше почти никакво време да се огледа в делово обзаведеното помещение.

— Не очаквах да срещна една толкова хубава млада дама — каза Ник Рандал и остана прав със скръстени ръце пред бюрото си.

Тя разтвори папката с проектите на масата пред себе си.

— Надявам се, че ще одобрите предложенията ми, мистър Рандал.

Ник се усмихна и повдигна с пръст очилата си.

— Значи, първо деловия разговор — каза той.

Сюзън му хвърли бърз поглед, извади скиците от папката и ги нареди пред него. Той заинтересовано започна да ги разглежда.

— Трябва да ви дам някои пояснения — обади се Сюзън и започна да му обяснява в детайли, как тя самата си представя рекламната кампания.

Той я слушаше внимателно и най-накрая каза:

— Отлично. Много ми харесва това, което сте направила. Мисля, че имате талант и много добре знаете, какво точно трябва да се получи. Естествено, трябва да обсъдим още някои неща в подробности, но като цяло съм съгласен с всичко, което ми предлагате.

Сюзън се усмихна лъчезарно. Наистина се чувстваше облекчена. Не беше очаквала, че всичко ще мине толкова гладко и в този момент беше истински щастлива.

— Имате невероятни очи — забеляза Ник. — Що за цвят е това всъщност? На мен ми изглежда като зелено — особено, крещящо зелено.

Сюзън отвърна приветливо на възхитения му поглед. Ник Рандал ѝ се усмихваше открито, с неподправена и ненатрапчива симпатия. Тя още веднъж мислено си каза, че този мъж много ѝ харесва. Не така, както Роджър, естествено, но Ник определено ѝ беше симпатичен.

— За нощниците съм ви подготвила два варианта — стана отново делова. — На мен лично повече ми допада първият, но разбира се, решението ще вземете вие.

Появи се икономката, поздрави учтиво и остави таблата с кафето. След това безшумно се оттегли. Ник напълни една чаша, добави мляко, захар и я поднесе на Сюзън.

Тя благодари и отпи глътка. Чувстваше се безкрайно благодарна и задължена на Ник Рандал, задето беше успял отново да повдигне накърненото ѝ самочувствие. В неговата фирма Роджър Гордън нямаше да може да пробие и Сюзън изведнъж бе обзета от превъзходно настроение.

— Харесва ли ви кафето? — учтиво се осведоми Ник Рандал.

— Чудесно е — кимна тя.

— Във всеки случай не е такава разредена утайка, каквато се сервира в повечето заведения вместо кафе. Икономката ми го приготвя

чудесно. Тя е австрийка, а вие знаете, че австрийските кафенета са прочути в цял свят.

— Да, чувала съм за това. Въпреки че нямам лични впечатления. Все още никога не съм била в Европа!

— Трябва обаче непременно да запълните този пропуск. Европа трябва да се види, а Австрия наистина е една прекрасна страна.

Така както Ник Рандал я гледаше, Сюзън имаше чувството, че той всеки миг ще я покани на обиколка из Европа. Очевидно му харесваше да флиртува с нея и тя също нямаше нищо против. А когато се сети за Роджър, с още по-голямо удоволствие се впусна в този флирт.

Ник отново се надвеси над проектите ѝ и още веднъж ги прегледа внимателно. Сюзън тайно го наблюдаваше. Не носеше пръстен, но какво можеше да докаже това? В днешно време безброй женени мъже изобщо не носеха пръстени. Въпреки това Ник Рандал изглеждаше някак като ерген. Сюзън предчувстваше, че е права в преценката си.

— Искам да организирам една много голяма рекламна кампания по телевизията — обясни той. — В днешно време коприненото бельо много нашумя. Младите жени обръщат голямо внимание на това, което носят под дрехите си. Не е необходимо да ви разказвам сега до каква степен подходящата реклама може да увеличи оборота, а просто искам да ви помоля да обмислите и в тази насока някои неща и да ми направите съответните предложения. Телевизионната реклама е много необходима на този етап.

— Естествено — отвърна бързо Сюзън. — С удоволствие ще се заема с това.

— Тогава да поговорим за хонорара. Вие свършихте наистина чудесна работа.

— Благодаря ви, мистър Рандал.

— Казвам се Ник, Сюзън.

Тя се усмихна и кимна:

— Добре, Ник.

„Колко прекрасно се развиват събитията!“ — помисли си. Чувстваше се почти като в състояние на еуфория. Доставяше ѝ огромна радост да работи заедно с мъж, който ѝ беше симпатичен.

Досега в работата си се беше сблъсквала със съвсем различни типове, затова в този момент изпитваше двойно по-голямо удоволствие.

Сюзън се забави почти два часа, докато обсъдят всичко важно за рекламата с Ник Рандал. Кафето беше отдавна изпито и в пепелника пред нея вече имаше внушителен брой фасове.

Внезапно Ник попита:

— Ще вечеряте ли с мен? Можем да отидем до Ню Йорк. Знам там няколко хубави ресторанта, където готвят добре.

Тя просто не можеше да му откаже, а и не виждаше причина за това. Не ѝ се случваше за пръв път някой клиент да я покани на вечеря и през това време да разговарят не само за служебни неща. В това всъщност нямаше нищо особено. Но този път не ѝ бе безразлично, че Ник очевидно се интересува не само от идеите ѝ. Дори се чувстваше поласкана. Пожела си от сърце Роджър да я види заедно с Ник. Той беше мъж, с когото с гордост можеш да се покажеш в обществото. „Дали Роджър ще ревнува? По дяволите! Отново мисля за него!“

— С удоволствие бих вечеряла в „Клуб 21“ — каза Сюзън, следвайки един внезапен свой импулс. — Още никога не съм била там.

— Наистина ли? — Ник свали очилата си.

Сега очите му изглеждаха още по-наситено сини. И как ѝ се усмихваше!

— Да, наистина — кимна тя.

— Веднага ще запазя маса. Там ме познават.

— Чудесно.

Ник взе ръката ѝ и усмихнат я погледна в очите:

— Бих могъл да направя още много неща за вас. Ще ми бъде особено приятно.

Малко смутена, Сюзън издърпа леко пръстите си.

— Една вечеря е напълно достатъчна, Ник.

Той се засмя.

— Да, днес се виждаме за пръв път. Но не за последен. В края на краищата, за в бъдеще често ще имаме работа заедно и аз се радвам, че е така. Но нека да уредим финансовия въпрос. Това също е много важно и трябва да го приключим още сега.

Сюзън се обади на Руби и я осведоми, че таз вечер ще вечеря в „Клуб 21“ с Ник Рандал. Едновременно с това ѝ даде да разбере, че това не е тайна.

Руби много добре я разбра. Знаеше какво планира Сюзън и щеше да ѝ помогне. Роджър се бе обажда вече два пъти днес и, както винаги, му беше дала все същия стереотипен отговор:

— Не, мис Престън не е тук.

Но ако се обадеше още веднъж, щеше да получи по-различен. Роджър спокойно можеше да узнае, къде ще бъде Сюзън тази вечер. Ако Ник Рандал наистина е един представителен мъж и му е приятно да флиртува със Сюзън, както впрочем тя самата загатна, Роджър хубавичко ще се поизмъчи, когато ги види двамата. Това беше идеалният случай да му отмъсти поне малко затова, което беше причинил на Сюзън. Руби трябваше добре да обмисли, какво точно да му каже. Защото тя беше убедена, че той ще се обади отново.

Доставяше ѝ удоволствие да разгадава капризите на съдбата. Тя намираше, че Сюзън и Роджър всъщност чудесно си подхождат, независимо от онова, което се беше случило. И защо пък един ден всички недоразумения да не се изгладят и да се разрешат по най-добрия начин.

Късно след обяд, както и очакваше, Роджър се обади отново. Той беше особено мил и Руби страшно се забавляваше от този факт. Даде му да разбере, че днес Сюзън няма да се връща повече в агенцията, а на логичния му въпрос „Защо?“ естествено даде необходимия отговор, съдържащ съответните указания и така нужната за плановете на Сюзън информация. Всъщност Руби не му каза направо, а първо се престори, че е ужасно притеснена, задето се е изпуснала и е нарушила указанията на приятелката си. Но Роджър се хвана и настоява дотогава, докато Руби отстъпи и „сподели“ с него „голямата тайна“, че тази вечер Сюзън ще бъде в „Клуб 21“ с новия си клиент. След това секретарката го помоли настойчиво да внимава да не я издаде и да запази тази информация за себе си. Държа се така, като че ли безкрайно се разкайва за недискретността си. Роджър благодари сърдечно, увери я, че няма да предприеме нищо, за да я компрометира и обеща, че утре щял да се обади пак.

Руби не се и съмняваше, че ще изпълни обещанието си и много ѝ се искаше да му каже, че шефката ѝ няма да поиска да разговаря с него

и че по този начин нищо няма да постигне.

Роджър беше в собственото си ателие и, когато постави слушалката отново върху апарата, се замисли. Всичко, което засягаше Сюзън го интересуваше, дори и клиентът, за който Руби му беше споменала. „Сигурно е някой богат стар скъперник, който иска да се покаже с една красива млада жена.“ Иначе защо ще я води в луксозния, но иначе доста скучен и някак делови „Клуб 21“, където си даваха среща предимно представители на знатните родове в Ню Йорк. Според Роджър имаше къде по-интимни и по-предразполагащи към забавления и задушежни разговори ресторанти наоколо.

Запита се какво трябва да предприеме. „Сюзън в никакъв случай не бива да си мисли, че вече съм забравил за нея. Един ден отново ще бъде моя.“

Така че тази вечер Сюзън спокойно можеше да вечеря със своя безобразно богат милионер. Роджър нямаше да я притеснява. Нямаше да я последва в „Клуб 21“ само за да се убеди, че е там в компанията на своя дебел, стар и дори астматичен придружител. Не можеше да си позволи да става за смях заради такава глупост, в никакъв случай!

„Ами ако новият ѝ клиент не е стар и астматичен?“ Ако ставаше въпрос за някой елегантен млад мъж! В края на краищата, не всички милионери изглеждаха като Тед Хоукинс.

Изведнъж в сърцето на Роджър пропълзя ревност и колкото повече мислеше за тази вечер, толкова по-силна ставаше тя, докато накрая вече не можеше да си намери място от безпокойство. До този момент никога не беше изпитвал това чувство, но сега внезапно го позна в цялата му разяждаща и опустошителна сила. Опита се да се постави на мястото на Сюзън и да разгледа ситуацията от нейна гледна точка. Тя все още му беше сърдита и се чувстваше измамена. „Ами ако предприеме нещо необмислено? Сюзън е така дяволски красива! Защо и друг да не се влюби в нея?“ Роджър се изпоти целия пред тази мисъл. Почувства, че се задушава от ревност, когато въображението му започна да рисува разни картини в тази насока. „Сюзън гола в прегръдките на някой друг... Но не, все пак придружителят ѝ сигурно изглежда като Тед Хоукинс. Точно така трябва да бъде! Смешно е да си мисля такива работи...“

Реши да поработи още малко и да забрави за Сюзън. Но това просто не му се удаде. Тя настойчиво кръжеше в мислите му дори и по

време на телефонните разговори, които трябваше да проведе. Не му даваше мира фактът, че тази вечер ще излиза с друг мъж, въпреки че това беше нещо съвсем нормално. Служебните успехи често се постигаха на маса по време на една добра вечеря в спокойна, разтоварваща атмосфера.

Към седем вечерта Роджър реши да си направи резервация в „Клуб 21“. Не беше така уверен, че ще успеят да му я осигурят, тъй като ресторантът почти винаги беше пълен. Посегна към телефона, но се поколеба. „Какво ще правя сам в това скъпо, луксозно заведение? Сюън навярно страшно ще се забавлява, когато ме види. Но, по дяволите, аз трябва да разбера, с кого ще вечеря. Ако наистина се касае за някой стар, безинтересен мъж, мога да си тръгна още след предястието.“ И поръча масата.

Вече беше заел мястото си, когато Сюън и Ник се появиха около девет. Тя дискретно се огледа наоколо и, щом откри Роджър, бързо отмести поглед встрани. За Ник беше запазена маса до прозорците, около която веднага се засуетиха двама сервитьори. Сюън беше много доволна, че Роджър внимателно ги наблюдаваше през цялото време.

Колко внимателен беше Ник! Как само я ухажваше! Всеки би забелязал, че много я харесва. А освен това, имаше известна прилика с Робърт Редфорд — нещо, което придаваше на цялата история особено възбуждащ, пикантен привкус. Роджър сигурно щеше да се пръсне.

Сюън се държеше с Ник така предразполагащо и мило, както само тя умееше да го прави. В усмивката ѝ се долавяше едва загатнато насърчение, а в очите ѝ имаше нещо недоизказано.

Разговаряха предимно на служебни теми, тъй като Сюън винаги се връщаше към тях. Не искаше да изпуска тази твърда опора, защото се досещаше какво би последвало в противен случай. Преди вечерята двамата изпиха по едно сухо мартини, после им поднесоха шампанско като идеално допълнение към някакъв фин рибен специалитет с много деликатен вкус и аромат. Ник беше прекрасен събеседник. Умееше да разказва много увлекателно, беше обиколил половината свят и Сюън с удоволствие прие тази тема на разговор.

— Много ми се ще един ден да имам възможността лично да ви покажа всичко това — каза Ник по едно време. — Сигурен съм, че

нежната природа на Тоскана ще ви омагьоса точно толкова, колкото и дивата красота на Корнуол. Не мога да повярвам, че изобщо не сте напускала Щатите...

— Може би се дължи на това, че досега никога не съм имала до себе си човек, който се интересува от Европа.

— Мислите ли, че аз бих могъл да бъда този човек?

Ник взе ръката ѝ в своята и я целуна. А Сюзън, която много добре знаеше, че Роджър ги наблюдава, му отвърна с най-ослепителната си усмивка.

— Работата ми така здраво ме е приковала в Ню Йорк, че в момента не мога и да си помисля за една по-продължителна екскурзия.

— Вие сте едно много трудолюбиво момиче — похвали я Ник. — Но хубава жена като вас не бива да мисли само за работа.

— Тази вечер няма да го правя, обещавам, или поне не прекалено — отвърна тя.

— Това все пак е нещо и ми дава някакви надежди.

Ник вдигна чашата си с шампанско и се чукна с нея. Сюзън се стараеше да не поглежда към Роджър, но беше сигурна, че до този момент нищо не му е убягнало. Само затова си позволяваше да флиртува толкова усилено с Ник. В края на краищата, Роджър не трябваше да си мисли, че е единственият мъж на света. А с Ник все някак щеше да се оправи. Беше си определила една граница, до която спокойно можеше да си позволи да стигне, а след това щеше да сложи край на тази игра. Така че с чиста съвест можеше да си разреши този флирт. Беше толкова вълнуващо да натрие носа на Роджър.

Той седеше със застинало мрачно изражение на лицето и изобщо не усещаше вкуса на превъзходната храна. Гледаше Сюзън и нейния дяволски представителен компаньон и кипеше от ярост. Тя не го беше удостоила дори с един поглед, въпреки да бе убеден, че го е видяла. Костваше му много усилия да се владее, наблюдавайки флирта на двамата. Чувстваше, че не е далеч времето, когато окончателно ще изгуби контрол над себе си. „Тогава как трябва да постъпя?“ В никакъв случай не биваше да прави сцени на Сюзън. Тя беше свободна и вече беше направила своя избор. Позициите бяха изяснени.

Още преди десерта Роджър плати и си тръгна. Не можа да издържи напора на ревността. На улицата си запали цигара и отправи нищо неவிждащ разсеян поглед към профучаващите покрай него

автомобили. „Каква отвратителна вечер!“ Сега щеше да се прибере вкъщи, знаейки, че и там нямаше да намери нито миг спокойствие. Пред очите му все още беше Сюзън с онзи мъж. „Как ли ще приключи вечерта за тях? Може би в леглото на онзи тип с физиономия като на Робърт Редфорд. Не, Сюзън не е такава — опита се да се успокои Роджър. — Тя е свястно момиче. Освен това, от началото до края за всичко вината си е моя. Нямам право да я упреквам за каквото и да било. Но трябва, непременно трябва отново да сме заедно, иначе ще полудея. Не може да продължава така...“

И внезапно в главата му проблесна като светкавица една идея.

VII

Беше нахълтал в ателието и сега стоеше пред бюрото на Сюзън. Минаваше осем вечерта и Руби отдавна си бе отишла. Сюзън го наблюдаваше със сърдито сбърчено чело.

— Знам, че все още си ми ядосана и не желаеш да имаш нищо общо с мен — започна той. — Но аз искам да бъда с теб, Сюзън! Та аз те обичам, по дяволите! И за да се убедиш в искреността на думите ми и в сериозността на намеренията ми ще ти направя едно предложение.

— Не се интересувам от предложенията ти — отвърна Сюзън с леден глас.

— По-добре да обсъдим всичко това на вечеря. Сигурно тази вечер няма да излизаш отново с онзи двойник на Редфорд.

— Какво имаш предвид, като казваш „двойник на Редфорд“? — запита нападателно тя. — И освен това, защо се интересуваш толкова? Ник Рандал е един извънредно приятен мъж и аз много го харесвам.

— Повече от мен? Отговори ми, Сюзън! — Роджър се подпря на бюрото и се наведе към нея.

— Остави, Роджър. Нека бъдем делови, ако изобщо има за какво да разговаряме двамата.

— Да, има за какво да говорим. А сега да вървим, да вечеряме. Сюзън нервно се засмя.

— Да не си полудял? Нямах право да разполагаш, както ти хрумне с времето ми.

— Просто искам да ти направя едно предложение, което ще те заинтересува — той настойчиво впери поглед в очите ѝ. — Става въпрос за чисто делови работи. По-точно искам да ти докажа, че не съм имал и нямам никакво намерение да те засенчвам в професията, нито пък да ти отнемам клиентите. Държа да си изясним нещата и да изгладим недоразумението заради Тед Хоукинс.

Сюзън се облегна назад в стола си.

— Кажы тогава, каквото имаш да ми казваш.

— Тук, просто ей така на крак? — Роджър се усмихна. — Делови въпроси се обсъждат най-успешно пред чаша добро питие.

Погледът ѝ не се смекчи, когато отвърна нетърпеливо:

— Искам съзнанието ми да остане бистро, така че говори направо, Роджър.

Той въздъхна тежко и Сюзън отново установи, че изглежда по-добре от всеки друг мъж, когото познаваше. Ах, колко обичаше това лице! Прекрасните очи, предизвикателната усмивка на чувствените устни. Сивият костюм подчертаваше с невероятно изящество, съчетано с очарователна небрежност стройната му атлетична фигура.

Роджър извади цигари от джоба си.

— Може ли?

— Дай и на мен, ако обичаш — Сюзън протегна ръка.

Той запали две цигари и ѝ подаде едната. Познатият интимен жест я обърка. Ако сега се поддадеше, Роджър бързо щеше да се възползва от ситуацията. Но тя не искаше да знае нищо повече за него, изобщо не я интересуваше...

Той пристъпи към прозореца и се вгледа в неясните очертания на отсрещните високи сгради. После рязко се обърна и, срещнал погледа ѝ, заговори направо:

— Какво ще кажеш да обединим агенциите си? Ще бъдем най-силните, най-добрите в Ню Йорк. Как ти се струва? Никаква конкуренция вече, а вместо това — колегиално сътрудничество.

Сюзън свъси вежди. Роджър наистина беше един много обигран, находчив мъж. „Значи сега по този начин е решил да се сближи с мен.“

— Защо не казваш нищо, скъпа? — гласът му прозвуча гальовно и тихо. — Не ти ли се струва добра тази идея?

Тя нервно изтръска пепелта от цигарата си. Изобщо не ѝ беше лесно да запази спокойствие.

— Струва ми се, че не си ме разбрал правилно, Роджър. Не искам да имам повече нищо общо с теб.

— Окей, аз също не искам да се любя с теб. Дори и на сън не бих си позволил да мисля за такова нещо. Направих ти едно чисто делово предложение. Защо не ми отговориш конкретно — допада ли ти то или не?

— Добре те познавам, Роджър, не забравяй това.

— О, не, Сюзън, все още не ме познаваш, не и достатъчно. Наистина ужасно съжалявам, че те лъгах. Само да можех да те убедя, че всичко това за мен не беше просто обикновено удоволствие, нито пък някаква повърхностна авантюра без всякакво значение! Никога не съм имал намерение да ти се надсмивам и да се забавлявам с теб. Е, добре, отначало в самолета, когато ти беше толкова ядосана, признавам, че ситуацията ме развесели. Но по-късно в Лос Анжелис наистина се влюбих в теб. Тогава почувствах, че нещата са сериозни, че за пръв път в живота си започвам да обиквам една жена, че за пръв път изпитвам желание да бъда с нея постоянно, много дълго време, може би завинаги... Ах, как бих искал да ми повярваш, Сюзън!

— Мислех, че ще разговаряме делово.

— О, Сюзън...

— Чисто делово идеята ми допада. Наистина можем да спечелим доста от това. Двамата заедно ще бъдем силни, така че никой конкурент няма да може да ни застрашава и да ни измести.

— Именно — кимна Роджър.

— Но не желая абсолютно никакви лични допирни точки — подчерта тя. — Нищо между нас не може да бъде същото, каквото беше преди. Така че недей да си градиш напразни илюзии.

— Обещавам ти го, въпреки че с течение на времето ще се убедиш, че наистина съм имал напълно почтени намерения спрямо теб. Но да не говорим повече за това. Нека да отидем да вечеряме и да обсъдим на спокойствие подробностите, какво ще кажеш? Бих могъл също да ти покажа ателието си, ако желаеш. Имам много планове и няколко изгодни ангажимента. Мисля, че ще ти бъде интересно, а и трябва още от самото начало да знаеш, че съм напълно честен и лоялен спрямо теб. Не искам да имам никакви тайни, в които ти да не си посветена.

Сюзън смачка цигарата си и се изправи.

— Добре, да вървим да видя ателието ти. Естествено, трябва да обмисля всичко още веднъж. Не мога да взема окончателно решение още тази вечер.

— Това не е и необходимо.

Малко по-късно двамата се настаняха в колата на Роджър и потеглиха към неговата рекламна агенция. Във внушителната на вид сграда, където се намиреше офисът на Роджър, по това време само

малък брой прозорци бяха осветени. Тук нямаше частни апартаменти. Качиха се в асансьора, който ги отведе до трийсет и втория етаж.

На Роджър му беше много трудно да запази деловия си вид и тон при тази толкова вълнуваща близост на Сюън, но нямаше друг избор. Не искаше да развали всичко още от самото начало. Затова започна да ѝ разказва за клиентите си и за плановете, които имаше във връзка със съвместната им рекламна дейност. Тя го слушаше много внимателно. Това, което ѝ предлагаше, съвсем не беше лишено от смисъл и сериозни шансове за успех. Как само се бе ядосвала, когато той ѝ отмъкваше най-важните поръчки изпод носа! Сега на всичко това щеше да се сложи край. С Роджър щяха да станат партньори и вече нямаше защо да се страхува от него като конкурент. Но дали наистина щеше да успее да запази твърдостта си и да мисли само за работа, когато щеше да бъде постоянно толкова близо до него? Все още чувстваше, че ѝ коства много усилия да се противопоставя на невероятното му обаяние, все още усещаше, че ѝ е изключително трудно да се бори срещу изкушаващото му еротично привличане.

В ателието Сюън не пропусна да се запознае дори и с най-дребната подробност. Роджър я разведе навсякъде, показа ѝ всичките си проекти и тя не можа да не се възхити на идеите му. Когато той после ѝ изложи вижданията си за методите им на работа след сливането на двете агенции, Сюън беше взела окончателното си решение с твърдото убеждение, че ще постъпи правилно като се съгласи. Въпреки това не искаше да му го съобщи веднага, за да го подържи още малко в напрежение.

— Всичко, което казваш, ми звучи разумно — обобщи накрая. — Ще размисля и в следващите дни ще ти дам окончателен отговор. А сега искам да се прибера вкъщи. Вече е девет и половина.

— Няма ли да вечеряме?

— Не, няма да вечеряме. Имам достатъчно продукти в хладилника. Ти естествено би могъл да си организираш една забавна вечер и сигурно все ще си намериш подходяща компания.

Роджър изпита желание да ѝ каже нещо съвсем лично, нещо мило, но погледът ѝ го накара да се въздържи. Ако сега допуснеше грешка — край на деловото съдружие. Не му се искаше да рискува, така че двамата напуснаха агенцията и се упътиха към асансьора.

— Кой всъщност е този Ник Рандал, с когото те видях в „Клуб 21“? — попита, когато влязоха в кабината.

Беше празна. Вратата се затвори плавно и безшумно след тях.

— Има фирма за бельо и аксесоари — отвърна лаконично Сюзън.
— Впрочем, той вече одобри плановете ми за една рекламна кампания.

— Вероятно не само плановете ти... — подметна Роджър, но тя не обърна внимание на забележката му.

Облегна се на стената на асансьора и се загледа встрани. Изглеждаше много сладка в яркочервения си костюм, под чието сако носеше тънка бяла блузка без яка. Тясната пола очертаваше стройните ѝ бедра и стигаше едва до коленете. Роджър я поглъщаше с поглед и почувства, че устата му пресъхна. „Господи, как ми се иска да я докосна, да я взема в прегръдките си!“ Тъкмо обмисляше, дали все пак да не ѝ каже нещо нежно, когато асансьорът внезапно спря. Секунди по-късно светлината угасна.

— Какво стана? — попита тревожно Сюзън.

Той отиде до вратата и натисна алармения сигнал, обаче нищо не помръдна. Асансьорът стоеше като зазидан.

— Веднага ще забележат и ще ни помогнат да излезем. Не се притеснявай, Сюзън.

Роджър измъкна запалката от джоба си и освети таблото отстрани. Отново натисна няколко копчета, но без никакъв ефект.

Сюзън започна да се изнервя и като че ли да се страхува малко. Това беше някаква клаустрофобия навярно. Тесните пространства винаги я потискаха. Струваше ѝ се, че вече не ѝ достига въздух и ужасена посегна към гърлото си.

— Искам да изляза оттук!

— Успокой се, Сюзън. Няма да продължи много. Такива неща никога не траят дълго.

Пламъкът на запалката намаля, трепна и се стопи.

Сюзън започна да трепери. Почувства, че я обзема паника.

— Защо светлината угасна?

— Сигурно токът е спрял. Но ти недей да се вълнуваш толкова, скоро всичко ще бъде наред.

— Не мога да не се вълнувам. Искам да се махна оттук. Не мога да остана повече в тази кутия. Ще се задуша.

Роджър направи нещо със запалката си, щракна я и пламъкът отново се появи. Усмихна ѝ се окуражаващо. Очите му, пълни с нежност и топлина, срещнаха нейните.

— Авария в електроснабдяването... — гласът на Сюзън стана несигурен и изтъня. — Но ако наистина е това, може да продължи дълго, Роджър.

— Не се страхувай, скъпа. Аз съм при теб. Нищо лошо няма да се случи.

Тя направи няколко крачки напред и заудря с юмруци по вратата, като същевременно високо извика за помощ.

— Няма смисъл, Сюзън. Ние сме някъде между петнайсетия и двайсетия етаж. Никой не може да те чуе, така че си пести силите.

Сюзън се обърна към него.

— Защо ли дойдох тук!

— Кой можеше да го предположи! Да не мислиш, че на мен ми е приятно да висим затворени тук?

Тя скри лице в дланите си и тръпките ѝ се засилиха. Пламъкът отново угасна.

— Поддръж светлината още малко — прошепна Сюзън.

— Не знам колко газ има още. Трябва да бъдем пестеливи.

— Какво означава това? — попита тя напрегнато, почти без да диша от страх. — Мислиш ли, че може да минат часове, преди да ни освободят?

— Естествено, че не. Но все пак никога не се знае.

— Ще се побъркам, Роджър. Вече не знам какво трябва да направя. Ще умра от страх.

И Роджър заудря с юмрук по вратата. Той също извика високо, въпреки че много добре да съзнаваше, че е безполезно. Сюзън започна да хлипа.

Роджър се пресегна към нея и я прегърна. Нежно я притисна към себе си и успокояващо започна да милва раменете и гърба ѝ.

— Само още малко търпение, мила.

— Може би няма никой в сградата. Вероятно ще ни намерят чак утре сутринта. А дотогава може и да сме мъртви.

Той се засмя.

— Имаме достатъчно въздух. Нито един асансьор не е херметически изолиран, това е абсолютно забранено! Наистина не

трябва да се страхуваш, Сюзън. Няма да се задушим.

След няколко минути тя се разхлипа отново.

— Недей, мила — рече й Роджър нежно и я целуна.

Стана внезапно и естествено, като от само себе си. Когато езикът му леко докосна устните ѝ и сякаш питащо, бавно се плъзна между тях, Сюзън отвърна на целувката му. Вътрешното ѝ напрежение изчезна. Паниката, която я беше обзела в тясното помещение, се стопи. Всичките ѝ сетива се съсредоточиха единствено върху горещите устни на Роджър и ѝ се стори, че някаква огромна страстна вълна я обля цялата и я понесе във вихъра си. Онова силно чувство към Роджър, което така добре познаваше, отново сграбчи тялото ѝ и го разтърси в сладострастни тръпки. Пламналият като пожар копнеж я разтапяше и прилепваше все по-плътено в обятията на този мъж.

— Мразя те... — отрони тя, когато най-сетне се отделиха един от друг.

Но изявлението ѝ не прозвуча убедително, а по-скоро така, като че ли беше казала точно обратното.

— Сюзън, скъпа, не бива да правим това още веднъж — отвърна Роджър. — Но, Господи, имаме нужда от него. Имам нужда от теб. Разбираш ли, луд съм от копнеж по теб. Желая те, толкова те желая!...

— Не чу ли нещо? — Сюзън се озърна.

Двамата замълчаха и се послушаха. Но не се чуваше нищо. Асансьорът беше неподвижен и около тях все още цареше непрогледна тъмнина.

Роджър отново протегна ръка в мрака и я притегли към себе си.

— Трябва да имаме още малко търпение. Сигурен съм, че не може да продължи дълго.

Устните му докоснаха лицето ѝ, после откриха нейните, разтваряйки ги нежно с език. Ръцете му се плъзнаха нагоре към гърдите ѝ, докоснаха ги — първо почти незабележимо, а после с все по-бурна настойчивост и страст започнаха да ги галят. Той почувства, че желанието му все повече нараства и побеждаващата му сила като гореща стрела опъва тънкия плат на панталона. Все по-диво и безразсъдно се вкопчваха един в друг и устните им безпощадно се пареха и хапеха, разтапяйки бликащата нажежена страст в дълги зашеметяващи целувки. Забравиха къде са, забравиха всичко около

себе си, възприемайки сетивно единствено устременията си едно към друго тела.

— Сюън!... — простена Роджър в устните ѝ и ловките му ръце разкопчаха блузата ѝ, жадувайки за нежната ѝ гола плът.

Бавно и възбуждащо устните му докосваха шията, раменете ѝ, спускайки се все по-надолу към заоблената мекота на гърдите ѝ. Когато езикът му се плъзна и заигра около едното ѝ настръхнало връхче, тя високо изстена.

— Искам те цялата! Толкова те искам! — страстен шепот се отрони от устата му. — Невероятно много ми липсваше, любима...

Сюън дишаше тежко. Беше като в транс — напълно отдадена на възбуждащата инерция, която разпалваше чувствеността ѝ и тласкаше разтрепераното ѝ тяло към сладостната стремителност на Роджър. Някакво диво чувство на удовлетворение я обхвана, когато той в този момент съвсем бавно пхна ръка между бедрата ѝ и плавно я плъзна нагоре към пламтящата ѝ в неутолим копнеж вагина. Дръпна настрана влажната коприна на бикините ѝ и пръстите му помилваха клитора ѝ толкова умело, че Сюън безпаметно изохка и коленете ѝ се разтрепериха.

— Обичам те, Сюън, обичам те! — изхриптя Роджър. — Не мога да издържам повече.

Тялото ѝ отново се устреми напред. Имаше чувството, че ще експлодира под галещите му длани. Как само я докосваше... Как раздразваше и възбуждаше най-чувствителната ѝ плът, така че тя пламтеше от желание и се разтваряше като пъпка, готова да поеме мъжествената му сладост.

Сюън се притисна към него. Вече знаеше, че няма връщане назад. Бяха достигнали до тази точка на взаимно лудо привличане, където не можеше да има повече колебания и въздържание. Трябваше да се случи, тук и веднага...

— Ще вляза в теб, скъпа, сега... — прошепна Роджър и свали бикините ѝ.

Тя се отпусна в ръцете му, които здраво обхванаха заоблените ѝ полукълба и я повдигнаха. Роджър шумно си пое дъх и проникна дълбоко в нея. Само след няколко безумни секунди и двамата едновременно достигнаха невероятното върховно освобождаване. Писъкът на Сюън се сля с хриповете на Роджър. Стенещите им устни

се впиха, докато дивата страст се отдръпна, разтапяйки се в нежна, всеотдайна целувка.

Останаха дълго прегърнати и долепени един до друг. Роджър тихо и успокояващо шепнеше в ухото ѝ и покриваше лицето ѝ с ефирни целувки. Сюзън вече не изпитваше паника, страхът ѝ бе изчезнал. Напрежението ѝ беше отминало, заменено от приятно чувство на сигурност и закрила в обятията му.

— Ами, ако някой ни беше изненадал — сети се тя по едно време и тази мисъл предизвика у нея едно непознато възбуждащо гъделичкане в корема ѝ.

— Бяхме съвсем сами. Никой не можеше да ни види — отвърна Роджър. — О, Сюзън, трябва отново всичко да бъде както преди. Ти и аз — ние си принадлежим. Не можем да си обърнем гръб просто така.

Тези думи внезапно я върнаха в действителността. Какво бе станало с нейната твърда решимост и устойчивост? „Какво направих? Нали исках да имам само служебни контакти с Роджър.“ Беше проявила слабост, чувствата към него я бяха подвели и победили. В този момент изпита срам от самата себе си. Бързо оправи дрехите си и едва сега напълно осъзна ситуацията, в която се намираше.

Когато Роджър протегна ръка към лицето ѝ, тя рязко обърна глава.

— Не ме докосвай повече, Роджър! — каза бурно. — Аз не го искам.

— Напротив, Сюзън, искаш го. Искаш го точно толкова, колкото и аз. Почувствах го. Усетих колко много се нуждаеш от мен.

— Бях обезумяла от страх.

Той тихо се засмя.

— Не, Сюзън, не беше само това. Беше нещо друго и ти го разбираш много добре. Ела, ела да те прегърна. Ние се нуждаем един от друг, трябва да бъдем заедно.

— Остави ме. Сега вече отново съм на себе си и знам какво да правя. Искам да се махна от тук. Искам най-сетне да изляза от този проклет асансьор! — отново заудря гневно по вратата.

Роджър щракна запалката и Сюзън се обърна към него. Очите ѝ блестяха. Той с умиление се загледа в лицето ѝ и пак почувства у него да се надига познатото желание да я целуне, да бъде нежен с нея.

— Наистина ли нищо не може да се направи? — гласът ѝ прозвуча колебливо.

— Можем само да чакаме.

— Не издържам вече. Този въздух...

Роджър прибра запалката в джоба си и отново я взе в прегръдките си. Не можеше да му се изплъзне в това тясно пространство.

— Тук е като в гроб.

Той нежно погали косите ѝ.

— Не мисли за такива неща, Сюзън. Ще ни открият. Асансьорът е едно съвсем нормално средство за придвижване и няма нищо общо с гроб.

— Ако дойдат чак утре сутринта...

— Разкажи ми за твоя мистър Рандал — предложи Роджър, за да отклони мислите ѝ в друга посока.

— Той не е моят мистър Рандал. Но е ужасно мил. Изключително симпатичен.

— И не е толкова луд, колкото съм аз, нали?

Сюзън усети как страните ѝ се обливат в пареща червенина. Радваше се, че Роджър не може да забележи това.

— Никога не би го направил в асансьор — каза тя тихо.

— Обаче беше хубаво, беше прекрасно. Ти също го почувства.

Сюзън замълча. И без това нямаше никакъв смисъл да отрича. Реакцията ѝ беше прекалено красноречива. Просто не ѝ достигнаха силите да се противопостави. Това неописуемо чувство на удовлетворение...

— Говори ми! Кажи нещо! — помоли тя изведнъж. — Разкажи ми за работата си. Как ще бъде, когато започнем да работим заедно?

„Въздухът не стана ли прекалено плътен и тежък?!“

Сюзън отново си представи, че не може да диша и страхът ѝ се засили.

Роджър усети, че паниката е на път повторно да я завладее и бързо започна да ѝ говори. Разбираше, че трябва да я разсее и успокои. Започна да ѝ излага нови идеи, които му идваха в момента на ум, описваше ѝ вероятни подробности и картини от бъдещото им съдружие и се опитваше да я въвлече в разговор. Минутите като че ли се влачеха. Времето сякаш беше спряло. Роджър крадешком

поглеждаше светещия циферблат на ръчния си часовник. „Защо не идва никой?“

Изтощени и с растящо отчаяние двамата седнаха накрая върху мекия мокет. Роджър все още говореше, но внезапно и той усети, че трябва да полага усилия, за да прикрива постепенно промъкващата се и у него нервна напрегнатост. Бяха изминали повече от два часа, когато изведнъж лампите светнаха. Сюън скочи и радостно въздъхна от облекчение. Роджър също се надигна. В този момент кабината леко потръпна и асансьорът бавно потегли надолу. Сюън се хвърли на врата на Роджър и щастливо се усмихна.

— Благодаря на Бога!

Когато стигнаха долу, разбраха от портиера, че наистина е имало авария в електричеството и резервният агрегат не се е задействал.

— А сега? — попита Роджър, щом се озоваха на улицата и дълбоко вдишаха хладния, наситен с бензинови изпарения нощен въздух.

— Искам само да си отида вкъщи.

— Ще те откарам.

Сюън запали цигара, когато се настани отпред в колата до Роджър. Все още се чувстваше малко засрамена и потисната. „Да проявя такава слабост! Мога ли сега да си позволя да бъда резервирана и хладна към него?“

Когато пристигнаха пред жилищната сграда, където се намиреше апартаментът ѝ, Роджър угаси мотора и въпросително я погледна. Тя смачка цигарата си в пепелника.

— Ще обсъдим всичко по-нататък, през следващите дни — каза и понечи да слезе.

Той я хвана за ръката и я задържа.

— Не може ли да се кача горе?

Сюън се отдръпна.

— Не. Трябва да забравим случката в асансьора.

Роджър се засмя и поклати глава.

— Не мога, Сюън. Наистина не мога, а съм сигурен, че и ти няма да можеш.

— Лека нощ, Роджър...

Тя отвори вратата и изскочи. Бързо влезе във входа и се изгуби от погледа му. Той въздъхна и потегли. Вече не се чувстваше толкова

отчаян и потиснат, както през последните дни. Внезапно го обзе една надежда. „Сюзън ще се върне при мен!“ Усещаше това с цялото си същество.

Сюзън беше напълно объркана в чувствата си към Роджър. От една страна, все още се чувстваше много наранена, задето я беше лъгал толкова време, но от друга — постепенно започна да се уверява в искреността на влечението му към нея. Въпреки това нямаше намерение да се поддаде толкова леко. Не искаше да го улеснява прекалено.

Руби остана малко изненадана, когато разбра, че занапред Сюзън ще работи съвместно с Роджър Гордън, но вътрешно се радваше на този факт. Все пак двамата щяха да бъдат една чудесна двойка. Вярно, че все още се гледаха като куче и котка, но това щеше да мине. В края на краищата, дори и слепец би забелязал, че са влюбени до полуда един в друг.

Сюзън непрекъснато работеше като бясна. Доставяше ѝ удоволствие идеите ѝ да бъдат все по-добри от тези на Роджър. И когато за пръв път нейните проекти бяха предпочетени от един клиент пред тези на Роджър, тя беше на върха на триумфа си. Конкурентната надпревара, която преди съществуваше между двамата, сега беше приела съвсем друга форма.

Естествено, след онази вечер в асансьора той се опита да поднови връзката си с нея. Но Сюзън запази леденото си държание и по всякакъв начин се стремеше да му покаже, че отношенията им са чисто делови и не надхвърлят служебните контакти. Роджър вече с отчаяние се питаше, какво още трябва да предприеме, за да я убеди в силата и искреността на любовта си.

Тя в същото време напълно си даваше сметка, че го обича. Нямаше смисъл да крие това от себе си и да се опитва да заличи чувствата си. Тайно се разкъсваше от копнеж по този мъж и единственото, което желаше с цялата бурна страст на сърцето и тялото си, беше да лежи отново в обятията му. Но просто отказваше да се поддаде на това желание. Все още се чувстваше наранена и измамена и Роджър трябваше да си плати за това.

Преговорите с Ник Рандал водеше винаги сама. Беше започнала да се занимава с този случай лично и държеше сама да го довърши. Роджър нямаше нищо общо с тази работа. Знаеше, че той се ядосва и ѝ се искаше да вярва, че я ревнува. Тази мисъл я караше вътрешно да тържествува и я изпълваше с приятно задоволство. Смяташе, че страданията му са напълно заслужени и все повече се увеличаваше в удоволствието си да го дразни.

Ник Рандал доста често започна да я кани на вечеря или на театър. Двамата заедно посетиха дори няколко премиери и очевидно им беше приятно да се срещат не само служебно. Роджър беше извън себе си от гняв и ревност, но с последни усилия се въздържаха да не ѝ прави сцени.

Очевидно Ник Рандал беше влюбен в нея. Още при първата им среща красивото, интелигентно момиче напълно го омагьоса и завладя мислите му. В главата му се зароди идеята да завоюва Сюън и да я спечели за себе си. Но тя все още му се изплъзваше. По някакъв необикновен начин, незабележимо точно как, тя поставяше невидима преграда пред него точно в мига, когато искаше да ѝ разкрие чувствата си директно, и това понякога напълно го объркваше и разколебаваше. След това Сюън отново започваше да флиртува с него, така че дори и най-смелите му надежди отново се възраждаха. Вече не знаеше какво да мисли. Едно нещо беше съвсем сигурно: Сюън не беше момиче за една нощ и явно не искаше само една случайна любовна авантюра. А какво всъщност иска — именно на този въпрос Ник не можеше да си отговори.

Една вечер, след като през целия ден бяха работили заедно в ателието му и бяха изгледали първия рекламен филм за новата му колекция, отидоха в същия френски ресторант, където Сюън бе открила истинската самоличност на Роджър. Както обикновено, Ник я беше поканил на вечеря. Този път искаше да ѝ предложи заедно да опитат нещо от специалитетите на френската кухня.

В мислите си Сюън все още беше отдадена на работата си. Най-голямото ѝ желание в момента бе да доведе до успешен завършек рекламната кампания на Ник. Всичко трябваше да бъде перфектно изпитано, дори и най-дребният детайл. Още след първото излъчване на рекламата по телевизията собствениците на магазините за бельо трябваше да бъдат толкова заинтересувани и убедени, че веднага да се

втурнат да изкупуват аксесоарите и нощниците на Ник Рандал, за да отрупат с тях рафтовете си.

— Защо сте толкова замислена? — Ник леко докосна с върха на пръстите си ръката ѝ.

Тя се усмихна и отметна назад русите си къдрици.

— Питам се, дали Шерилин е най-подходящата да представя новата колекция в телевизионната реклама. Струва ми се някак прекалено директна и делова. Малко е напрегната и отсечена в движенията си...

— Боже мой, пак мислите за работа, Сюзън. Струва ми се, че поне веднъж можем да поговорим и за нещо друго.

— Но много е важно да открием най-подходящата манекенка — обясни разпалено Сюзън. — Иначе всичко ще пропадне.

— Сюзън, моля ви, нека утре да говорим за това — Ник я погледна над ръба на очилата си и ѝ се усмихна.

Тя отпи глътка вино от чашата си. „Колко е симпатичен този Ник Рандал!“, помисли си и установи, че тази преценка ѝ идва наум за кой ли път. Напомняше ѝ за някой мил, по-голям брат любимец. Но чувствата ѝ към него нямаха нищо общо, с каквото и да е сексуално привличане. Искаше да го има като добър приятел, нищо повече.

— Толкова често излизаме заедно, а вие все още сте така неразгадаема и хладна. При това аз много разчитам да ви направя впечатление. Какво трябва да сторя, за да постигна целта си?

Сюзън се засмя.

— Как да ви обясня? Не зная какво очаквате, Ник? Не сме ли идеални партньори? Не си ли пасваме чудесно в работата? Аз мисля, че това е достатъчно.

— Но за мен не е — отвърна той. — Аз искам повече, Сюзън. Да ви призная ли нещо?

„По-добре не“ — искаше ѝ се да каже, но замълча.

— Аз се влюбих във вас. Защо виждам такова учудване на лицето ви? Това толкова невъзможно ли ви се струва?

Сюзън отново отпи от чашата си. „Дали не стигнах прекалено далеч в играта си? Дали не си позволих повече от допустимото? Но аз изобщо не желая Ник. Искях да накарам Роджър да ревнува, това да, но никога не съм имала намерение да се впускам в някаква по-сериозна връзка с Ник Рандал. А и как бих могла, след като обичам Роджър...“

— Защо не казвате нищо, Сюзън? Толкова ли съм ви неприятен?

— Определено не — уверено му отвърна. — Аз много ви харесвам, Ник.

Той въздъхна.

— Обаче има и едно „но“, така ли?

— Не искате ли да останем приятели? Аз много държа на това.

— Явно, не съм създаден просто за приятелство с една жена. Но аз имам време. Ще чакам. Може би ще промените мнението си. Може би един ден ще стигнете до заключението, че все пак аз съм подходящ мъж за вас. Нищо не би могло да ме направи по-щастлив.

Сюзън се почувства като хваната натясно. „Трябва ли да разкажа на Ник за Роджър? По-добре не. В противен случай Ник ще се отдръпне и аз няма да мога повече да карам Роджър да ревнува.“

— Когато ме гледате така, струва ми се, че бих могъл да повдигна цяла планина и да я поставя в краката ви — каза тихо Ник.

— Какво ще я правя? Дори не бих могла да я преместя — отвърна Сюзън и се засмя очарователно.

— Какво означава за вас истинското богатство, Сюзън?

— Много, може би — тя сви рамене. — В края на краищата, аз живея от парите, които изкарвам. И колкото повече печеля, толкова по-добре бих могла да живея.

Той отпи от виното и я погледна внимателно и настойчиво.

— Аз имам изключително много пари, Сюзън, вие знаете това. Бих могъл да ви предложа един прекрасен живот.

— В парите ви ли трябва да се влюбя?

Ник остави чашата си на масата.

— Вие сте права, това беше глупава забележка от моя страна. Но в моето положение всеки би включил всички резерви в действие, за да завладее една жена.

— Да завладее... Звучи като че ли сме на война.

— Не бъдете толкова иронична. Знаете какво имам предвид.

— По-добре да поговорим още тази вечер за Шерилин — помоли Сюзън с толкова обезоръжаваща усмивка, че Ник само успя да кимне с въздишка.

VIII

— Миналата нощ около дванайсет се опитах да ти се обадя по телефона, но ти не вдигна. Означава ли това, че дори и толкова късно все още не си се била прибрала?

Роджър стоеше пред бюрото на Сюзън. Бяха сами. Руби тъкмо беше излязла да купи нещо за обяд.

— Това да не би да е разпит? Искам да знам, с какво право ми задаваш този въпрос.

— С правото на мъжа, който те обича.

— Ние сме партньори в работата, Роджър, не в личния си живот. Не го забравяй.

— Колко дълго смяташ да продължаваш така? И какво мислиш, че ще постигнеш? Какво очакваш, че ще се случи, след като прекарваш цели нощи с този Ник Рандал?

— Цели нощи? — иронизира го Сюзън. — Знаеш, че той е много важен клиент и трябва да се постарая да се държа мило с него.

— Да се държиш мило с него! — изфуча Роджър. — Звучи ми доста двусмислено.

Тя се засмя.

— Обаче всъщност е много просто. Зад това не се крие абсолютно нищо, което да те настройва така агресивно, както в момента.

— Не съм агресивен. Само искам да не ми разиграваш театър, за да ме дразниш и да ме водиш за носа. Искам те, Сюзън, и знам, че ти също ме желаш. Така че престани най-сетне с тази глупава игра и се върни отново при мен.

Когато ѝ говореше така, Сюзън с усилие запазваше хладното си държание. Дори и в този миг усети леката възбуда, която се плъзна от корема по цялото ѝ тяло и приятно я стопли с беглата си сладостна тръпка.

— Да поговорим за Мари Ричардсън — побърза да промени темата. — След обяд имаш уговорена среща с нея. Чувала съм, че

Мари е много атрактивна личност.

— И какво от това?

— Освен всичко друго, има и милиони.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Сюзън? Някаква нова игра ли замисляш или просто искаш да ме натикаш в леглото на някоя друга? Трябва да те уверя, че нищо няма да постигнеш. В последно време не съм ти давал дори и най-малък повод да ме мислиш за плейбой. Кога най-сетне ще проумееш, че желая само теб!

— Не се ли разбрахме да изключим всичко лично от служебните си взаимоотношения? Защо трябва винаги да нарушаваш обещанията си? Това не е честно, Роджър.

Изведнъж лицето му застина.

— Както искаш, Сюзън. Но недей да стигаш прекалено далеч. Един ден може да се окаже късно за някои неща.

— Може ли да видя проектите ти за Мари?

— Ела в студиото ми — отвърна кратко той и излезе. Сюзън се усмихна. Роджър беше ужасно изнервен и това ѝ харесваше. Трябваше да получи наказанието си и да не си въобразява, че всичко, което прави, му е позволено и простено. „Само да не беше онази случка в асансьора...“

Все още се срамуваше, когато се сетеше за нея. Тогава му беше дала да разбере, че все още го желае, че все още го обича. Затова сегашното ѝ държание изглеждаше някак преднамерено и изкуствено.

Когато по-късно този ден се появи при Ник Рандал, в очите му имаше особено, тайнствено изражение. Отново бяха в Кънектикът, в хубавото му бунгало под високите стари дървета. Слънцето хвърляше златисти отблясъци върху водната повърхност на плувния басейн. Денят беше горещ и хубав. Ник беше помолил кафето да бъде сервирано на терасата.

— Трябва да измислим нещо оригинално за сутиените — каза Ник още преди Сюзън да е седнала. — Добрият стар сутиен съвсем се забрави в днешно време. Повечето момичета вече изобщо не носят такива неща. Трябва да се постареем да променим мнението им. В представите ми вече започват да кръжат съвсем леки, феерични и

оскъдни модели. Според мен не всяка жена има бюст, който изглежда добре и без сутиен. Вие как мислите, Сюзън?

— Аз никога не нося сутиен — отвърна тя. — Не знам дали изобщо подобна кампания може да се окаже успешна.

Погледът на Ник се плъзна по тялото ѝ.

— При вашата фигура...

„Гореща тема“ — помисли си Сюзън и се ядоса на себе си, задето беше направила такава нелепа забележка. Можеше да наведе Ник на разни глупави мисли.

— Толкова ми се иска да ви убедя, Сюзън, че аз съм достатъчно добър мъж за вас — той ѝ се усмихна. — Какво ще кажете да се омъжите за мен?

Дойде ѝ така внезапно, така изненадващо, че дъхът ѝ замря. Успя да се засмее нервно.

— Що за идея, Ник!

— Говоря ви съвсем сериозно. Вие не сте момиче за едно моментно приключение. На вас ви отива нещо друго, и аз съм готов да ви го дам. Моля ви, Сюзън, станете моя жена.

— Но, Ник, това е невъзможно. Подобни решения не се вземат така внезапно. Защо ми правите такова предложение, без каквато и да е подготовка, така направо...

— Мисля, че това не е най-лошото предложение, което една хубава млада жена като вас може да получи.

Сюзън посегна към чашата си с кафе.

— Не очаквам, че ще ми дадете отговор още днес — продължи припряно той. — Знам, че ви изненадах с предложението си и ви оставям време да обмислите всичко спокойно. Но най-много бих се радвал, ако кажете „да“.

— Не.

— Не трябва да го решавате сега. Изобщо сега не казвайте нищо, Сюзън, и не мислете за това, моля ви. Не ми отнемайте всички надежди. Прекрасно си представям брачния живот с вас.

— Мислех, че сте заклет ерген.

— Никога не съм бил такъв. Винаги съм изпитвал голямо желание да имам семейство. До този момент просто не бях срещал подходящата, но мисля, че вие можете да бъдете тази жена.

Сюзън отново се запита дали да не се довери на Ник и да му разкаже за Роджър, но после се отказа и реши, че не е редно. Не искаше да бъде груба с този мъж, който винаги беше толкова мил, открит и учтив с нея. Нямаше никакво намерение да го наранява по такъв невъзпитан и неблагодарен начин, и то точно сега.

— Да не говорим повече на тази тема — помоли той. — Обмислете добре всичко, което ви казах. Бихме могли да направим сватбеното си пътешествие в Европа. Ще ви покажа всичко, което е хубаво и ценно. Изобщо, ще изпълня всяко ваше желание, Сюзън.

— Толкова сте мил, Ник.

— Фактът, че го казвате все пак е нещо — Ник развълнувано повдигна с върха на показалеца очилата си. — Но сега край на сантименталностите. Иначе ще потъна в самосъжаление, а това никак не ми е присъщо.

По обратния път към Ню Йорк докато шофираше Сюзън непрекъснато се улавяше, че мисли за предложението на Ник. Ласкаеше я фактът, че този известен бизнесмен и мултимиллионер ѝ беше направил предложение за женитба. Може би дори би станала негова жена, ако не познаваше Роджър. Преди няколко месеца всичко би изглеждало много по-различно.

Тогава обаче се беше появил Роджър и сега беше немислимо да се опитва да го заличи от живота си. И то не само защото ѝ беше партньор в работата. Обичаше го и не можеше вече да живее без него. Нямаше никакъв смисъл да се противопоставя на тази реалност.

„Да се омъжа...“ Сюзън често беше мислила по този въпрос още преди да срещне Роджър. Беше на двайсет и шест и намираше, че вече е напълно нормално да предприеме тази стъпка. Не че имаше намерение да се откаже от професията си. Тя ѝ допадаше и смяташе и занапред да продължи активно да се занимава с работата си. Тя чудесно можеше да се съчетае с един брак и дори с деца.

Но Ник Рандал не беше този мъж, с когото тя би свързала живота си. Съществуваше един друг, който бе завладял завинаги и напълно всичките ѝ мисли и чувства.

Всъщност беше ненужно, беше истинска лудост да продължава да държи Роджър на разстояние от себе си. Дълбоко в сърцето си отдавна му беше простила. В края на краищата виждаше, че той е искрен с нея и дълбоко съжалява за това, че я беше лъгал. Той я

обичаше, беше сигурна в това! Но какво щеше да стане, след като отново се съберяха и започнеха да прекарват заедно не само дните си, а и нощите? Как щеше да завърши всичко?!

Преди Сюън никога не си бе задавала този въпрос. Все пак, Роджър не беше първият мъж в живота ѝ. Но той беше единственият, който някога я беше привличал истински и с когото си заслужаваше да се обвърже. Никой друг не я предразполагаше и настройваше толкова еротично, както той правеше това. С никого не беше изживяла любовта такава, каквато я позна с Роджър. Но тя не беше единствената, която ги свързваше. Двамата имаха много общи интереси, почти еднакви наклонности и най-важното — една и съща професия.

Някъде дълбоко в своята същност, Сюън беше запазила частица вроден консерватизъм. Когато двама души се обичат, трябва да се оженят. Но Роджър не мислеше за такава възможност, беше ѝ го казал кратко и ясно. И тя не вярваше, че той ще се промени, не и по този въпрос.

С Ник нещата стояха точно обратното. Той можеше да ѝ предложи всичко, за което бе мечтала — пари, сигурност, доверие и безупречна почтеност. Но Ник не беше мъжът, когото желаше. Така че беше безсмислено да си блъска повече главата над този проблем.

Когато пристигна в агенцията, все още беше замислена. Руби тъкмо печаташе някакви писма на машината и ѝ се усмихна приветливо.

— Роджър се обади преди малко. Каза, че днес повече няма да минава оттук, тъй като ще вечеря с Мари Ричардсън и може да се забави.

Сюън не можа да прикрие усмивката си.

— Мари Ричардсън, значи.

— Ревнуваш ли? — Руби я погледна изпитателно.

— Мили Боже, не! Мари Ричардсън е просто една клиентка. Роджър трябва да ѝ обърне поне малко внимание и да бъде мил с нея.

— Може би няма да му е съвсем неприятно да го направи.

— Той е само мой бизнес партньор.

— Наистина ли? — Руби се засмя закачливо. — Струва ми се, че беше мъжът на мечтите ти. Вече не е ли?

Сюън си взе цигара.

— Ник Рандал ми предложи да се омъжа за него.

Руби изключи електрическата пишеща машина и изненадано вдигна поглед към нея.

— Сериозно?

— Съвсем.

— Господинът има милиони.

— И не само това. Той е фантастичен човек. С него една жена никога няма да бъде застрашена от неприятни изненади. Има невероятно честен и открит характер.

— Жалко, че точно тези мъже са винаги отчайващо скучни — забеляза Руби.

— Всъщност това изобщо не важи за Ник Рандал.

— Харесва ли ти? Преди да ми отговориш си представи как ще бъде, когато си легнеш с него. След това вече ще повярвам на преценката ти.

— Сигурно и в това отношение няма да се разочаровам. Но ти изглежда имаш доста богат опит.

— В това няма нищо лошо — Руби се изкиска и сви рамене.

— Няма да се омъжа за мистър Рандал — Сюън изведнъж примирено се отпусна на ръба на бюрото. — Съжалявам, че ще трябва да отхвърля предложението му, но не мога по друг начин.

— Заради Роджър, нали?

— Проклет Роджър!

— Знаех си. Ти все още не си се отърсила от него, а и никога няма да го направиш. Защо тогава все още продължаваш да упорстваш, Сюън? Защо просто не послушаш чувствата си и не се оставиш да те водят? Та ти наистина не можеш повече да живееш без Роджър.

— Не желая да бъда зависима от никой мъж.

— Защо се страхуваш толкова? Такова нещо може да бъде невероятно хубаво. Роджър е безумно влюбен в теб, човек просто не може да не го забележи. Защо не изживеете чувствата си и не останете заедно, колкото и дълго да продължи това?

— Защото не е в мой стил — отвърна Сюън. — Искам нещо солидно.

— Е, тогава... Роджър не отговаря на това условие. Той иска да се наслаждава на живота, а не да се обвързва с някакви установени порядки и условности, само защото така е редно да се постъпва. Поне

аз така го преценявам. След като държиш на нещо солидно, защо не се омъжиш за Ник Рандал?

— Трябва ли да започваме отново? Няма да се омъжа за него, защото не го обичам. Толкова е просто.

— И какво ще стане по-нататък?

— Само ако знаех! — въздъхна Сюзън. — Проблемът ми е, че съм прекалено претенциозна. Но какво да направя, не мога да избягам от самата себе си. Не мога ей така да се поддам на едно чувство, както ти ми предлагаш, защото винаги ще мисля, че един ден всичко ще свърши. Това ще ме побърка, ще ми отрови цялото удоволствие. Затова търся нещо твърдо, нещо трайно.

— Не можеш да задържиш любовта завинаги.

— Искам обаче да опитам. Други също успяват. Ах, Руби, вече изобщо не знам какво да правя. Ако не бъда с Роджър, ще съм нещастна. А ако бъда с него...

— Това, което ти липсва, е третият мъж — подхвърли Руби.

— Не! — решително тръсна къдрици Сюзън. — Изобщо не ми е необходим. Всичко опира до този невъзможен Роджър. Всичко, винаги всичко зависи от него.

— Е, тогава все пак си взела някакво решение. Успех!

Руби включи отново машината и продължи работата си.

Следващата сутрин Роджър не се появи в агенцията за „обсъждане на положението“, както Сюзън наричаше всекидневните кратки оценки на свършената работа и на тази, която предстоеше. Беше са обадил на Руби да я уведоми, че има ужасно главоболие, и вероятно се разболява. Целият ден щял да остане в леглото. Когато Сюзън чу това, подскочи като ужилена.

— По дяволите! Снощи цяла вечер е бил с Мари Ричардсън и днес го мъчи махмурлукът. Вместо да дойде да ме осведоми за резултатите от срещата, той предпочита да си лежи. Ама че отношение към работата! Не каза ли поне дали е подписал договора?

— Не, нищо такова не спомена — отвърна Руби и развеселена от реакцията ѝ извърна лице, за да прикрие усмивката си.

— Ще му дам да разбере аз на него! — ядоса се Сюзън и грабна телефонната слушалка.

Когато Роджър се обади отсреща, гласът му звучеше дрезгаво и уморено. Това още повече я вбеси.

— Мисля, че се бяхме разбрали да се видим днес и да обсъдим всичко. Така че надигни изтощеното си тяло от леглото и тръгвай насам. Мисля, че имам право да изисквам това от съдружника си. По-късно ще имаш време да лекуваш махмурлука си.

— Какво ще кажеш ти да дойдеш при мен? И тук можем да говорим. Наистина се чувствам много зле, Сюзън.

— Аз да дойда при теб? Какво правиш в момента?

— В леглото съм, скъпа. Изглежда, че наистина не съм добре. Ела при мен.

— Нахалник! Ти си дори по-лош, отколкото си мислех. Казвам ти това не от никакви други съображения, а просто като твой...

— Като мой съдружник, знам — Роджър въздъхна. — Въпреки това ще трябва да наминеш насам. Струва ми се, че съм болен.

— Алкохолно заболяване — иронично подметна тя. — Сигурно вчерашната вечер с Мари Ричардсън е била доста интригуваща!

Чу Роджър да се смее тихо.

— Дамата не е за пренебрегване.

Сюзън рязко си пое въздух.

— Слушай, да не би...?

— Не, не съм се любил с нея, ако това имаш предвид.

Тя отметна косите си назад.

— Изобщо не съм го мислила. Исках да те питам нещо съвсем друго, но в главата ти винаги е само сексът. Надявам се, че си успял да предположиш достатъчно Мари Ричардсън.

— Естествено, скъпа, естествено. Накрая само трябваше да протегна ръка и тя щеше да се хвърли в прегръдките ми. Но още не се чувствах в особено добра форма.

— Колко трогателно! — иронизира го Сюзън. — Дълбоко съм впечатлена. Одобри ли поне предложенията ти?

— Да, поръчката ни е осигурена.

— Все пак нещо полезно. Наспи се сега и после ела. Трябва да е било ужасно запиване.

— Изпихме само една бутилка вино. Така че това не е никакво „запиване“. Наистина съм болен, Сюзън. Струва ми се, че имам температура.

Тя се стресна.

— Има ли там някой, който да се грижи за теб? Кажи ми сериозно, Роджър, наистина ли си болен?

— През цялото време ти го повтарям. Хайде, бъди мила и ела при мен. Днес наистина няма да мога да дойда в агенцията.

— Ами ако това е някой от твоите трикове? — попита Сюзън предпазливо.

— Не е. Казвам ти истината. Не бих те излъгал още веднъж за нищо на света.

Сюзън се замисли дали да отиде в апартамента му или не. Гласът му наистина не звучеше добре. „Ами ако наистина е сериозно болен...?“

— До утре сутринта може и да съм мъртъв.

— Не говори глупости, ако обичаш. С такива неща не бива да се шегуваш.

— Значи ще дойдеш, любима?

— Мистър Гордън, искам да ви обърна внимание... — Сюзън не можа да продължи, тъй като Руби ѝ даде знак, че я търсят на другата линия. — Добре, ще се отбия при теб — каза бързо и затвори.

— Мистър Джонсън — осведоми я секретарката и ѝ подаде слушалката.

Преди около три месеца беше работила за Макс Джонсън и сега той отново искаше да ѝ възложи една поръчка. След като записа внимателно всички подробности, Сюзън се сбогува с него и се изправи.

— Ще излизаш ли? — попита Руби.

— Ще отида да видя Роджър. Твърди, че е болен.

Руби се извърна, за да не забележи усмивката ѝ.

— Окей — каза тя. — Знам къде да те намеря, ако се наложи.

Сюзън не беше сигурна, че постъпва правилно, когато напусна офиса си и се качи в колата. Вече добре познаваше Роджър. Навярно просто се опитваше да я привлече в жилището си. Но плановете му нямаше да се осъществят толкова лесно.

Той ѝ отвори, загръщайки с едната си ръка кафяв халат, под който носеше бежова пижама. Тъмната му коса висеше на челото. Очите му имаха особен, влажен блясък.

— Добре че дойде, Сюзън. Да отидем в спалнята.

— Толкова ти подхожда да изричаш тези думи — забеляза тя с ирония. — Но в момента като че ли не чак до такава степен.

— Чувствам се ужасно отпаднал, сякаш току-що съм изиграл цял бейзболен мач. Мисля, че имам температура.

Сюзън все още не му вярваше. Влезе в хола и хвърли папката си на масата.

— Ще ти кажа нещо, което бързо ще те вдигне отново на крака — тя кръстоса ръце пред гърдите си. — Ник Рандал иска да се ожени за мен.

Роджър се строполи в един фотьойл.

— Непременно ли трябваше да ми съобщиш това тази сутрин? Знаеш ли, че можеш да бъдеш много брутална?

Сюзън се усмихна.

— Бях сигурна, че тази новина ще те заинтригува.

Той сложи ръка на челото си.

— Наистина имам температура, Сюзън.

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

Роджър се засмя мрачно.

— Ще приемеш ли това привлекателно предложение?

— Още не знам. Ще си помисля.

— Не го прави. Ще бъдеш невероятно нещастна. Той не е подходящият мъж за теб. Невъзможно е да се омъжиш за този Ник Рандал.

— Аз обаче искам да се омъжа. Вече ми омръзна да живея сама. Аз съм просто едно старомодно момиче със старомодни желания.

— Само да не се чувствах толкова ужасно тази сутрин! — изохка Роджър.

Сюзън се приближи и пипна челото му.

— Действително имаш температура. Обличай се. Ще те заведа на лекар. Имаш ли някакви други оплаквания? Кашлица, хрема или нещо такова?

— Боли ме гърлото.

— Вероятно ангина — кимна тя. — Хайде, приготвяй се. Отиваме на лекар. На такива неща веднага трябва да се обърне внимание. Ще вземем лекарствата ти и после веднага ще си легнеш. Ако спазваш точно всички указания, утре или всъщност ще бъдеш отново тип-топ.

Роджър я хвана за ръката.

— Не искаш ли да ми правиш компания?

— Роджър! Престани с глупостите си!

— Изглеждаш фантастично, Сюзън.

— Като че ли не си толкова зле — забеляза тя. — Побързай, моля те, да вървим.

— Все още си загрижена за мен — установи той. — Това е много успокояващо — стана и тръгна към спалнята.

Когато се появи отново, вече готов за излизане, Сюзън нервно потропваше с пръсти по ръба на масата.

— Познавам един лекар на „Парк Авеню“. Ще те заведе при него.

— Но аз не съм чак толкова болен. Ако днес остана в леглото, утре ще бъда отново добре.

— Това ще реши докторът! — Сюзън енергично се насочи към вратата и Роджър я последва.

— Не понасям лекари.

— Няма да се жениш за никой от тях — отвърна му тя. — Щом човек е болен, нуждае се от медицински преглед.

Когато седнаха в колата, Роджър разсеяно се загледа през прозореца.

— Наистина ли мислиш да се омъжиш за Ник Рандал?

— Напълно възможно е да го направя. Все още не съм решила.

— Няма да го допусна, Сюзън, в никакъв случай. Няма да позволя сама да се гмурнеш в нещастията си.

— И как смяташ да предотвратиш това?

— Все още не знам. Но ще измисля нещо. Боже мой, Сюзън, аз те обичам, ти също ме обичаш. Недей да правиш такава грешка.

— А ти не говори много, боли те гърлото — Сюзън се концентрира изцяло върху пътя.

В чакалнята пред лекарския кабинет беше пълно и двамата трябваше да почакат доста дълго, докато най-сетне дойде редът на Роджър. Ако Сюзън не беше с него, вероятно веднага би напуснал препълнената приемна. Но тя като че ли се досещаше за намерението му и само заради това търпеливо седеше на стола си.

Когато най-после той излезе от кабинета на лекаря, дяволито й се усмихна.

— Сбъркала си професията си, скъпа. Трябвало е да станеш лекарка. Диагнозата ти беше съвсем правилна. Сега трябва да взема лекарствата от аптеката и веднага след това да си легна. Наистина имам ангина. Недей да се приближаваш много до мен, защото може да се заразиш.

— Нямам намерение да се навирам в непосредствена близост до теб — отвърна Сюън.

— Ще ме заведеш ли обратно вкъщи до леглото?

Тя чаровно се засмя насреща му.

— Сам ще се справиш по-добре. Моите партньорски задължения приключват дотук. Когато оздравееш, обади ми се отново в ателието.

— Коравосърдечно създание — изръмжа Роджър шеговито.

Натоварена с две големи книжни торби, пълни с продукти, Сюън излезе от супермаркета. Беше късен следобед и едва преди малко беше забелязала, че хладилникът ѝ е празен. По време на покупките си мислеше за Роджър и се питаше не трябва ли да му занесе нещо за ядене. Но той сигурно щеше да изтълкува погрешно този неин жест, а и едва ли би се оставил да гладува. В края на краищата не беше толкова тежко болен. Въпреки това Сюън още се колебаеше, дали все пак да не отиде да го види. Беше ѝ мъчно за него, а и колкото да се опитваше да не обръща внимание на този факт, отстоявайки независимостта си, тя го обичаше. Забърза към колата си. Внезапно чу близо до себе си приятен мъжки глас.

— Зад тези пакети почти нямаше да ви позная, Сюън. Дайте да ви помогна. Твърде са тежки за вас.

И докато се усети, Ник Рандал вече беше сграбчил пликовете.

— Това се казва изненада! — възкликна тя. — Какво правите в този район?

— Предполагам, че същото, което и вие. Икономката ми връчи цял дълъг списък и аз реших да се въплътя в ролята на безупречен домакин — или поне дотолкова, доколкото това ми се удаде — допълни Ник и се засмя.

Стигнаха до колата. Сюън отключи и пое пакетите от ръцете му. В светлината на късното следобедно слънце в косите ѝ играеха златисти отблясъци. Ник я загледа очарован.

— Бих могъл да отложа покупките за утре — рече той. — Какво ще кажете да изпием някъде по едно питие? Така, без уговорки и спонтанно?

Сюзън се обърка. За няколко секунди се взря в него. Наблюдаваше я с поглед, пълен с очакване.

— Защо не? — отвърна тя. — Може би именно сега е подходящият случай да ви кажа нещо.

— Надявам се, нещо добро. Впрочем, бихме могли да вечеряме заедно. Знам едно чудесно малко заведение тук наблизо.

— Предпочитам едно питие.

— Както госпожицата пожелае — засмя се Ник, без да откъсва очи от нея.

Лицето ѝ му се стори напрегнато, сериозно и изведнъж го осени лошо предчувствие. Вече се досещаше какво щеше да му каже.

Настаниха се в бара и Сюзън си запали цигара.

— Да си вземем по един коктейл с коняк — предложи Ник.

Тя издаде напред хубавите си устни.

— Не ми се ще да падна от стола.

— Добре. Какво ще кажете за водка с лимонов сок?

— Това може — кимна Сюзън.

Ник даде знак на бармана и поръча напитките. Те скоро им бяха сервирани и той галантно се чукна с нея, преди да отпие голяма глътка от чашата си.

— Е? — погледна я очаквателно.

Сюзън нервно всмукна от цигарата си.

— Ник, вие сте чудесен човек — започна тя. — Аз наистина ужасно ви харесвам и намирам за много хубаво, че работим заедно и се разбираме толкова добре.

— А сега голямото „но“...

Сюзън въздъхна.

— Не мога да се омъжа за вас. Убедена съм, че няма да намеря по-добър мъж от вас, но въпреки това трябва да ви отговоря с не.

— Чувствата, нали?

— Да... Влюбена съм в друг. Може би трябваше да ви кажа по-рано...

Ник Рандал кимна.

— Но искахте да ме пощадите. А сега времето за пощада отмина и дойде часът на истината. Жалко, Сюзън. Всичко можеше да бъде толкова хубаво. Но всъщност аз още от самото начало знаех, че ще се окажете недостижима за мен. Някак си го предчувствах.

— Сега няма да се самоубиете, нали?

Той се засмя.

— Не искам да ви натоварвам с един комплекс за вина. Прекалено сте ми скъпа, за да направя подобно нещо. Предполагам, че ще ми мине, колкото и дълго да трае това и колкото и много да съжалявам... изключително много...

— Въпреки това можем да останем добри партньори, нали?

Ник взе ръката ѝ и я задържа в своята.

— В противен случай какво ще стане с моята рекламна кампания? Имам още много планове и ще бъда щастлив да ви виждам винаги като моя приятелка.

— Знаех, че сте прекрасен човек, Ник. И ще вложа всичко от себе си, за да могат чрез моята реклама продуктите ви да пожънат сензационен успех.

— Все пак и това е нещо. Какво повече да очаквам? Всъщност, до този момент през целия ми живот всичко е вървяло прекалено гладко. Все някога трябваше да понеса и едно поражение.

— Но това не е поражение — възрази тя. — Смятайте го за несбъдната амбиция.

— Няма да е толкова просто. Но за щастие, на моята възраст сърцето ми е успяло да си изгради една твърда защитна обвивка, така че се надявам все някога да преодолее шока и да не се разбие на парчета.

— Аз също се надявам, в противен случай бих била много тъжна...

Двамата мълчаливо отпиха от чашите си, вгълбени изцяло в собствените си мисли. Едва след минути доловиха оживените разговори на другите посетители пред барплота и неясната гълчава от ресторанта.

— Вечерята обаче не бива да ми откажете — наруши Ник мълчанието. — Стековете в този ресторант са наистина превъзходни.

Сюзън се усмихна.

— Сега ми е малко по-леко на душата и дори ми се струва, че съм гладна.

— Ами наздраве тогава — Ник вдигна чашата си и се чукна с нея. — Веднага ще се огледам за свободна маса.

На другата сутрин Сюзън тъкмо беше дошла на работа, когато вратата на ателието се отвори и на прага се появи Роджър. Той влезе и поздрави Руби, която отбелязваше нещо в бележника си.

После се обърна към Сюзън.

— Може ли да поговорим за малко насаме?

Руби тактично излезе.

— Какво става? Какво искаш, Роджър? Не трябваше ли да си в леглото?

— Днес се чувствам значително по-добре и дори вече нямам температура. Тези лекарства, които лекарят ми предписа, явно са изключително ефикасни.

— А сега? Какво те води насам в този ранен час?

През целия вчерашен ден и през цялата нощ Роджър не бе имал нито миг спокойствие, опитвайки се да намери решение на един много труден и важен проблем, който беше от жизнено значение за него.

— Хайде да се оженим, Сюзън — каза той без всякакви предисловия. — Ако зависеше от мен, можем да го направим още днес. Искam те, скъпа, и ако трябва да бъда по-точен, искам те завинаги до себе си.

— Това е най-романтичното предложение, което съм получавала някога. Не говориш сериозно, Роджър, нали?

— Никога не съм изричал нещо по-сериозно. Е, какво ще кажеш? Да сложим край на тази комедия и да направим нещо разумно. Наистина искам да се оженим за теб, Сюзън.

— Ако е така... — тя се изправи. — Тогава трябва да откажа на Ник Рандал.

— Означава ли това, че си съгласна?

— Ти винаги успяваш прекалено бързо — приближи се до него и обви ръце около врата му. — Много добре знаеш, че те обичам.

Роджър се усмихна и въздъхна с облекчение.

— Внимание, не ме докосвай. Пълен съм с вируси.

Сюзън го погледна нежно.

— И какво от това? Мисля, че от сега нататък ще си поделяме всичко.

Полуотворените ѝ устни се оказаха в изкушаваща близост до Роджър и той не можа да им устои. Притисна я към себе си и я целуна дълго и страстно, без да забележи Руби, която тъкмо влизаше и сконфузено се спря в рамката на вратата.

Наложи ѝ се да постои там доста време, но затова пък се оказа първата, която научи голямата новина...

Издание:

Ан Мари Кларк. Романтично предложение

ИК „Слово“, Велико Търново, 1994

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-240-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.